

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

The New York Times çoksatanı **yalancılar**'ın yazarı

e. lockhart

DÜZENBAZ

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

IMOGEN kaçak bir mirasyedi,
bir öksüz, bir aşçı ve bir
düzenbazdır.

JULE bir dövüşçü, ortamına göre
karakterini değiştiren bir sosyal
bukalemun ve bir atlettir.

Çarpıcı bir arkadaşlık. Bir kayıp
vakası.

Bir veya iki cinayet.

Bir veya üç sonu kötü biten aşk
macerası.

Ölümcül yalanlar, kılık değiştirmeler
ve kan ile çikolata.

Amerikan rüyası, süperkahramanlar,
casuslar ve gerçek kötüler.

İnsanlara istediklerini vermeyi
reddeden bir kız.

Geçmişindeki gibi davranmayı
reddeden bir kız.

DÜZENBAZ, Amerikan Ulusal Kitap
Ödülü finalisti, Michael L. Printz Onur
Ödülü sahibi ve *The New York Times*
çoksatanı *Yalancılar*'ın yazarı
E. Lockhart'ın kaleminden çıkan
ustaca yazılmış bir gerilim.

e. lockhart

DÜZENBAZ

Pegasus Yayınları: 1834
Gençlik: 354

Düzenbaz

E. Lockhart

Özgün Adı: Genuine Fraud

Yayın Koordinatörü: Berna Sirman

Editör: Sibel Yıldız

Düzeltili: Berna Sirman

Sayfa Tasarımı: Ezgi Gültekin

Kapak Uygulama: Pınar Yıldız

Baskı-Cilt: Alioğlu Matbaacılık

Sertifika No: 11946

Orta Mah. Fatin Rüştü Sok. No: 1/3-A

Bayrampaşa/İstanbul

Tel: 0212 612 95 59

1. Baskı: İstanbul, Ocak 2018 - Ciltli

ISBN: 978-605-299-386-6

Türkçe Yayın Hakları © PEGASUS YAYINLARI, 2018

Copyright © E. Lockhart, 2017

Bu kitabın Türkçe yayın hakları Penguin Random House LLC'nin bünyesindeki Random House Children's Books'tan alınmıştır.

Tüm hakları saklıdır. Bu kitapta yer alan fotoğraf/resim ve metinler Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.'den izin alınmadan fotokopi dâhil, optik, elektronik ya da mekanik herhangi bir yolla kopyalanamaz, çoğaltılamaz, basılamaz, yayımlanamaz.

Yayıncı Sertifika No: 12177

Pegasus Yayıncılık Tic. San. Ltd. Şti.

Gümüşsuyu Mah. Osmanlı Sk. Alara Han

No: 11/9 Taksim / İSTANBUL

Tel: 0212 244 23 50 (pbx) Faks: 0212 244 23 46

www.pegasusyayinlari.com / info@pegasusyayinlari.com

pegasusyayinlari

pegasusyayinevi

pegasusyayinlari

e. lockhart

DÜZENBAZ

İngilizceden çeviren:

Tuğçe Kayıtmaz

PEGASUS YAYINLARI

Ücretsiz PDF Kitap Arsivi - <https://rantey.org>

Kendisine *iyiliğin* mütevazı ve sessiz olmak anlamına geldiği
öğretilenler, size tüm çirkin karmaşası ve görkemli
hiddetiyle yüreğimi açıyorum.

Buradan başlayın:

 HAZİRANIN ÜÇÜNCÜ HAFTASI, 2017
 CABO SAN LUCAS, MEKSİKA

Acayip güzel bir oteldi.

Jule'un odasındaki minibar patates cipsleri ve dört farklı kalıp çikolatayla doluydu. Jakuzinin suyla masaj özelliği vardı. Kalın havluların ve sıvı gardenya sabununun haddi hesabı yoktu. Lobide her akşamüstü saat dörtte yaşlı bir beyefendi büyük bir piyanonun başında Gershwin çalıyordu. Yabancıların size dokunmasını dert etmiyorsanız sıcak kil cilt bakımı yaptırabilirdiniz. Jule'un teni gün boyu klor kokuyordu.

Baja'daki Playa Grande Resort'un beyaz perdeleri, beyaz karo döşemeleri, beyaz halıları ve gür beyaz çiçekleri vardı. Çalışanlar, beyaz pamuklu giysileriyle hemşirelere benziyorlardı. Jule yaklaşık dört haftadır otelde tek başınaydı. On sekiz yaşındaydı.

Bu sabah Playa Grande'nin spor salonunda koşuyordu. Ayaklarında özel üretim lacivert bağcıklı su yeşili ayakkabıları vardı. Müziksiz koşuyordu. Aralıklarla koşmaya başlayalı yaklaşık bir saat olmuştu ki yanındaki koşu bandına bir kadın çıktı.

Kadın otuz yaşından küçüktü. Siyah saçları sıkı bir atkuyruğuyla toplanmış, saç spreyiyle düzleştirilmişti. İri kolları ve sağlam bir gövdesi, açık kahverengi teni ve yanaklarında toz allık vardı. Ayakkabıları perişan haldeydi ve üzerinde kurumuş çamur lekeleri vardı.

Spor salonunda başka kimse yoktu.

Jule bir dakika içinde oradan ayrılmayı düşünerek yavaşladı ve yürümeye başladı. Yalnızlığı seviyordu, zaten buradaki işi de neredeyse bitmişti.

“Antrenman mı yapıyorsun?” diye sordu kadın. Jule’un önündeki dijital göstergeyi işaret etti. “Maraton için falan mı?” Meksika asıllı Amerikan aksanıyla konuşuyordu. Muhtemelen İspanyolca konuşulan bir semtte büyümüş bir New Yorkluydu.

“Ortaokuldayken koşardım. O kadar.” Jule, İngilizlerin BBC İngilizcesi dedikleri tarzda, sözcükleri yutararak konuşuyordu.

Kadın ona delici bir bakış attı. “Aksanını sevdim,” dedi. “Nerelisin?”

“Londra. St. John’s Wood.”

“New York.” Kadın kendini işaret etti.

Jule üst bacaklarını esnetmek için koşu bandından indi.

Bir saniye sonra, “Burada tek başımayım,” diye içini döktü kadın. “Dün gece geldim. Bu otele son dakikada rezervasyon yaptırdım. Sen uzun süredir burada mısın?”

“Böyle bir yerde kalınca insana hiç uzun gelmiyor,” dedi Jule.

“Peki ne önerirsin? Yani Playa Grande’de?”

Jule diğer otel müşterileriyle pek konuşmazdı ama bu soruyu yanıtlamakta bir sakınca görmedi. “Şnorkel turuna katıl,” dedi. “Ben dev bir mürenbalığı görmüştüm.”

“Haydi canım. Müren mi?”

“Rehber onu plastik bir bardağın içindeki balık bağırsaklarıyla kandırdı. Müren, kayaların arasından çıktı. Uzunluğu iki buçuk metre kadardı ve açık yeşildi.”

Kadın ürperdi. “Mürenleri sevmem.”

“Korkuyorsan onu pas geçebilirsin.”

Kadın kakhkahayla güldü. “Yemekleri nasıl? Henüz bir şey yemedim.”

“Çikolatalı pastasını dene.”

“Kahvaltıda mı?”

“Ah, evet. İstersen sana özel getiriyorlar.”

“Bunu öğrendiğim iyi oldu. Sen yalnız mı geziyorsun?”

“Aslında, ben şimdi kaçıyorum,” dedi Jule sohbetin kişiselleşmeye başladığını hissedince. “Hoşça kal.” Kapıya yöneldi.

“Babam ağır hasta,” dedi kadın Jule’un arkasından. “Uzun zamandır ona bakıyorum.”

Şefkatle bıçak yarası gibi bir acı hissetti. Jule durup döndü.

“Her sabah ve işten sonra, her gece onun yanındayım,” diye sürdürdü kadın. “Şimdi nihayet durumu stabil, oradan uzaklaşmayı öyle çok istedim ki fiyatını düşünmedim bile. Buraya harcamamam gereken bir sürü para döküyorum.”

“Babanın nesi var?”

“MS,” dedi kadın. “Multipl Skleroz? Ayrıca demans. Eskiden ailemizin reisiydi. Çok maçoymuş. Güçlü fikirleri vardı. Şimdiyse yatağa bağlı çarpık bir bedenden ibaret. Bazen nerede olduğunu bile bilmiyor. Bana garson olup olmadığını falan soruyor.”

“Kahretsin.”

“Bir yandan onu kaybetmekten korkuyorum ama yanında olmaktan da nefret ediyorum. O ölüp de yetim kaldığımda ondan uzak olmak için çıktığım bu tatilden pişmanlık du-

yacağımı biliyorum, anlarsın ya?” Kadın koşmayı bıraktı ve ayaklarını koşu bandının iki yanına koydu. Elinin tersiyle gözlerini sildi. “Kusura bakma. Fazla ayrıntıya girdim.”

“Sorun değil.”

“Sen bana bakma. Git düşün al. Belki sonra görüşürüz.”

Kadın uzun kollu bluzunun kollarını yukarı çekti ve koşu bandının dijital göstergesine döndü. Sağ kolunun aşağısında temiz ameliyat izinden çok, bıçak yarasına benzer, pürüzlü bir yara izi vardı. Bu izin bir hikâyesi vardı.

“Bak ne diyeceğim, genel kültür oyunu oynamayı sever misin?” diye sordu Jule bunun yanlış olduğunu bile bile.

Gülümseme. Beyaz ama çarpık dişler. “Aslına bakarsan genel kültür oyununda harikayımdır.”

“İki gecede bir aşağıdaki salonda düzenliyorlar,” dedi Jule. “Bayağı zırva. Gitmek ister misin?”

“Ne tür bir zırva?”

“İyi zırva. Saçma ve gürültülü.”

“Tamam. Peki, olur.”

“Güzel,” dedi Jule. “Onlara göstereceğiz. Tatile çıktığına pişman olmayacaksın. Süperkahramanlar, casus filmleri, You-Tuber’lar, spor, para, makyaj ve Viktorya dönemi yazarları konularında iyiyimdir. Ya sen?”

“Viktorya dönemi yazarları mı? Dickens gibi mi?”

“Evet, her neyse.” Jule yüzünün kızardığını hissetti. Saydıkları gözüne birden tuhaf bir dizi ilgi alanı gibi görünmüştü.

“Dickens’a bayılırım.”

“Haydi canım.”

“Gerçekten.” Kadın yeniden gülümsedi. “Ben de Dickens, yemek pişirme, güncel olaylar, siyaset... başka, ha, bir de kediler konusunda iyiyimdir.”

“Tamam, o zaman,” dedi Jule. “Saat sekizde, lobinin hemen ilerisindeki salonda başlıyor. Kanepeli barda.”

“Saat sekizde. Anlaştık.” Kadın yanına yürüyüp elini uzattı. “Adın ne demiştin? Benimki Noa.”

Jule elini sıktı. “Adımı söylememiştim,” dedi. “Ama benimki de Imogen.”

Jule West Williams yeterince hoş görünömlü biriydi. Ne çirkin olarak nitelendirilir ne de genel anlamda çekici sayılırdı. Kısaydı, sadece bir elli iki boyundaydı ve çenesini yukarı kaldırarak yürürdü. Kısacık kesilmiş saçlarına kuaförde sarı balyaj atılmıştı, şimdiyse koyu renk dipleri belli oluyordu. Yeşil gözleri, beyaz teni, açık renk çilleri vardı. Giysilerinin çoğu, sağlam vücut yapısını göstermezdi. Jule'un, bir çizgi roman sanatçısı tarafından çizilmiş gibi, başta bacakları olmak üzere güçlü kavisler halinde kemiklerinden fıskıran kasları vardı. Göbeğindeki yağ katmanının altında sert bir karın kası tabakası vardı. Et, tuz, çikolata ve yağ yemekyi severdi.

Jule, biri antrenmanda ne kadar çok terlerse mücadelede o kadar az kan kaybedeceğine inanırdı.

Kalp kırıklığını önlemenin en iyi yolunun kalbin yokmuş gibi davranmak olduğuna inanırdı.

Konuşma biçiminin genellikle söyleyeceğın herhangi bir şeyden daha önemli olduğuna inanırdı.

Aynı zamanda aksiyon filmlerine, ağırlık çalışmalarına, makyajın gücüne, ezbere, eşit haklara ve YouTube videolarının insana üniversitede öğrenemeyeceği milyonlarca şey öğretebileceğine de inanırdı.

Jule karşısındakine güvenmişse sporcu bursuyla bir yıl Stanford'da okuduğunu da söylerdi. Kanının ısındığı insanlara, "Üniversiteye alındım," diye açıklardı. "Stanford atletizm takımı. Okul bana harç ve kitaplar gibi bütün o harcamalar için para verdi."

Peki oldu?

Jule belki omuzlarını silkerdi. "Viktorya dönemi edebiyatı ve sosyolojisi okumak istedim ama baş antrenör sapığın

tekiydi,” derdi. “Bütün kızları elden geçiriyordu. Sıra bana geldiğinde onu canevinden vurdum ve durumu, beni dinleyecek herkese anlattım: Profesörlere, öğrencilere, *Stanford Daily* gazetesine. Aptal fildişi kulenin tepesine kadar bağırdım ama antrenörleriyle ilgili sırları ifşa eden sporcuların başlarına ne geldiği malum.”

Parmaklarını birbirine dolayıp gözlerini devirirdi. “Takım-daki diğer kızlar bunu inkâr ettiler,” derdi. “Yalan attığımı, o sapığın bana asla elini sürmediğini söylediler. Ailelerinin öğrenmesini istemiyor ve burslarının kesileceğinden korkuyorlardı. Hikâye bu şekilde son buldu. Antrenör işine devam etti. Takımı bıraktım. Dolayısıyla maddi desteğim kesildi. İşte, notlarının hepsi yüksek bir öğrencinin üniversite terk birine dönüşümü.”

Jule spor salonundan çıktıktan sonra Playa Grande’nin havuzunda bir buçuk kilometre yüzdü ve sabahın geri kalanını, çoğu zaman yaptığı gibi toplantı salonunda oturup İspanyolca eğitim videoları izleyerek geçirdi. Mayosu hâlâ üzerindeydi ama ayağında su yeşili koşu ayakkabıları vardı. Dudaklarına canlı pembe bir ruj sürmüş, gözlerine de hafifçe gümüş rengi bir göz kalemi çekmişti. Üzerinde metalik renkte tek parça, göğsü halkalı ve yakası açık bir mayo vardı. Marvel Evreni’nden fırlamış gibiydi.

Salon klimalıydı. Buraya onun dışında kimse gelmiyordu. Jule ayaklarını yukarı kaldırdı, kulaklığını taktı ve diyet kolasından bir yudum aldı.

İki saatlik İspanyolcanın ardından öğle yemeği yerine Snickers yedi ve müzik videoları izledi. Kafein sarhoşluğuyla dans ederek boş salondaki dönen sandalyelere şarkı söyledi.

Bugün hayat acayip mükemmeldi. Hasta babasından kaçan, ilginç yara izi ve kitaplar konusunda şaşırtıcı bir zevki olan o üzgün kadını sevmiştir.

Genel kültür yarışmasında ortalığı kasıp kavuracaklardı.

Jule bir diyet kola daha içti. Salon penceresinin yansımasında makyajına baktı ve kendi görüntüsüne doğru yumruk salladı. Sonra bir kahkaha attı çünkü hem şapşal hem de harika görünüyordu. Bir yandansa kalp atışlarını kulaklarında duyuyordu.

Havuz başı barmeni Donovan oranın yerlisiydi. İri kemikli ama nazik yapılıydı. Saçları geriye doğru yatırılmıştı. Müşterilere sürekli göz kırpyordu. İngilizce'yi Baja'ya özgü bir aksanla konuşur ve Jule'un ne içeceğini bilirdi: Bir ölçek vanilya şuruplu diyet kola.

Bazı öğleden sonraları Donovan, Jule'a, Londra'da büyümenin nasıl bir şey olduğunu sorardı. Jule da İspanyolca pratik yapardı. Konuşurken barın üstündeki ekrandan film izlerlerdi.

Bugün öğleden sonra saat üçte Jule, üzerinde hâlâ mayosuyla köşedeki taburede oturuyordu. Donovan'ın üzerinde Playa Grande'nin beyaz ceketi ve tişörtü vardı. Ensesinde yeni saçlar çıkmıştı. Jule başını kaldırıp televizyona bakarak, "Filmin adı ne?" diye sordu.

"Hulk."

"Hangi Hulk?"

"Bilmem."

"DVD'yi sen taktın. Nasıl bilemezsin."

"İki Hulk olduğunu bile bilmiyorum."

"Üç Hulk var. Bir dakika, sözümü geri alıyorum. Televizyondakileri, çizgi filmleri falan da sayarsak bir sürü Hulk var."

"Hangi Hulk olduğunu bilmiyorum, Bayan Williams."

Film biraz ilerledi. Donovan bardakları yıkadı ve tezgâhı sildi. Kadının birine İskoç viskisiyle soda hazırladı ve kadın içkisini alıp havuzun diğer ucuna gitti.

Yeniden onun dikkatini çektiğinde, "Bu en iyi ikinci Hulk," dedi Jule. "İspanyolcada *İskoç viskisi* ne demek?"

"Escocés."

"Escocés. Hangisi iyidir?"

"Hiç içmezsiniz ki."

“İçseydim.”

“Macallan,” dedi Donovan omuzlarını silkerek. “Tadımlık doldurmamı ister misiniz?”

Beş shot bardağını farklı markaların en iyi İskoç viskile-riyle doldurdu. İskoç viskilerini, viskileri neden birini değil de öbürünü söylemek gerektiğini anlattı. Jule hepsinin tadına baktı ama çok içmedi.

“Bu koltuk altı gibi kokuyor,” dedi Jule.

“Siz delisiniz.”

“Bu da çakmak gazı gibi kokuyor.”

Donovan koklamak için bardağa doğru eğildi. “Olabilir.”

Jule üçüncüsünü işaret etti. “Köpek sidiki, hem de fena öfkeli bir köpeğinki gibi.”

Donovan bir kahkaha attı. “Diğerleri ne kokuyor?” diye sordu.

“Kurumuş kan,” dedi Jule. “Bu da, banyoları temizlemede kullanılan toz gibi kokuyor. Temizlik tozu gibi.”

“En çok hangisini beğendiniz?”

“Kurumuş kan kokanı,” dedi Jule parmağını bardağa daldırıp bir kez daha tadına bakarak.

“Söylesene, bunun adı ne?”

“O Macallan.” Donovan bardakları boşalttı. “Ah, söylemeyi unutuyordum: Bir kadın sizi sordu. Belki de sorduğu siz değildiniz. Başkısıyla karıştırmış olabilir.”

“Hangi kadın?”

“Meksikalı bir kadın. İspanyolca konuşuyordu. Tek başına gezen, kısa sarı saçlı ve beyaz tenli bir Amerikalı kıızı sordu. “Çilleri olan, dedi.” Donovan kendi yüzüne dokundu.

“Burnunda çiller olan.”

“Ona ne dedin?”

“Buranın büyük bir otel olduğunu, bir sürü Amerikalı olduğunu ve kimin tek başına gezip gezmediğini bilmediğimi söyledim.”

“Ben Amerikalı değilim,” dedi Jule.

“Biliyorum. O yüzden öyle birini görmediğimi söyledim.”

“Öyle mi dedin?”

“Evet.”

“Ancak yine de aklına ben geldim.”

Donovan bir süre gözlerini ayırmadan Jule’a baktı. “Aklima siz geldiniz,” dedi sonunda. “Ben aptal değilim, Bayan Williams.”

Noa onun Amerikalı olduğunu biliyordu.

Bu da Noa'nın polis veya ona benzer bir şey olduğu anlamına geliyordu. Öyle olmalıydı.

Konuşmalarıyla Jule'a tuzak kurmuştu: Hasta baba, Dickens, yetim kalmak. Noa ne diyeceğini çok iyi biliyordu. Yemi "babam ağır hasta" diye ortaya atmıştı, Jule da aç bir şekilde oltaya gelmişti.

Jule'un yüzüne ateş bastı. Yalnız, zayıf ve Noa'nın sözlerine kanacak kadar aptaldı. Hepsi numaraydı, böylelikle Jule Noa'yı düşmanı değil, sırdaşı olarak görecekti.

Jule elinden geldiğince istifini bozmayarak odasına döndü. İçeri girer girmez kasadaki değerli eşyalarını aldı. Üzerine kot pantolonunu, botlarını ve tişörtünü geçirdi, en küçük valizine sığdırabildiği kadar giysi koydu. Arta kalanları da odada bıraktı. Ara sıra konuştuğu temizlikçi Gloria için yatağın üzerine yüz dolar bahşiş bıraktı. Sonra valizi koridorun sonuna kadar sürükledi ve buz makinesinin yanına bıraktı.

Havuz başındaki bara geri gitti ve Donovan'a valizin nerede olduğunu söyledi. Yirmi dolarlık bir banknotu tezgâhın karşısına doğru uzattı.

Bir iyilik istedi.

Yirmi dolar daha uzattı ve talimatları verdi.

Jule otoparkta etrafına bakındı ve barmenin, kilidi açık mavi küçük sedanı buldu. Arabaya bindi ve arka koltuğun zeminine uzandı. Boş naylon poşetler ve kahve bardaklarıyla doluydu.

Donovan'ın bardaki vardiyası bitene kadar bir saat bekleyecekti. Şanslıysa Jule sekiz buçuk sıralarında yarışma gecesine epey geç kalana kadar Noa bir terslik olduğunu fark etmeyecekti. Sonra personel otoparkı aklına gelmeden havaalanı servislerini ve taksi şirketlerinin kayıtlarını soruşturacaktı.

Arabanın içi havasız ve sıcaktı. Jule adım seslerine kulak verdi.

Omzuna kramp girmiş, susamıştı.

Donovan ona yardım ederdi, değil mi?

Ederdi. Onu zaten daha önce de korumuştı. Noa'ya öyle birini tanımadığını söylemişti. Jule'u uyarmış, valizini alacağına ve onu arabayla bırakacağına söz vermişti. Jule ona ödeme de yapmıştı.

Ayrıca Donovan ve Jule arkadaşlardı.

Jule dizlerini tek tek uzatarak esnetti, sonra koltukların arkasındaki boşluğa kıvrıldı.

Üzerindekileri düşündü, ardından küpelerini ve yeşim yüzüğünü çıkardı, kotunun cebine koydu. Sakin bir şekilde nefes alıp vermek için kendini zorladı.

Sonunda bir valizin tekerlek sesleri duyuldu, sonrasında bagajın çarpılma sesi. Donovan direksiyona geçti, arabayı çalıştırdı ve otoparktan çıktı. Donovan arabayı sürerken Jule yerden kalkmadı. Yolda birkaç sokak lambası vardı. Radyoda Meksika pop müziği çalıyordu.

Donovan sonunda, "Nereye gitmek istersiniz?" diye sordu.

“Şehirde neresi olursa.”

“O zaman eve gidiyorum.” Donovan’ın sesi birden hırçın bir tona bürünmüştü.

Lanet olsun. Jule onun arabasına binmekle hata mı etmişti? Donovan da kendisinden iyilik isteyen bir kızın onunla yatması gerektiğini düşünen tiplerden miydi?

“Beni yaşadığın yerden uzakta bir yerde bırak,” dedi Donovan’a sertçe. “Başımın çaresine bakarım.”

“Böyle konuşmanıza gerek yok,” dedi Donovan. “Sizin için bunca zahmete giriyorum.”

Hayalinizde şunu canlandırın: Alabama'da şehir dışında sevimli bir ev. Bir gece sekiz yaşındaki Jule karanlıkta uykusundan uyandı. Bir ses mi duymuştu?

Emin değildi. Ev sessizdi.

İnce, pembe geceliği içinde aşağı kata indi.

Zemin katta her yanını soğuk bir korku sardı. Oturma odasında her yer dağılmış, kitaplar ve kâğıtlar etrafa saçılmıştı. Çalışma odası daha da fena durumdaydı. Dosya dolapları devrilmişti. Bilgisayarlar ortada yoktu.

“Anne? Baba?” Minik Jule annesi ile babasının yatak odasına bakmak için tekrar yukarı koştu.

Yatakları boştu.

Jule artık iyice korkuyordu. Hızla banyonun kapısını açtı. Orada değillerdi. Dışarı fırladı.

Bahçenin etrafı karaltı halindeki ağaçlarla çevriliydi. Minik Jule yola doğru birkaç adım ilerlediğinde sokak lambasının aydınlığında gözüne bir şey ilişti.

Annesi ve babası çimlerin üzerinde yüzüstü yatıyorlardı. Bedenleri hareketsiz ve yığılmış halde yerde uzanıyordu. Altlarında koyu renkli kan birikintileri oluşmuştu. Annesi başından vurulmuştu. Vurulduğu an ölmüş olmalıydı. Görünüşe göre babası da ölmüştü ama Jule'un görebildiği tek yara, kollarındakilerdi. Babası kan kaybından ölmüş olsa gerekti. Son anlarında sadece Jule'un annesini düşünmüşçesine karısına sarılmıştı.

Jule polisi aramak için tekrar eve koştu. Telefon hattı kesikti.

En azından veda etme düşüncesiyle onlar için dua okumak isteyerek bahçeye geri dönmüştü ama annesi ile babasının cesetleri ortadan kaybolmuştu. Katil ikisini de alıp götürmüştü.

Jule ağlamamak için kendini tuttu. Geceliği, yoğunlaşan kan birikintisine bulanarak gecenin geri kalanı boyunca sokak lambasının o yuvarlak ışığında oturdu.

Sonraki iki hafta boyunca minik Jule o yağmalanmış evde tek başınaydı. Güçlü oldu. Kendine yemek pişirdi ve ipucu bulmak için arta kalan kâğıtları inceledi. Belgeleri okudukça kahramanlık, güç ve gizli kimliklerle ilgili parçaları bir araya getirdi.

Bir akşamüstü çatı katında eski fotoğraflara bakarken odada siyahlar içinde bir kadın belirdi.

Kadın öne doğru bir adım attı ama minik Jule hızlıydı. Sertçe ve hızlıca bir mektup açacağı fırlattı ama kadın açacağı sol eliyle yakaladı. Minik Jule bir kutu yığınının tırmandı, tepedeki çatı mertebesine tutundu ve kendini yukarı çekti. Mertek üzerinde koştu ve çatıya açılan yüksek pencereden geçti. Yüreği panikle delicesine çarpıyordu.

Kadın peşinden gitti. Jule çatıdan sıçrayarak yakındaki bir ağacın dallarına atladı ve silah olarak kullanmak için keskin bir dal parçasını kırdı. Ağaçtan aşağı inerken dal parçasını ağızıyla tutuyordu. Tam çalılara koşarken kadın onu ayak bileğinden vurdu.

İnanılmaz bir acıydı. Minik Jule, annesi ile babasının katilinin, başladığı işi bitirmek için geldiğinden emindi ama siyahlı kadın onun ayağa kalkmasına yardım etti ve yarasıyla ilgilendi. Kurşunu çıkarıp yaraya antiseptikle pansuman yaptı.

Kadın yarayı sararken bir yandan da kendisinin istihdam görevlisi olduğunu açıkladı. Son iki haftadır gözlem yapıyordu. Jule, iki olağanüstü yetenekli insanın çocuğu olmakla kal-

mıyordu; aynı zamanda çetin bir hayatta kalma içgüdüsüne ve mükemmel bir zekâyâ da sahipti. Kadın, Jule’u eğitmek ve intikam almasına yardım etmek istiyordu. Kadın uzun süredir ortalıkta olmayan teyzesi gibi bir şeydi. Jule’un anne ve babasının biricik sevgili kızlarından sakladıkları sırlarını biliyordu.

Oldukça sıradışı eğitimi bu noktada başladı. Jule, New York’taki sıradan bir caddede yer alan restore edilmiş bir malikânedeki özel bir akademiye gitti. Gözetleme teknikleri öğrendi, ters perendeler çalıştı ve kelepçelerden, deli gömleğinden nasıl kurtulacağını öğrendi. Deri pantolonlar giyiyor ve ceplerini cihazlarla dolduruyordu. Yabancı dil, örf adet, edebiyat, savunma sanatları, ateşli silah kullanımı, kılık değiştirme, çeşitli aksanlar, sahtecilik yöntemleri ve hukukla ilgili hassas konulara ilişkin dersler aldı. Eğitimi on yıl sürdü. Eğitimi tamamlandığında Jule, hafife alınması büyük hata olacak türden bir kadına dönüşmüştü.

Jule West Williams’ın hikâyesinin özü buydu. Playa Grand’de yaşamaya başladığında Jule, bunu kendisiyle ilgili anlatabileceği diğer bütün hikâyelere tercih etmişti.

Donovan arabayı durdurup sürücü kapısını açtr. Aracın içi aydınlandı.

“Neredeyiz?” diye sordu Jule. Dışarısı karanlıktı.

“San José del Cabo.”

“Yaşadığın yer burası mı?”

“Çok yakın değil.”

Jule rahatlamıştı ama dışarısı çok karanlık görünüyordu. Turist kalabalığı için aydınlatılmış işletmeler, sokak lambaları olması gerekmiyor muydu? “Yakında birileri var mı?” diye sordu.

“Arabamdan inerken görünmeyeziniz diye bir ara sokağa park ettim.”

Jule emekleyerek araçtan indi. Her tarafı tutulmuştu, yüzünü yağ içinde hissediyordu. Ara sokakta çöp tenekeleri diziliydi. Yalnızca birkaç ikinci kat penceresinden ışık geliyordu. “Bıraktığın için teşekkürler. Bagajı açar mısın?”

“Sizi şehre getirdiğimde yüz Amerikan doları vereceğinizi söylemiştiniz.”

“Elbette.” Jule arka cebinden cüzdanını çıkarıp ödemeyi yaptı.

“Ancak şimdi fiyat arttı,” diye ekledi Donovan.

“Ne?”

“Üç yüz daha.”

“Arkadaş olduğumuzu sanıyordum.”

Donovan ona doğru bir adım attı. “Size içecekler hazırlıyorum çünkü işim bu. Sizinle sohbet etmek hoşuma gidiyormuş gibi davranıyorum çünkü bu da işimin bir parçası. Beni nasıl küçümsediğinizi görmüyor muyum sanıyorsunuz? En iyi ikinci Hulk’mış. Ne tür İskoç viskisiymiş. Biz arkadaş

değiliz, Bayan Williams. Siz bana bazen yalan söylüyorsunuz, ben size sürekli yalan söylüyorum.” Jule, Donovan’ın gömleğine dökülen içkinin kokusunu alabiliyordu. Keskin nefesini yüzünde hissetti.

Jule gerçekten Donovan’ın kendisinden hoşlandığına inanmıştı. Şakalaşırlar, Donovan ona bedava cips verirdi. “Vay be,” dedi Jule sessizce.

“Üç yüz daha,” dedi Donovan.

Üstünde bir sürü Amerikan doları taşıyan bir kızıdan para koparan ufak çaplı bir dolandırıcı mıydı? Yoksa kendisine üç yüz dolar daha vermektense ona sürtüneceğini sanan bir şerefsiz miydi? Noa ona para vermiş olabilir miydi?

Jule cüzdanını cebine geri koydu. Göğsüne çapraz gelecek şekilde çantasının askısını düzeltti. “Donovan?” Jule öne doğru bir adım atarak yaklaştı. İri gözlerle bakışlarını yukarı, Donovan’a dikti.

Sonra sağ kolunu sertçe kaldırdı, Donovan’ın başını hızla geri çekip kasiğine yumruk attı. Donovan iki büklüm oldu. Jule, Donovan’ın yağlı saçından tuttu ve başını arkaya doğru çekti. Etrafında döndürerek dengesini bozdu.

Donovan dirseğini Jule’un göğsüne geçirdi. Jule’un canı yansa da ikinci dirsek darbesini yana çekilerek savuşturdu, Donovan’ın dirseğini yakaladı ve kıvrarak sırtına çevirdi. Donovan’ın kolu yumuşak ve iğrençti. Kolu sımsıkı tutarken boştaki eliyle parasını Donovan’ın açgözlü parmakları arasından geri aldı.

Parayı kot pantolonunun cebine geri koydu ve Donovan’ın dirseğini sertçe burkarken diğer yandan çocuğun ceplerini yoklayarak telefonunu aradı.

Orada değildi. O zaman arka cebindeydi.

Telefonu buldu ve başka yer bulamadığından sutyeninin içine soktu. Donovan artık yerini bildirmek için Noa'yı aramazdı ama arabanın anahtarlarını hâlâ sol elinde tutuyordu.

Donovan Jule'un kavalkemiğini tekmeledi. Jule boynunun yan tarafına bir yumruk atınca Donovan öne doğru savruldu ve sert bir iteklenmenin ardından Donovan yere çarptı. Ayağa kalkmaya yeltendi ama Jule yakındaki bir çöp tenekesinin metal kapağını aldığı gibi iki defa başına vurdu ve Donovan, alnı ve tek gözü kanayarak bir çöp torbası yığınının üzerine devrildi.

Jule geri çekilerek Donovan'dan uzaklaştı. Kapağı hâlâ elinde tutuyordu. "Anahtarlarını bırak."

Donovan inleyerek sol elini uzatıp anahtarları attı, anahtarlar kendisinden birkaç santim uzağa düştü.

Jule anahtarları alıp bagajı açtı. Sonra valizini kaptı ve Donovan ayağa kalkmadan yol boyunca koşmaya başladı.

San José del Cabo'da anayola çıkar çıkmaz yavaşlayarak yürümeye başladı ve tişörtünü kontrol etti. Yeterince temiz görünüyordu. Bir şey –çamur, tükürük veya kan– olma ihtimaline karşı eliyle yavaşça ve sakın bir şekilde yüzünü sildi. Çantasından bir pudra kutusu çıkardı ve arkaya bakmak için kullandığı aynayla yürürken kendisine de baktı.

Arkasında kimse yoktu.

Dudaklarına mat pembe ruj sürdü, pudra kutusunu kapattı ve adımlarını daha da yavaşlattı.

Bir şeyden kaçıyormuş gibi görünemezdi.

Hava ılıktı ve barlardan gümbür gümbür müzik sesleri yükseliyordu. Birçoğunun önünde, hepsi de sarhoş ve gü-rültülü beyaz, siyahi ve Meksikalı turistler vardı. Ucuz tatil kalabalığı. Jule, Donovan'ın anahtarlarını ve telefonunu bir çöp kutusuna fırlattı. Taksi veya minibüs bakındı ama ikisi de yoktu.

Peki o zaman.

Donovan'ın, arkasından gelme ihtimaline karşı saklanıp üstünü değiştirmesi gerekiyordu. Eğer Noa için çalışıyor veya intikam istiyorsa peşinden gelirdi.

Şimdi kendinizi bir filmde hayal edin. Yürürken gölgeler pürüzsüz teninizde geziniyor. Giysilerinizin altında yeni oluşan çürükler var ama saçlarınız harika görünüyor. Üzerinizde saldırı malzemesi olarak kullanabileceğiniz cihazlar ve ince metal parçalar var. Yanınızda zehir ve panzehirler taşıyorsunuz.

Hikâyenin merkezi sizsiniz. Başka kimse değil, sadece siz. Nereden geldiğinize dair ilginç bir hikâyeniz ve alışılmışın dışında bir eğitiminiz var. Gaddarsınız, zekisiniz, neredeyse korkusuzsunuz. Geride bıraktığınız ölümler var çünkü hayatta

kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorsunuz ancak bu sadece günlük bir iş.

Meksika barının pencerelerinden gelen ışıktā muhteşem görünüyorsunuz. Dövüşmenin ardından yanaklarınıza renk gelmiş. Ha bir de, giysileriniz hatlarınızın güzelliğini ortaya çıkarıyor.

Evet, şiddet suçlusunuz. Hatta zalimsiniz. Ancak bu sizin işiniz ve eşsiz bir yeteneğe sahipsiniz, bu da size seksapel katıyor.

Jule yüzlerce film izlemişti. Kadınların bu tarz hikâyelerin merkezinde olması nadir bir durumdu. Onun yerine çekici bir görüntü, kurban veya duygusal ilgi odağı olarak gösterilirdi. Çoğunlukla lanet olası beyaz heteroseksüel kahramana destansı yolculuğunda yardımcı olmak için varlardı. Ortada kadın bir kahraman varsa da çok zayıf, çok mini giysiler giyen ve dişleri kusursuz biri olurdu.

Jule o kadınlar gibi görünmediğini biliyordu. Asla o kadınlar gibi görünmeyecekti. Ancak o kahramanların sahip oldukları her şeye sahipti ve bir bakıma onlardan çok daha fazlasıydı. Bunun da farkındaydı.

Üçüncü Cabo barının önüne geldi ve içeri daldı. İçerisi piknik masalarıyla donatılmıştı ve duvarlarda doldurulmuş balıklar vardı. Müşterilerin çoğu, balık avlamakla geçen bir günün sonunda kafa çekmeye gelen Amerikalılardan oluşuyordu. Jule hemen arka tarafa geçti, omzunun üzerinden geriye baktı ve erkekler tuvaletine girdi.

Tuvalet boştu. Kabinlerden birine girdi. Donovan onu bulmak için asla buraya bakmazdı.

Klozet ıslak ve sapsarıydı. Jule siyah bir peruk –kâküllü parlak bir küt kesim– bulana kadar valizini altüst etti. Peruğu taktı, rujunu silip yerine siyah bir ruj sürdü, burnunu

pudraladı. Beyaz tişörtünün üzerine geçirdiği siyah pamuklu hırkanın düğmelerini ilikledi.

Adamın biri tuvalete girdi, pisuarı kullandı. Jule kıpırdamadı, iyi ki kot pantolon ve hantal siyah botlar giymişti. Kabinin altından sadece ayakları ve valizinin dibi görünüyordu.

İçeri biri daha geldi ve yanındaki kabine girdi. Adamın ayakkabılarına baktı.

Donovan'dı.

Bunlar o kirli beyaz Crocs'lar ve hemşire üniformasına benzeyen Playa Grande pantolonuydu. Jule'un kalbi kulaklarında atıyordu.

Valizini sessizce yerden kaldırdı ve göremesin diye yukarıda tuttu. Yerinden kıpırdamıyordu.

Donovan sifonu çekti ve Jule, ayak seslerinden lavaboya doğru gittiğini anladı. Donovan musluğu açtı.

Bir adam daha geldi. Donovan İngilizce, "Telefonunuzu ödünç alabilir miyim?" diye sordu. "Kısa bir konuşma olacak."

"Birinden dayak mı yedin, ahbap?" Diğer adam Kaliforniya'ya has Amerikan aksanıyla konuşuyordu. "Görünüşe bakılırsa fena benzetmişler."

"Ben iyiyim," dedi Donovan. "Sadece telefona ihtiyacım var."

"Burada arama yapmıyorum, sadece mesajlaşıyorum," dedi adam. "Arkadaşların yanına dönmem lazım."

"Telefonunu çalacak değilim," dedi Donovan. "Sadece..."

"Hayır dedim, tamam mı? İyi şanslar, ahbap." Diğer adam tuvaleti kullanmadan dışarı çıktı.

Donovan araba anahtarları olmadığı ve bir yere gitmesi gerektiği için mi telefonu istemişti? Yoksa Noa'yı mı aramak istiyordu?

Donovan acı içindeymiş gibi zorlukla nefes alıyordu. Musluğu bir daha açmadı.

Sonunda tuvaletten çıktı.

Jule valizini yere bıraktı. Yeniden kan gitsin diye ellerini salladı, kollarını geriye doğru esnetti. Hâlâ kabindeyken hem pezolarını hem de dolarlarını saydı. Pudra aynasında perüğüne baktı.

Donovan'ın gittiğinden emin olduktan sonra Jule bir şey yokmuş gibi güvenle erkekler tuvaletinden çıktı ve caddeye yöneldi. Dışarıdaki parti kalabalığının arasından geçip köşeye çıktı, şans ondan yanaydı. Bir taksi durdu. Jule taksiye atladı ve Playa Grande'nin yanındaki otel Grand Solmar'a gitmek istediğini söyledi.

Grand Solmar'da hemen ikinci bir taksiye bindi. Yeni taksi şoförüne kendisini ucuz, şehirde yerli birinin işlettiği bir konaklama yerine götürmesini rica etti. Şoför onu Cabo Inn'e götürdü.

Pis bir yerdi. Ucuz duvarlar, kirli badana, plastik mobilyalar, resepsiyon masasında plastik çiçekler. Jule sahte bir isimle kayıt yaptırdı ve resepsiyondaki görevliye nakit pezoyla ödeme yaptı. Adam kimlik sormadı.

Jule odaya çıktığında küçük bir kahve makinesiyle kendine bir fincan kafeinsiz kahve yaptı. İçine üç şeker koydu. Yatağın kenarına oturdu.

Kaçmasına gerek var mıydı?

Hayır.

Evet.

Hayır.

Nerede olduğunu kimse bilmiyordu. Hem de hiç kimse. Bu gerçek onu mutlu etmeliydi. Ne de olsa ortadan kaybolmak istemişti.

Ancak korkuyordu.

Keşke Paolo yanında olsaydı. Keşke Imogen yanında olsaydı.

Keşke geçmişe dönüp tüm yaşananları geri alabilsem, diye düşündü Jule; o zaman daha iyi biri olabilirdi veya farklı biri. Özüne daha yakın biri olabilirdi, belki de özüne daha uzak biri olurdu. Hangisi olurdu bilmiyordu çünkü özünde nasıl biri olduğunu ya da ortada gerçekten bir Jule olup olmadığını artık bilmiyordu. Ortada sadece farklı durumlarda büründüğü bir dizi kişilik vardı.

Bu herkes için geçerli miydi? Diğerleri de kendi benliklerini kaybediyor muydu?

Yoksa bu Jule'a özgü bir şey miydi?

Kendi parçalanmış, garip kalbini sevebilir miydi, bilmiyordu. Bunu onun yerine bir başkasının yapmasını, göğüs kafesi içindeki kalbinin atışını bir başkasının görmesini ve şunu demesini istiyordu: *Senin kendi benliğini görebiliyorum. Orada duruyor, nadir ve değerli. Seni seviyorum.*

Hayat önünde uzayıp giderken parçalanmış, garip biri olmak; belirli bir şekli olmamak; kendi benliğinin olmaması ne kasvetli ve aptalcaydı. Jule'un birçok nadir yeteneği vardı. Çok çalışıyordu ve elinden birçok iş geliyordu. Tüm bunların bilincindeydi.

O zaman neden aynı zamanda kendini değersiz hissediyordu?

Imogen'ı aramak istedi. Keşke Immie'nin alçak sesli kahkahasını ve sırlarını ortaya döken bitmek bilmez cümlelerini duyabilseydi. Keşke Imogen'a, *Korkuyorum*, diyebilseydi. Immie de ona, *Ama sen cesursun, Jule. Sen tanıdığım en cesur insansın*, diyebilseydi.

Keşke Paolo gelse, kollarını dolasa ve ona bir keresinde yaptığı gibi *bir numara, mükemmel bir insan* olduğunu söyleseydi.

Yanında onu koşulsuzca sevecek, her şeyini affedecek biri olmasını istiyordu. Hatta o kişinin her şeyi zaten bilen ve bundan dolayı onu seven biri olmasını istiyordu.

Bunu ne Paolo ne de Immie yapabilirdi.

Yine de Jule'un aklına Paolo'nun dudaklarındaki dudakları ve Immie'nin yasemin parfümünün kokusu geldi.

Jule siyah peruğuyla Cabo Inn'in aşağı kattaki ofisine indi. Planı kafasında kurmuştu. Ofis gecenin bu saatinde kapalıydı ama resepsiyondaki görevliye kapıyı açması için para verdi. Bilgisayarda ertesi sabah için San José del Cabo'dan Los Angeles'a bir uçak bileti aldı. Kendi adını kullandı ve ödemeyi La Playa Grande'de kullandığı kendi kredi kartıyla yaptı.

Sonra otel görevlisine nakit parayla nereden araba alabileceğini sordu. Görevli, sabah Amerikan doları karşılığında ona bir şeyler satabilecek bir galeri olduğunu söyledi. Ejido'nun dışında, Ortiz'de olduğunu söylediği bir adres yazdı.

Noa kredi kartlarının izini sürüyordu. Öyle olsa gerek yoksa Jule'u asla bulamazdı. Dedektif şimdi bu yeni harcamayı görecektir ve Los Angeles'a gidecekti. Jule da kendine nakit ödemeye bir araba alacak ve Cancun'a doğru yola koyulacaktı. Cancun'dan sonra pasaportlarını asla kimseye göstermeyen onlarca Amerikalının olduğu Porto Riko'nun Culebra adasına geçecekti.

Oto galericiyle ilgili verdiği bilgi için resepsiyon görevlisine teşekkür etti. "Bu konuşmamızı hatırlamayacaksınız, değil mi?" dedi yirmi dolar daha uzatarak.

"Belki hatırlarım."

"Hayır, hatırlamayacaksınız." Elli dolar daha uzattı.

"Sizi hiç görmedim."

Kötü uyudu. Her zamankinden daha kötüydü. Ilık, turkuaz sularda boğulduğu rüyalar; o uyurken üzerinden yürüyüp geçen sokak kedilerinin olduğu rüyalar; yılanların boğduğu rüyalar. Jule çılglık çılgına uyandı.

Su içti. Soğuk duş aldı.

Uyudu ve tekrar çılglık çılgına uyandı.

Sabah saat beşte banyoya gitti, yüzüne su çarptı ve gözlerine kalem çekti. Neden çekmesindi ki? Makyajı seviyordu. Zamanı vardı. Yüzüne kapatıcı ve pudra sürdü, dumansı bir far ve maskara ekledi, sonra dudaklarına siyaha yakın bir rujla parlaticı sürdü.

Saçına jöle sürdü ve üstünü giyindi. Yine siyah kot pantolonunu, botlarını ve siyah bir tişört giydi. Meksika sıcaklığı için fazla kalındı ama işlevseldi. Valizini topladı, bir şişe su içti ve kapıdan dışarı çıktı.

Noa koridorda oturuyordu. Sırtı duvara dönüktü. Elleri arasında buharı tüten bir fincan kahve tutuyordu.

Bekliyordu.

📅 NİSAN SONU, 2017

📍 LONDRA

Yedi hafta önce, nisan sonunda Jule Londra'nın kenar semtlerinde bir hostelde uyandı. Bir odaya sekiz ranza düşüyordu: İnce şilteler, üstlerinde beyaz çarşaflar. Duvarlara yaslanmış sırt çantaları. Belli belirsiz kötü bir vücut ve paçuli kokusu.

Egzersiz giysileriyle uyumuştur. Yavaşça yataktan kalktı, ayakkabılarını bağladı, sabahın ilk ışıklarında hâlâ kapalı olan barların ve kasap dükkânlarının önünden geçerek banliyöde on üç kilometre koştu. Dönüşte hostelin ortak salonunda şınav çekti, plank, lunge, squat hareketleri yaptı.

Jule, odadaki diğerleri uyanıp sıcak suyu kullanmaya başlamadan duşa girmişti. Sonra tekrar ranzanın üst katındaki yatağına çıktı ve çikolatalı bir protein barın ambalajını açtı.

Ranzalı oda hâlâ karanlıktır. *Müşterek Dostumuz'u* açtı ve telefonunun ışığında okudu. Bu bir öksüzle ilgili Viktorya dönemine ait kalın bir romandı. Charles Dickens yazmıştı. Bunu Jule'a arkadaşı Imogen vermişti.

Imogen Sokoloff, Jule'un en iyi arkadaşıydı. En beğendiği kitaplar hep öksüzlerle ilgili olanlardı. Immie de öksüzdü,

Minnesotalı Immie, daha iki yaşındayken ölmüş olan genç bir annenin çocuğuydu. Sonra New York'un Yukarı Doğu Yakası'ndaki bir çatı katı dairesinde yaşayan bir çift tarafından evlat edinilmişti.

O zamanlar Patti ve Gil Sokoloff otuzlu yaşların sonlarındaydılar. Çocukları olmuyordu ve Gil'in adli görevi uzun zamandır koruyucu aile sistemindeki çocukların gönüllü avukatlığını yapmayı kapsıyordu. Evlat edinmeye inanıyordu. Bu yüzden yeni doğmuş bir bebek için birkaç yıl bekledikten sonra Sokoloff'lar yaşça daha büyük bir çocuğu evlat edinmeye açık olduklarını bildirdiler.

İki yaşındaki bu tombul kollu ve çilli burunlu çocuğa hayran kalmışlardı. Onu evlatlık aldılar, adını Imogen olarak değiştirdiler ve eski adını bir dosya dolabında bıraktılar. Fotoğrafları çekildi, mutluluktan dört köşeydi. Patti ona tereyağlı, peynirli sıcak makarnalar pişiriyordu. Küçük Immie beş yaşına geldiğinde Sokoloff'lar onu Manhattan'daki özel bir kurum olan Greenbriar Okulu'na gönderdiler. Imogen orada yeşil-beyaz bir üniforma giydi ve Fransızca konuşmayı öğrendi. Küçük Immie hafta sonları Lego oynuyor, kurabiye pişiriyor, en çok sürünge iskeletlerini sevdiği Amerikan Doğa Tarihi Müzesi'ne gidiyordu. Tüm Yahudi tatillerini kutluyordu, büyüdüğünde kendisi için şehir dışındaki ağaçlık alanda alışılmışın dışında bir bat mitzvah' töreni düzenlendi.

Bat mitzvah töreni zorluydu. Patti'nin annesi ve Gil'in ailesi, biyolojik annesi Yahudi olmadığı için Imogen'ı Yahudi olarak görmüyorlardı. Hepsi, töreni bir yıl erteleyecek resmi

1 (Din) Yahudilikte kız çocuklarının on iki yaşına girmesiyle düzenlenen tören. Yahudi erkeklerinin on üç yaşına girmeleriyle kutlanan törenyse "bar mitzvah" denir. (ç.n.)

bir din değıştirme süreci için ısrar ettiler ancak bunun yerine Patti aile sinagogunu terk etti ve bir dağ inzivasında törenler düzenleyen laik bir Yahudi cemaatine katıldı.

Bunun üzerine Imogen Sokoloff on üç yaşında öksüzlüğünün hiç olmadığı kadar bilincine varmış ve iç dünyasının mihenk taşını oluşturunca hikâyeler okumaya başlamıştı. Öncelikle okulda zorla okutulan öksüzlükle ilgili kitaplara geri dönüş yapmıştı. Onlardan bir sürü vardı. Immie, “Giysiler, pudingler ve at arabaları hoşuma gidiyordu,” demişti Jule’a.

Haziranda ikisi beraber Martha’s Vineyard adasında Immie’nin kiraladığı bir evde kalmışlardı. O gün arabayla çiçek toplayabilecekleri bir çiftlik standına gitmişlerdi. Immie, “*Heidi* ve kim bilir başka hangi zırvalıkları seviyordum,” dedi Jule’a. Elinde makasla bir yıldız çiçeği çalısı üzerine eğildi. “Ancak sonra bütün o kitaplar midemi bulandırdı. Kahramanlar da ima mutluluktan geberiyorlardı. Fedakâr kadınlığın kusursuz örnekleriydiler. ‘Açlıktan ölüyorum! Al ye, bu benim tek çörebim!’ demeler. ‘Yürüyemiyorum, felçliyim ama yine de hayata iyi tarafından bakıyorum, mutluyum!’ demeler. *Küçük Prenses* ve *Polyanna*. Bir şey diyeyim mi, yaptıkları tek şey, millete bir avuç çirkin yalan satmak. Bunu fark ettiğimde onlarla işim bitmişti.”

Immie buketini tamamladığında tahta çite tırmanıp üzerine oturdu. Jule hâlâ çiçek seçiyordu.

“Lisede *Jane Eyre*, *Gurur Dünyası*, *Büyük Umutlar*’ı falan okumuştum,” diye devam etti Immie. “Hepsi de gergin öksüzler.”

“Bana verdiğin kitaplar,” dedi Jule farkına vararak.

“Evet. Örneğin *Gurur Dünyası*’ndaki Becky Sharp tam bir hırs makinesi. Sıfırı görüyor. Jane Eyre öfke nöbetlerine giriyor, kendini yerlere atıyor. *Büyük Umutlar*’daki Pip kafasında

kendince bir şeyler kuran paragözün teki. Hepsi de daha iyi hayatlar istiyor ve bunun peşindeler, ayrıca hepsi ahlaken sorunlu. Bu da onları ilginç kılıyor.”

“Onları şimdiden sevdim,” dedi Jule.

Immie, bu karakterler hakkında yazdığı güçlü makaleler sayesinde Vassar Üniversitesi’ne girmişti. Bunun dışında okulla bir alakası olmadığını itiraf etmişti. İnsanların ona ne yapması gerektiğini söylemelerinden hoşlanmıyordu. Profesörleri ona antik Yunanca okuması için ödev verdiklerinde bunu yapmamıştı. Arkadaşı Brooke ona Suzanne Collins okumasını söylediğinde bunu da yapmamıştı. Annesi derslerine daha çok çalışması gerektiğini söylediğindeyse Immie okulu bırakmıştı.

Elbette Immie’nin Vassar’ı bırakmasının tek sebebi bu baskı değildi. Durum fazlasıyla karışık. Ancak Patti Sokoloff’un kontrolcü yapısı kesinlikle bir etkendi.

“Annem benim bir Amerikan rüyası olduğuma inanıyor,” demişti Imogen. “Buna benim de inanmamı istiyor. Annesi ile babası Belarus’ta doğmuş. Her şey dört dörtlük olsun istemişler. Bilirsin işte, burada, Amerika’da herkesin zirveye oturabileceği düşüncesi. Nereden başladığının bir önemi yoktur, günün birinde ülkeyi yönetebilir, zengin olabilir ve malikâne sahibi olabilirsin. Değil mi?”

Bu konuşma kısa bir zaman sonra Martha’s Vineyard yazında gerçekleşmişti. Jule ve Immie, Moshup Plajı’ndaydılar. Altlarında geniş pamuklu bir örtü seriliydi.

“Güzel bir hayal,” dedi Jule ağzına cips atarken.

“Babamın ailesi de aynı şekilde,” diye sürdürdü Immie. “Büyükannesi ve büyükbabası Polonya’dan gelmiş ve bir gecekinduda yaşamışlar. Sonra babası işleri yoluna koyup

bir mezeci dükkânı açmış. Babamın daha da yükselip ailede üniversiteye giden ilk kişi olması gerekiyormuş, o da bunu aynen yapmış. Şu büyük avukatlardan biri olmuş. Ailesi çok gurur duymuş. Onlara her şey çok basit görünüyormuş: Eski ülkeyi geride bırak, hayatını yeniden kur. Eğer *sen* Amerikan rüyasını yaşayamazsan, o zaman bunu senin için çocukların yapar.”

Jule, Immie’nin konuşmalarını dinlemeye bayılıyordu. Daha önce böylesine özgürce konuşan birine hiç rastlamamıştı. Immie oradan buradan konuşuyordu ama sohbeti aynı zamanda inanılmaz merak uyandırıcı ve düşünceliydi. Kendini sansürlemiyor veya cümlelerini süslemiyordu. Sadece dönüşümlü olarak sorgulayan ve sesini duyurmaya can atan bir akışta konuşuyordu.

Jule sırf Immie’nin hangi yöne gideceğini görmek için, “Fırsatlar ülkesi,” dedi.

“Öyle olduğuna inanıyorlar ama bence işin aslı bu değil,” diye yanıtladı Immie. “Haberlere yarım saat baktığında beyaz olan ve İngilizce konuşanlar için daha fazla fırsat olduğunu görebilirsin.”

“Bir de senin aksanıyla konuşanlar için.”

“Doğu Yakası mı?” dedi Immie. “Evet, sanırım. Ayrıca engelli olmayanlar için. Ah, bir de erkekler için! Erkekler, erkekler, erkekler! Erkekler etrafta hâlâ ülke koca bir pastaneymiş de tüm pastalar onlara yapılmış gibi dolaşıyorlar. Sence de öyle değil mi?”

“Onlara pastamdan yedirmeyeceğim,” dedi Jule. “O benim lanet olası pastam ve ben yiyeceğim.”

“Evet. Pastanı koru,” dedi Immie. “Hatta kakao kremalı ve beş katlı bir çikolatalı pasta olsun. Ancak benim için durum şu; bana aptal diyebilirsin ama pasta istemiyorum. Belki aç

bile değilim. Sadece *var olmaya* çalışıyorum. Var olmaya ve önümdeki tadını çıkarmaya çalışıyorum. Bunun bir lüks olduğunu biliyorum ve bu lükse sahip olduğum için muhtemelen pisliğin tekiyim ama aynı zamanda bunun değerini bilmeye de çalışıyorum, millet! Bırakın da sadece bu sahilde, burada olduğum için memnun olayım ve sürekli bir *mücadele* içinde olmalıymışım gibi hissetmeyeyim.”

“Bence Amerikan rüyası konusunda haksızsın,” dedi Jule.

“Hayır, değilim. Neden?”

“Amerikan rüyası bir aksiyon filmi kahramanı olmak demek.”

“Cidden mi?”

“Amerikalılar savaşmayı sever,” dedi Jule. “Kanunları değiştirmek veya çiğnemek isteriz. Kanunlara karşı gelmeyi severiz. Onlar için deliririz, değil mi? Süperkahramanlar, 96 *Saat* serisi falan filan. Varsa yoksa batıya ilerler ve insanların sahip oldukları toprakları ellerinden alırlar. Sözde kötü adamları katleder ve sisteme karşı koyarız. Amerikan rüyası budur.”

“Onu anneme söylersin,” dedi Immie. “*Merhaba! Immie bir sanayi önderi olmaktansa bir kanun çiğneyici olmak istiyor*, de bakalım. Sonra ne oluyormuş gör.”

“Onunla konuşacağım.”

“Güzel. Bu her şeyi düzeltir.” Immie kıkırdadı ve plaj örtüsünün üzerinde yuvarlandı. Güneş gözlüğünü çıkardı. “Annemin benimle uyuşmayan fikirleri vardır. Örneğin çocukluğumda kendimi yalnız veya farklı falan hissetmemek için benim gibi evlatlık birkaç arkadaş edinmek bana göre oldukça önemli bir meseleydi ama o zamanlar annem hep, *Immie iyi, buna ihtiyacı yok, bizim diğer ailelerden ne farkımız var!* kafasındaydı. Yüzyıl sonra ben dokuzuncu sınıftayken evlatlık çocuklarla ilgili bir dergi yazısı okudu ve Greenbriar’a

yeni başlayan Jolie diye bir kızla arkadaş olmam gerektiğine karar verdi.”

Jule hatırladı. Doğum günü partisindeki ve Amerikan Bale Tiyatrosu’ndaki şu kızıdan bahsediyordu.

“Annemin, ikimizin kaynaşmasıyla ilgili hayalleri vardı, denedim ama kız ciddi anlamda benden *hoşlanmıyordu*,” diye devam etti Immie. “Saçları maviydi. Kendini beğenmiş biriydi. Sokak kedileriyle ilgilenmeme ve *Heidi* okumama takılırdı, beğendiğim müzikle dalga geçerci. Ancak *annem* sürekli *onun* annesini arıyor, onun annesi de sürekli benimkini arıyor ve ikimiz için planlar yapıyorlardı. Aramızda hiç olmayan evlatlık çocuk bağının varlığına inanıyorlardı.” Imogen iç çekti. “Çok acıydı. Sonunda kız Şikago’ya taşındı ve annem de daha fazla üstelemedi.”

“Artık yanında ben varım,” dedi Jule.

Immie uzanıp Jule’un ensesine dokundu. “Artık yanımda sen varsın, bu da beni çok daha az manyak biri yapıyor.”

“Az manyak olmak iyidir.”

Immie soğutucuyu açtı ve iki şişe ev yapımı soğuk çay buldu. Sahile gelirken mutlaka yanında içecek bir şeyler getiriyordu. Jule içinde yüzen limon dilimlerini sevmese de birazını içti.

“Kısa kesilmiş saçlarınla hoş görünüyorsun,” dedi Immie, tekrar Jule’un ensesine dokunarak.

Vassar’daki ilk yılının sömestr tatilinde Imogen, evlatlık belgelerini bulmak için Gil Sokoloff’un dosya dolabını karıştırmıştı. Bulması zor olmamıştı. “Galiba dosyayı okursam kim olduğuma dair bir fikir vereceğini sandım,” dedi. “İsim öğrenmek sanki üniversitede neden bu kadar berbat oldu-

ğumu açıklayacak veya hiç olmadığım kadar ayaklarımı yere basmamı sağlayacaktı ama hayır.”

O gün Immie ve Jule arabayla Immie’nin Vineyard’daki evine yakın bir balıkçı kasabası olan Menemsha’ya gitmişlerdi. Denizin içine uzanan taş bir rıhtımda yürüdüler. Martılar tepede dönüp duruyorlardı. Ayaklarına su çarpıyordu. Boyları aynıydı, kayalıkların üzerinde otururken ikisinin de bacakları bronzdu ve güneş kreminden parlıyordu.

“Evet, tam bir çöptü,” dedi Imogen. “Kayıtlara geçmiş bir baba yoktu.”

“Doğum adın neymiş?”

Immie’nin yüzü kızardı, kapüşonunu bir anlığına yüzüne indirdi. Derin gamzeleri ve düzgün dişleri vardı. Kısacık kesimli ağartılmış saçları, birinde üç delik olan minik kulaklarını ortaya çıkarıyordu. Kaşları iki ince çizgi halinde alınmıştı.

Kumaşın altından, “Söylemek istemiyorum,” dedi Jule’a. “Şu an kapüşonumun içine saklanıyorum.”

“Haydi ama. Konuyu sen açtın.”

“Söylersem gülmeyeceksin.” Immie kapüşonu kaldırıp Jule’a baktı. “Forrest kahkahayla gülünce sinirlenmiştim. Bana limon kremalı çikolata getirene kadar iki gün onu affetmedim.” Forrest, Immie’nin erkek arkadaşıydı. Martha’s Vineyard’daki evde onlarla birlikte yaşıyordu.

“Forrest görgü kurallarını öğrense iyi olur,” dedi Jule.

“Düşünmedi, kahkaha ağzından kaçırverdi. Sonra acayip pişman oldu.” Immie, Forrest’ı eleştirdikten sonra daima onu savunurdu.

“Lütfen bana doğum adını söyle,” dedi Jule. “Gülmeyeceğim.”

“Söz mü?”

“Söz.”

Immie, Jule'un kulağına, "Melody ve Bacon. Melody Bacon," diye fısıldadı.

"Göbek adı da var mıydı?" diye sordu Jule.

"Hayır."

Jule gülmedi, hatta gülümsemedi bile. Kollarını Immie'nin bedenine sardı. Birlikte denize baktılar. "Kendini bir Melody gibi *hissediyor* musun?"

"Hayır." Immie düşünceliydi. "Ancak Imogen gibi de hissetmiyorum."

Yanlarına konan bir çift martıyı izlediler.

Sonunda Jule, "Annen neden ölmüş?" diye sordu. "Dosyada yazıyor muydu?"

"Okumadan önce de aşağı yukarı tahmin etmiştim ama evet. Aşırı doz metamfetaminden."

Jule bunun üzerine düşündü. Annesi kafayı bulmuş bir halde ve ihmalkârca, belki de ölü vaziyette pis bir yatak örtüsünün altında yatarken, arkadaşını ıslak bebek beziyle o pis yatak örtüsünün üzerinde emeklerken gözünde canlandırdı.

"Sağ kolumun üst kısmında iki iz var," dedi Immie. "New York'a geldiğimde de varmış. Bildiğim kadarıyla bu izler bende oldum olası var. Sormak hiç aklıma gelmedi ama Vassar'daki hemşire bana bunların yanık izleri olduğunu söyledi. Sigara yanığı gibi."

Jule ne diyeceğini bilmiyordu. Bebek Immie için bir şeyleri düzeltmek istiyordu ama Patti ve Gil Sokoloff bunu zaten uzun zaman önce yapmışlardı.

"Benimkiler de öldü," dedi sonunda. Immie, Jule'un teyzesi tarafından büyütüldüğünü bilmesine rağmen Jule bunu ilk kez yüksek sesle söylüyordu.

"Tahmin etmiştim," dedi Immie. "Ancak bu konuda konuşmak istemediğini de tahmin ettim."

“İstemiyorum,” dedi Jule. “En azından şimdi değil.” Imogen’dan ayrılarak öne doğru eğildi. “Bu konuda nasıl bir hikâye anlatacağımı henüz bilmiyorum. Hiç...” Sözcükler dilinden dökülmüyordu. Kendini çözmek için ağzı Immie kadar laf yapamıyordu. “Hikâye şekillenmiyor.”

Doğruydı. O zamanlar Jule, sonradan bel bağlayacağı esas masalını kurgulamaya yeni başlamıştı ve başka bir şey, hiçbir şey söyleyemezdi.

“Sorun yok,” dedi Imogen.

Sırt çantasına uzandı ve içinden kalın bir sütlü çikolata çıkardı. Ambalajını yarıya kadar açıp bir parça Jule’a, bir parça kendisine kırdı. Jule sırtını kayalığa dayadı ve çikolatanın ağzında erimesine, güneşin yüzünü ısıtmasına izin verdi. Immie dilenci martıları azarlayarak kovdu.

Jule o an Imogen’ı tamamen anladığını hissetti. Aralarında anlaşılmayan bir şey yoktu ve her zaman öyle olacaktı.

Jule hostel odasında *Müşterek Dostumuz'u* bir kenara koydu. Hikâyenin başında Thames Nehri'nde bir ceset vardı; suyla şişmiş ceset betimlemesini okumak hoşuna gitmemişti. Imogen Sokoloff'un, aynı nehirde ceplerine taşlardan ağırlık koyup ekmek kutusuna bir intihar notu bırakarak Westminster Köprüsü'nden atladığına dair haberler etrafta yayıldığından beri Jule'un günleri artık geçmek bilmiyordu.

Jule her gün, her saat Immie'yi düşünüyordu. Aklına, Immie'nin kırılğan hissettiğinde elleriyle veya kapüşonuyla yüzünü kapayışı geliyordu. Sesinin tiz, balonlu sakız tınısı geliyordu. Imogen yüzüklerini parmaklarında çevirip dururdu. Kolunun üst kısmında iki tane sigara yanığı ve krem peynirli brownie yaparken kızgın tavaya değdiği için bir elinde de yara izi vardı. Soğanları hızla ve büyük, ağır bir bıçakla doğrardı; bunu yapmayı bir yemek pişirme videosundan öğrenmişti. Yasemin, bazen de kremalı ve şekerli kahve kokardı. Saçlarına limonumsu bir sprey sıkardı.

Imogen Sokoloff, öğretmenlerin, asla tam potansiyeline erişecek şekilde çalışmadığını düşündükleri türde bir kızdı. Ders çalışmaktan kaytaran ama aynı zamanda en sevdiği kitapları yapışkan notlarla dolduran türde bir kız. Immie mükemmelliğe ulaşmaya çabalamayı veya diğer insanların başarı tanımını doğrultusunda çalışmayı reddederdi. Onu bastırmak isteyen erkeklerden ve özel ilgisini bekleyen kadınlardan kendini kurtarmaya çalışırdı. İlgisini tek bir kişiye yöneltmeyi ısrarla reddederek bunun yerine kendisine, kendi belirlediği şartlar çerçevesinde ve kendisinin hükmettiği bir yuva kurmayı tercih ederdi. Annesi ve babasının onun benliğini kontrol etmelerini değil, parasını kabul ediyordu. Ayrıca kendini ye-

niden yaratmak ve başka türlü yaşamanın bir yolunu bulmak için iyi şansından faydalanıyordu. Bu genellikle bencilik veya tembellikle karıştırılan özel bir cesaret örneğiydi. Size sarışın bir kolej züppesinden farksız olduğu izlenimi verebilirdi ama derinine indiğinizde ne çok yanıldığınızı anlardınız.

Hosteldekiler uyandıklarında ve sırt çantalılar sallanarak banyoya doluşmaya başladıklarında Jule dışarı çıktı. Çoğu zaman yaptığı gibi gününü kişisel gelişimle geçirdi. Birkaç saat tabloların isimlerini öğrenerek ve küçük şişelerden bir dizi diyet kola içerek British Museum'ın koridorlarında yürüdü. Bir saat boyunca bir kitabevinde dikildi ve Meksika haritasını hafızasına kazıdı, sonra Varlık Yönetimi: Sekiz Temel İlke adlı kitabın bir bölümünü ezberledi.

Paolo'yu aramak istiyordu ama arayamazdı.

Beklediği dışında gelen hiçbir aramayı açmayacaktı.

Jule hostele yakın bir metrodan çıktığı sırada telefonu çaldı. Arayan Patti Sokoloff'tu. Cep telefonu numarasını gördü ve yaygın Amerikan aksanını takındı.

Görünüşe göre Patti Londra'daydı.

Jule bunu beklemiyordu.

Jule yarın Ivy'de öğle yemeği için onunla bulaşabilir miydi?

Elbette. Jule, Patti'den gelen aramanın onu ne kadar şaşırttığını söyledi. Immie'nin ölümünden sonra, Jule polis memurlarıyla görüştüğünde ve Patti New York'ta Gil'e bakıcılık yaparken Immie'nin Londra'daki dairesindeki eşyalarını onlara kargolayacağına birkaç defa doğrudan konuşmuşlardı ama bunların hepsi birkaç hafta önce sona eren zorlu konuşmalardı.

Patti'nin normalde canlı, konuşkan bir mizacı vardı ama bugün sessizdi ve sesinde o her zamanki enerji yoktu. "Sana söylemem gereken bir şey var," dedi. "Gil'i kaybettim."

Bu şoke edici bir haberdı. Jule, Gil Sokoloff'un şişmiş gri yüzünü ve üzerine titrediği komik küçük köpeklerini düşündü. Jule onu çok sevmişti. Öldüğünü bilmiyordu.

Patti, Gil'in iki hafta önce kalp yetmezliğinden öldüğünü açıkladı. Onca yıl böbrek diyalizinden sonra kalbi onu öldürmüştü. *Belki de, dedi Patti, Immie'nin intiharı yüzünden oldu; artık yaşamak istemiyordu.*

Bir süre Gil'in hastalığından, ne kadar harika biri olduğundan ve Immie'den söz ettiler. Patti, Jule'un, Sokoloff'lar New York'tan ayrılamayacak durumdayken Londra'daki eşyalarla ilgilenerek ne büyük bir yardımı dokunduğunu söyledi. "Seyahat etmemin tuhaf görüldüğünü biliyorum," dedi Patti, "ama onca yıl Gil'e baktıktan sonra evde tek başıma kalmaya dayanamadım. Evin içi onun ve Immie'nin eşyala-

rıyla dolu. Aslında onları...” Sesi cılızlaştı, yeniden konuşmaya başladığındaysa sesi zoraki ve neşeli çıkıyordu. “Her neyse arkadaşım Rebecca, Hampshire’da yaşıyor ve yorgunluğumu atıp yaralarımı sarmam için misafir evini kullanmamı teklif etti. Gelmem gerektiğini söyledi. Bazı arkadaşlar böyledir. Rebecca’yla yıllardır görüşmemiştim ama aradığı an –Immie ve Gil’i duyduktan sonra– bıraktığımız yerden hemen tekrar başladık. Havadan sudan da değil, her şeyi açık açık konuştuk. Birlikte Greenbriar’a gitmiştik. Sanırım okul arkadaşlarının onları birbirlerine bağlayan anıları, ortak bir geçmişleri oluyor. Immie’yle sana bir baksana. Ayrı kaldıktan sonra kaldığınız yerden ne güzel devam ettiniz.”

“Gil için çok ama çok üzgünüm,” dedi Jule. Bunu tüm içtenliğiyle söylüyordu.

“Hep hastaydı. Bir sürü ilaç alıyordu.” Patti duraksadı, konuşmaya devam ettiğinde sesi boğuk çıkıyordu. Sanırım Immie’ye olanlardan sonra artık vücudunda mücadele gücü kalmadı. Immie’yle ikisi benim tatlı patateslerimdi.” Sonra ses tonunu zorlayarak onu canlı ve neşeli bir hale büründürdü. “Şimdi seni neden aradığım konusuna dönelim. Öğle yemeğine geleceksin, değil mi?”

“Dedim ya, geleceğim. Elbette.”

“İvy restoranında, yarın saat birde. Immie öldükten sonra ben ve Gil için yaptığın her şey için sana teşekkür etmek istiyorum. Hatta sana bir sürprizim de var,” dedi Patti. “Aslında ikimizi de sevindirebilecek bir şey. O yüzden geç kalma.”

Konuşmaları bittiğinde Jule telefonu bir süre göğsünde tuttu.

Ivy, Londra'nın o dar köşesini kusursuz bir biçimde dolduruyordu. Tam da üzerinde bulunduğu arsaya göre yapılmış gibiydi. İçeride duvarlar portre ve vitray camlarla sıralıydı. Etraf para kokuyordu: Fırında kuzu ve sera çiçekleri... Jule üzerine oturan bir elbise ile babet giymişti. Üniversiteli kız makyajına kırmızı bir ruj eklemişti.

Patti'yi bir masada oturmuş, şarap kadehinden su içerek beklerken buldu. Jule onu en son on bir ay önce gördüğünde Immie'nin annesi gösterişli bir kadındı. Ellili yaşların ortalarında, hafif göbeği dışında düzgün fiziğe sahip bir dermatologdu. Teninde nemli pembemsi bir parlaklık vardı, koyu kahverengiye boyanmış saçları uzundu, hafif lüleler halinde maşalanmıştı. Şimdiyse saçlarının diplerinden griler çıkıyordu, ruju olmadan erkek gibiydi. Yukarı Doğru Yakası'ndaki kadınların âdeti olduğu üzere siyah dar bir pantolon, uzun kaşmir bir hırka giyiyordu ama ayağında topuklular yerine açık mavi koşu ayakkabıları vardı. Jule onu tanıyamadı. Jule karşıdan gelirken Patti ayağa kalkıp gülümsedi. "Farklı görünüyorum, biliyorum."

"Hayır," diye yalan söyledi Jule. Patti'nin yanağından öptü.

"Artık yapamıyorum," dedi Patti. "Sabahları aynanın karşısında geçen onca zaman, rahatsız ayakkabılar. Makyaj yapmak."

Jule oturdu.

"Önceleri Gil için makyaj yapıyordum," diye devam etti Patti. "Bir de Immie küçükken onun için. Eskiden, 'Anneciğim, saçını kıvırsana! Parıltılar sürsene!' derdi. Artık bunları yapmam için bir sebep yok. İşe ara verdim. Bir gün, *Ne gerek var ki*, diye düşündüm. Bir şey yapmadan kapıyı çekip çıktım,

üzerimden öyle bir yük kalktı ki anlatamam. Ancak bunun insanları rahatsız ettiğini biliyorum. Arkadaşlarım endişeleniyor. Bense o kadar önemsemiyorum. Imogen'ı kaybettim. Gil'i kaybettim. Artık tek başımayım.”

Jule doğru şeyi söylemek istiyordu ama şefkat göstermeye veya dikkat dağıtmaya gerek olup olmadığını bilmiyordu. “Üniversitede bununla ilgili bir kitap okumuştum,” dedi.

“Ne hakkında?”

“Günlük yaşamda benliğin sunumu. Goffman diye bir adam farklı durumlarda kişinin kendini farklı biçimlerde sunduğu fikrini savunuyor. Buna göre insan karakteri durağan değil, bir uyarlamadır.”

“Yani benliğimi sunmayı bıraktım, öyle mi?”

“Ya da artık başka bir şekilde sunuyorsunuz. Benliğin farklı versiyonları bulunur.”

Patti mönüyü aldı, sonra uzandı ve Jule’un eline dokundu. “Üniversiteye geri dönmen gerek, tatlım patatesim. Çok zeki birisin.”

“Teşekkür ederim.”

Patti, Jule’un gözlerinin içine baktı. “İnsanlar konusunda içgüdülerim oldukça iyidir,” dedi, “ve sende büyük bir potansiyel var. Açsın ve maceracısın. Umarım dünyada ne istersen olabileceğini biliyorsundur.”

Garson geldi ve içecek siparişlerini aldı. Başka biri ekmek sepetini bıraktı.

Hareketlilik geçtiğinde, “Size Imogen’ın yüzüklerini getirdim,” dedi Jule. “Onları daha önce kargolamam gerekirdi ama...”

“Anlıyorum,” dedi Patti. “Onlardan ayrılmak zor geldi.”

Jule onaylarcasına başını salladı. Bir mendil paketi uzattı. Patti yapışkanlı bandı çekti. İçinde, hepsi de oymalı veya hay-

van şekilli sekiz antika yüzük vardı. Immie bunların koleksiyonunu yapmıştı. Eğlenceli ve alışılmışın dışındaydı, itinayla işlenmişlerdi ve hepsi farklı tarzdaydı. Dokuzuncusunu Jule hâlâ takıyordu. Bu, sağ yüzük parmağında yılan şeklindeki bir yeşim yüzüktü.

Patti peçetesini yüzüne götürüp sessizce ağlamaya başladı.

Jule koleksiyona baktı. Bu çemberlerin hepsi bir zamanlar Immie'nin narin parmaklarındaydı. Immie bronz teniyle Vineyard'daki o mücevher dükkânında duruyordu. Dükkân sahibine, "En sıradışı yüzüğünüzü görmek istiyorum," demişti. Sonra da, "Bu senin," deyip Jule'a yılan yüzüğü vermişti. Jule her ne kadar bu yüzüğü artık hak etmese de veya belki hiç hak etmemiş olsa da hâlâ parmağından çıkarmıyordu.

Jule midesinin derinlerinden gelen ve dalga dalga boğazından yukarı doğru yükselen bir hisle öğürdü. "Özür dilerim." Ayağa kalktı ve sendeleyerek kadınlar tuvaletine doğru yürüdü. Restoran etrafında dönüyordu. Gözleri karardı. Dengesini sağlamak için boş bir sandalyenin arkasına tutundu.

Kusacaktı veya bayılacaktı veya ikisi birden. Hem de burada, Ivy'de; etrafı bu mükemmel insanlarla çevrili, bulunmayı hak etmediği bu yerde, yeterince sevmediği ya da aşırı sevdiği arkadaşının zavallı annesini utandırarak.

Jule tuvalete yetişti ve lavabonun üzerine eğildi.

Öğürmesi durmak bilmiyordu. Boğazı sürekli kasılıyordu.

Kendini bir tuvalet kabinine kapatıp duvara yaslandı. Omuzları titriyordu. Öğürdü ama bir şey çıkmadı.

Öğürmesi geçene kadar titreyerek ve soluklanmaya çalışarak içeriden çıkmadı.

Lavabonun yanına geri gitti, ıslak yüzünü kâğıt havluyla sildi. Soğuk suya batırdığı parmaklarını şiş gözlerine bastırdı.

Kırmızı ruju elbisesinin cebindeydi. Jule zırhını kuşanır-
casına rujunu tazeledi ve Patti'nin yanına döndü.

Jule masaya döndüğünde Patti sakinleşmiş, garsonla konu-
şuyordu. Jule yerine geçtiğinde Patti, "Başlangıç olarak pancar
alayım," dedi garsona. "Sonra da sanırım kılıçbalığı alacağım.
Kılıçbalığı iyidir, değil mi? Evet, tamam."

Jule bir hamburger ve yeşil salata sipariş etti.

Garson yanlarından ayrıldığında Patti özür diledi. "Üz-
günüm. Çok üzgünüm. Sen iyi misin?"

"Tabii."

"Seni uyarıyorum, sonra tekrar ağlayabilirim. Muhteme-
len de sokağın ortasında! Bu sıralar hiç belli olmuyor. Her an
hıçkırıklara boğulabiliyorum." Yüzükler ve mendiller artık
masanın üzerinde değildi. "Bak, Jule," dedi Patti. "Bir keresinde
bana annen ve babanın seni hayal kırıklığına uğrattıklarını
söylemiştin. Hatırlıyor musun?"

Jule hatırlamıyordu. Artık annesi ve babasını hiç düşün-
müyordu, tabii söz konusu, kahramanın gözünden kendisi
için yarattığı geçmiş hikâyesi olunca durum farklıydı. Teyzesi
hiç aklına gelmemişti.

Hikâyesi birden zihninde canlandı: O küçük Alabama ka-
sasasında bir çıkmaz yolun sonundaki minik, sevimli evlerinin
ön bahçesindeki annesi ve babası. Tek bir sokak lambasının
aydınlığında çimlere sızan siyah kan birikintileri üzerinde
yüzüstü yatıyorlardı. Annesi kafasından vurulmuştu. Babası
kollarındaki kurşun deliklerinden kan kaybediyordu.

Jule bu hikâyeyi rahatlatıcı buluyordu. Güzel bir hikâ-
yeydi. Annesi ile babası cesur insanlardı. Kızları iyi eğitilmiş
ve aşırı güçlü bir şekilde büyüyecekti.

Ancak bunun Patti'yle paylaşılacak bir hikâye olmadığını biliyordu. Bunun üzerine, "Öyle mi söylemişim?" dedi kibarca.

"Evet, bunu söylediğinde belki ben de Imogen'ı hayal kırıklığına uğratmışımdır diye düşündüm. Gil ve ben, onu küçükken evlat edindiğimiz konusunda hiç konuşmazdık; ne onun yanındayken ne de tek başımızayken. Immie'yi benim küçük bebeğim olarak görmek istedim, anlarsın ya? Başka kimsenin değil, sadece Gil'le ikimizin bebeği olarak. Ayrıca bu konuda konuşmak da zordu çünkü biyolojik annesi bir bağımlıydı ve bebeği alacak hiçbir akrabası yoktu. Kendi kendime onu acıdan koruduğumu söyleyip duruyordum. Onu ne feci bir hayal kırıklığına uğrattığımdan haberim yoktu, ta ki..." Patti'nin sesi cılızlaştı.

"Imogen sizi seviyordu," dedi Jule.

"Bir konuda çaresizdi ve benden yardım istemedi."

"Benden de istemedi."

"Onu insanlara içini dökebilecek, bir derdi olursa yardım isteyebilecek şekilde büyüttmeliydim."

"Immie bana *her şeyi* anlatırdı," dedi Jule. "Sırlarını, güvensizliklerini, kendi hayatını yaşamayı ne çok istediğini. Bana doğum adını söyledi. Birbirimizin giysilerini giyer, kitaplarını okurduk. Açıkçası Immie öldüğünde ona çok yakındım ve bana sorarsanız sizin gibi birine sahip olduğu için çok şanslıydı."

Patti'nin gözleri doldu ve Jule'un eline dokundu. "Sana sahip olduğu için de şanslıydı. Greenbriar'ın dokuzuncu sınıfında seninle ilk arkadaş olduğu zaman da aynı şekilde düşünmüştüm. Seni hayatta herkesten çok sevdiğini biliyorum, Jule çünkü... Şey. Seninle buluşmak istememin sebebi

de bu. Aile avukatımız bana Immie'nin parasını sana bıraktığını söyledi.”

Jule'un başı döndü. Çatalını bıraktı.

Immie'nin parası. Milyonlar.

Bu güvence ve güç demektir. Uçak biletleri ve araba anahtarları demektir ama daha da önemlisi, okul ödemeleri, kilerde yemek, tıbbi bakım demektir. Bu kimsenin hayır diyemeyeceği bir şeydi. Artık onu kimse durduramazdı ve kimse ona zarar veremezdi. Jule bir daha asla kimsenin yardımına ihtiyaç duymayacaktı.

“Mali işlerden anlamam,” diye devam etti Patti. “Anlamam gerekir, biliyorum ama Gil'e güvendim ve bu konularla ilgilenmesi işime geliyordu çünkü benim için çok sıkıcı konulardı. Ancak Immie anlıyordu ve bir vasiyetname bırakmış. Vasiyetnameyi ölmeden önce avukata yollamış. On sekiz yaşına basar basmaz babasından ve benden gelen yüklü bir miktar parası oldu. O zamana kadar bizim güvencemiz altındaydı, doğum gününden sonra Gil birikimi ona devretmek için evrak işlemlerini gerçekleştirdi.”

“Parayı daha lisedeyken mi aldı?”

“Üniversite başlamadan önceki Mayıs ayında. Belki bu bir hataydı. Her neyse, olan oldu.” Patti devam etti: “Mali konularda iyiydi. Faiziyle geçindi ve Londra'daki daireyi satın almak dışında anaparaya dokunmadı. O yüzden çalışmak zorunda değildi. Vasiyetindeyse hepsini sana bırakmış. Gil'in hastalığından dolayı Ulusal Böbrek Vakfı'na ve North Shore Animal League'e² küçük bağışlarda bulunmuş ama bir vasiyetname hazırlayıp sana yüklü miktarda bir para bırakmış.

2 (İng.) Kuzey Kıyısı Hayvan Birliği: Hayvan kurtarma ve evcil hayvanlara yuva bulma kurumu. (ç.n.)

Özellikle de üniversiteye geri dönmene yardım etmek istediğini belirten bir e-posta göndermiş.”

Jule duygulanmıştı. Saçmaydı ama öyle hissediyordu.

Patti gülümsedi. “Bu dünyadan, seni okula geri göndererek ayrıldı. Olumlu tarafından bakmaya çalışıyorum.”

“Vasiyeti ne zaman yazmış?”

“Ölmeden birkaç ay önce. San Francisco’da noterde onaylatmış. İmzalanacak sadece birkaç şey var.” Patti masanın üzerinden bir zarf uzattı. “Parayı doğrudan senin hesabına aktaracaklar ve eylülde Stanford’da ikinci sınıf öğrencisi olacaksın.”

Para banka hesabına geldiğinde Jule hepsini çekti ve başka bir bankada, yeni bir vadesiz hesap açtırdı. Birkaç yeni kredi kartı hesabı açtı ve hepsi için aylık otomatik ödeme talimatı verdi.

Sonra da alışverişe çıktı. Takma kirpikler, fondöten, göz kalemi, allık, pudra, fırçalar, üç farklı ruj, iki far ve küçük ama pahalı bir makyaj kutusu aldı. Kızıl bir peruk, siyah bir elbise, bir çift topuklu ayakkabı. Daha fazlası güzel olurdu ama az eşyayla seyahat etmesi gerekiyordu.

Bilgisayarından Los Angeles’a uçak bileti aldı, Los Angeles’taki bir otelde rezervasyon yaptırdı, Las Vegas bölgesindeki ikinci el araba galerilerini araştırdı. Londra’dan Los Angeles’a, sonra Los Angeles’tan otobüsle Vegas’a; Vegas’tan da arabayla Meksika’ya geçecekti. Plan buydu.

Jule dizüstü bilgisayarındaki belgeleri inceledi. Tüm banka hesap numaralarını, müşteri hizmetleri numaralarını, şifreleri, kredi kartı numaralarını ve şifrelerini bildiğinden emin

oldu. Pasaport ve ehliyet numaralarını ezberledi. Sonra bir gece karanlık çöktükten çok sonra dizüstü bilgisayarını ve telefonunu Thames Nehri'ne attı.

Hostele döndüğünde eski usul bir mektup kâğıdına Patti Sokoloff'a içten bir teşekkür mektubu yazıp postaladı. Eşya dolabını boşalttı ve valizini topladı. Kimliğini ve evraklarını dikkatle düzenledi. Tüm losyonlarını ve saç ürünlerini kilitli naylon poşetler içine, seyahat boyu şişelere koyduğundan emin oldu.

Jule daha önce Vegas'a hiç gelmemişti. Otobüs terminalindeki tuvalette üstünü değiştirdi. Pazar arabalı ellili yaşlardaki beyaz bir kadın lavabonun bulunduğu kısmı kendine mesken edinmişti. Tezgâhın üzerine oturmuş, beyaz yağlı kâğıda sarılı bir sandviç yiyordu. Üzerinde kirli, dar, siyah bir tayt vardı. Keçe gibi görünen gri sarı saçları kabarık bir şekilde tepede toplanmıştı. Uçuk pembe plastik stiletto'ları yerde duruyordu. Topukları yara banthı çıplak ayakları havada sallanıyordu.

Jule en büyük kabine girdi ve valizinin içini eşeledi. Neredeyse bir yıldır ilk kez halka küpelerini taktı. Satın aldığı elbisesini üzerine geçirdi, kısa ve siyah elbisesinin altına deri platform topuklu ayakkabılarını giydi. Kızıl peruğunu çıkardı. Doğal olmayan bir parlaklığı vardı ama rengi çilleriyle beraber hoş görünüyordu. Makyaj kutusunu çıkardı, çantasını kapattı ve lavabonun yanına gitti.

Tezgâhın üzerinde oturan kadın saç rengindeki değişiklik ile ilgili bir yorum yapmadı. Sandviç kâğıdını buruşturdu ve bir sigara yaktı.

Jule'un makyaj becerisi, internetteki eğitici videoları izlemekten geliyordu. Geçen yıl boyunca neredeyse her gün üniversiteli kız makyajı olduğunu düşündüğü şeyi yapıyordu: doğal bir cilt, allık, sade dudaklar, maskara. Şimdiyse ortaya takma kirpikler, yeşil far, siyah göz kalemi, makyaj bazı, kontur fırçaları, kaş kalemleri, mercan rengi parlaticılar çıkarmıştı.

Aslında çok gerekli değildi. Kozmetik malzemelere, elbiseye veya ayakkabılara ihtiyacı yoktu. Peruk muhtemelen yeterliydi. Yine de şekil değiştirmek için iyi bir pratik olduğunu düşünüyordu. Üstelik başka birine dönüşmek de hoşuna gidiyordu.

Jule göz makyajını bitirdiğinde diğer kadın konuştu. “Çalışan kızlardan mısın?”

Jule sırf eğlence olsun diye İskoç aksanıyla, “Hayır,” diye yanıtladı.

“Demek istediğim, kendini mi satıyorsun?”

“Hayır.”

“Kendini satma. Siz kızlar için çok acı bir durum.”

“Satmıyorum.”

“Yazık, sadece bunu söylüyorum.”

Jule sessizliğini bozmadı. Elmacıkkemiklerini vurgulamak için ısıltı sürdürdü.

“Ben o işi yaptım,” diye sürdürdü kadın. Tezgâhtan indi ve berbat durumdaki ayaklarını ayakkabılarına soktu. “Artık ne ailem ne de param var: Ben de bu işe böyle başladım, şimdi de değişen bir şey yok. Yüksek tabaka adamlarla bile bu işte yükselmek zor. Haberin olsun.”

Jule yeşil hırkasını giyip valizini aldı. “Benim için endişelenmeyin. Ben iyiyim, gerçekten.” Valizi arkasından sürükleyerek kapıya yöneldi ama alışkın olmadığı ayakkabılarla hafifçe tökezledi.

“İyi misin?” diye sordu kadın.

“Ah, evet.”

“Kadın olmak bazen zor.”

“Evet, makyaj dışında oldukça sıkıcı,” dedi Jule. Kapıyı iterek açtı ve arkasına bakmadan dışarı çıktı.

Jule otobüs terminalindeki kilitli dolaplardan birine valizini bıraktıktan sonra büyük el çantasını omzuna astı ve Las Vegas bulvarına gitmek üzere bir taksiye atladı. Yorgundu; otobüs yolculuğunda uyku tutmamıştı ve Londra'dan beri saat farkına uyum sağlayamamıştı.

Kumarhanenin içi neon ışıklarla, avizelerle ve slot makinelerinin ışıltılarıyla aydınlıktı. Jule takım formalı adamların, emeklilerin, parti kızlarının ve konferans yaka kartlı kalabalık bir kütüphaneci grubunun yanından geçti. Oradan oraya yürümek iki saatini almış olsa da sonunda aradığını buldu.

Batman'li slot makinelerinin etrafına dizilmiş bir kadın grubu vardı, görünüşe göre harika vakit geçiriyorlardı. Ellerinde mor renkli, buzlu içkiler vardı. Görünüşe göre birkaçı Asyalı Amerikan, birkaçı beyazdı. Bu bir bekârlığa veda partisiydi ve gelin tam da Jule'un istediği gibi mükemmeldi. Açık tenli ve ufak tefekti, yapılı omuzları, hafif çilleri vardı; yirmi üç yaşından fazla olamazdı. Açık kumral saçları atkuyruğuyla toplanmıştı, pembe mini bir elbise giyyordu ve üzerinde yapay taşlarla "MÜSTAKBEL GELİN" yazılı olan beyaz bir kuşağı vardı. Sol omzunda çok fermuarlı, küçük, turkuaz bir çanta asılıydı. Arkadaşları makinelerde oyun oynarken tezahüratlar eşliğinde etrafındaki herkes tarafından sevilmenin verdiği rahatlıkla onlara doğru eğilmişti.

Jule grubun yanına gitti ve Alabama'dakine benzer güneyli aksanıyla, "Affedersiniz," dedi, "acaba içinizde... şey telefonumun şarjı bitti de, arkadaşşıma mesaj atmam lazım. Onu en son suşi barın orada görmüştüm ama sonra oyuna başladım, şimdi bir baktım ki hoppa! Üç saat geçmiş ve arkadaşım ortada yok."

Bekârlığa veda partisindeki kadınlar arkalarına döndüler. Jule gülümsedi. “Ah, hepiniz bekârlığa veda partisine mi geldiniz?”

Kadınlardan biri geline yapışarak, “Cumartesi evleniyor!” diye bağırdı.

“Vay canına!” dedi Jule. “Adınız nedir?”

“Shanna,” dedi gelin. Aynı boydalar idi ama Shanna’nın ayaklarında babet vardı, o yüzden Jule ondan biraz uzun duruyordu.

“Shanna Dixie, müstakbel Shanna McFetridge!” diye bağırdı partideki kadınlardan biri.

“Harika,” dedi Jule. “Gelinliğiniz var mı?”

“Tabii ki var,” dedi Shanna.

“Bir Vegas düğünü değil,” dedi kadınlardan biri. “Kilise düğünü olacak.”

“Hepiniz nereden geliyorsunuz?” diye sordu Jule.

“Tacoma. Washington’da. Orayı biliyor musun? Vegas’a sadece...”

“Bana bütün bir hafta sonu için plan yapmışlar,” dedi Shanna. “Buraya sabah uçakla geldik, sonra spaya ve manikür salonuna gittik. Gördün mü? Bakım yaptırdım. Sonra kumarhaneye geldik ve yarın da beyaz kaplanları göreceğiz.”

“Elbisen nasıl? Yani gelinliğin demek istedim.”

Shanna, Jule’un kolunu tuttu. “Muhteşem. Öyle güzel ki kendimi bir prenses gibi hissediyorum.”

“Görebilir miyim? Yani telefonda? Bir fotoğrafı olsa gerek.” Jule elini ağzına götürdü, başını hafifçe eğdi. “Gelinlik konusunda meraklıyım, anlarsınız ya? Ta minik bir kız çocuğuyken bile.”

“Elbette fotoğrafı var,” dedi Shanna. Çantasının fermuarını açtı ve içinden altın rengi kılıflı bir telefon çıkardı. Çantanın

iç astarı pembeydi. İçinde koyu kahverengi, deri bir cüzdan, naylona sarılı iki tampon, bir paket sakız ve bir ruj vardı.

“Bakayım,” dedi Jule. Shanna’nın telefonuna bakmak için yanına dolaştı.

Shanna fotoğraflar arasında gezindi. Bir köpek, bir lavabonun paslı alt kısmı. Bir bebek. Yine aynı bebek. “Bu oğlum, Declan. On sekiz aylık.” Göl kıyısında birkaç ağaç. “İşte burada.”

Elbise askısız ve uzundu. Bel kısmında kat kat kumaş vardı. Fotoğrafta, Shanna, beyaz elbiselerle dolu bir gelinlik mağazasında poz veriyordu.

Jule beğendiğini ifade eden sesler çıkardı. “Nişanlımı görebilir miyim?”

“Tabii ki. Acayip bir evlilik teklifi yaptı,” dedi Shanna. “Yüzüğü bir çöreğin içine koymuş. Hukuk fakültesinde okuyor. İstemezsem çalışmak zorunda kalmayacağım.” Durmaksızın konuşmayı sürdürdü. Bir tepenin başında sırttan şanslı adamı göstermek için telefonu ona tuttu.

“İnanılmaz hoş,” dedi Jule. Elini Shanna’nın çantasının içine uzattı. Cüzdanı aldı ve yavaşça kendi çantasının içine koydu. “Erkek arkadaşım Paolo sırt çantasıyla dünyayı dolaşiyor,” diye sürdürdü Jule. “Şu an Filipinler’de. İnanabiliyor musunuz? Ben de kız arkadaşım ile Vegas’tayım. Düğünüm olsun istiyorsam sırt çantasıyla dünyayı gezen değil de yerleşip yuva kurmak isteyen birini bulmam gerek, değil mi?”

“İstedğin buysa,” dedi Shanna, “kesinlikle yapabilirsin. Aklına ne koyarsan ona sahip olabilirsin. Dua et ve hayalinde canlandır, yeter.”

“Hayalde canlandırmak,” dedi nedimelerden biri. “Şu atölyelerden birine katılmıştık. Gerçekten işe yarıyor.”

“Bakın,” dedi Jule. “Buraya telefonunuzu kullanabilir miyim diye sormaya gelmişim. Benimkinin şarjı bitmiş. Sorun olur mu?”

Shanna telefonunu uzattı ve Jule rastgele bir numaraya mesaj attı. “Saat 22.15’te Cheesecake Factory’de buluşalım.” Telefonu Shanna’ya geri verdi. “Teşekkürler. Dünyanın en güzel gelini olacaksınız.”

“Aynı şekilde sen de, tatlım,” dedi Shanna. “Yakında bir gün sen de olacaksın.”

Gelin adayının arkadaşları el salladılar. Jule da onlara el salladı ve sıra sıra slot makinelerinin arasından kıvrılıp asansörlere yöneldi.

Asansör kapısı kapanıp Jule yalnız kalır kalmaz peruğunu başından çıkardı. Topuklu ayakkabılarını çıkardı, büyük el çantasından eşofmanını ve Vans’larını aldı, eşofman altını kısa siyah elbisesinin altından hızla üzerine geçirdi, Vans’larını giydi. Peruk ve topuklu ayakkabıları çantasına attı. Kapüşonlu üstünün fermuarını çekti ve otelin onuncu katında asansörün kapıları açıldı.

Jule asansörden inmedi. Asansör tekrar aşağı inerken çantasından bir makyaj temizleme mendili alıp takma kirpiklerini çıkardı. Dudak parlaticısını sildi. Sonra Shanna’nın cüzdanını açıp içinden ehliyetini aldı ve cüzdanı yere attı.

Asansörün kapıları açıldığında artık başka biriydi.

Jule bulvarda dört kumarhanenin ardından altı restorana bakındı ve sonunda kahve sipariş edip gece vardiyasına yeni başlayan yalnız bir üniversite öğrencisiyle sohbet edebileceği bir yer buldu. Burası 1950’lere özgü lokantaların bir kopyasıydı. Garson çilli, hafif kumral bukleleri olan, ufak tefek bir

kadıncı. Puantiyeli bir elbise ve fırfırlı bir ev hanımı önlüğü giymişti. İçeri bira ve hamburgerlerden bahseden bir grup sarhoş adam girdiğinde Jule yedikleri için tezgâha biraz para bıraktı ve sonra sessizce mutfığa daldı. Askılardaki en kadınsı sırt çantasını aldı ve arka kapıdan kumarhanenin servis koridoruna çıktı. Bir kat aşağı koşup kendini ara sokağa atar atmaz sırt çantasını omuzladı ve bir sihirbazlık gösterisi için sıra bekleyenlerin arasından geçti.

Uzaklaştıktan sonra çantanın içeri karıştırdı. Fermuarlı cepte bir pasaport vardı. Pasaportun üzerinde, yirmi bir yaşındaki Adelaide Belle Perry'nin adı yazılıydı.

Şanslıydı. Bir pasaport bulmak için uzun süre uğraşması gerekebileceğini düşünmüştü. Ancak Adelaide'e acımişti, pasaportu aldıktan sonra sırt çantasını kayıp eşya bürosuna teslim etti.

Bulvara geri döndüğünde bir peruk ve iki giyim mağazası buldu. Aldıklarını stoklayıp sabaha kadar iki kumarhane daha dolaştı. Dalgalı, sarı bir peruk ve turuncu rujla bir elli yedi boyundaki Dakota Pleasance'ın ehliyetini çaldı. Siyah bir peruk, gümüş rengi bir ceketle bir altmış boyundaki Alman Dorothea von Schnell'in pasaportunu aşırıldı.

Saat sabah sekiz olduğunda Jule tekrar eşofmanlarını ve Vans'larını giymiş, yüzündeki makyajı silmişti. Bir taksiye binip Rio Otel'i'ne gitti ve asansörle çatı katına çıktı. Elli bir kat yukarıdaki VooDoo Lounge'u daha önce bir yerde okumuştur.

Önündeki mücadeleleriyle yüzleşebilmek için, bu savaşı galip bir biçimde sağ çıkan yüce, beyaz, heteroseksüel aksiyon kahramanımız, şehrin yüksek rakımlı bir noktasına, manzaralı bir yerine gider. Demir Adam, Örümcek Adam,

Batman, Wolverine, Jason Bourne, James Bond; hepsi bunu yapar. Kahraman büyük şehrin göz kırpan ışıklarındaki acıya ve güzelliğe bakar. Özel görevini, eşsiz yeteneğini, gücünü, tuhaf ve şiddet dolu hayatını, bunun için bulunduğu onca fedakârlığı düşünür.

VooDoo Lounge sabahın erken saatlerinde kırmızı ve siyah koltuklarla kaplı beton bir çatı katı uzantısından biraz fazlasıydı. Koltuklar dev birer el biçimindeydi. Çatının yukarısına doğru bir merdiven kıvrılıyordu. Müşteriler aşağıdaki Vegas bulvarı manzarasını daha iyi görebilmek için bu merdivene tırmanabiliyorlardı. Kadın dansçıların, içinde dans edebilmeleri için birkaç kafes vardı ama bir temizlik görevlisi dışında ortalıkta kimse yoktu. Jule içeri girerken görevli şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. “Sadece bir bakmak istedim,” dedi Jule adama. “Zararsızım, yemin ederim.”

Jule merdivenin tepesine çıktı ve şehre baktı. Aşağıda yaşanan hayatları düşündü: İnsanlar dış macunu alıyorlardı, tartışıyorlardı, işten eve dönerken yumurta seçiyorlardı. Bu pırıl pırıl ve neon ışıklarla çevrili hayatlarını mutlu bir şekilde, ufak tefek, sevimli kadınların zararsız olduklarını zannederek sürdürüyorlardı.

Julietta West Williams, üç yıl önce on beş yaşındaydı. Büyük, klimalı ve gıcır gıcır bir oyun salonundaydı. Bir savaş simülasyonunda puan topluyordu. Ateş ederken kendini oyuna kaptırdığı sırada okuldan tanıdığı iki oğlan arkasından gelip iki taraftan memelerini sıkmışlardı.

Julietta birinin karnına hızla dirseğini geçirip hızla arkasını dönerken diğerinin ayağını sertçe ezmişti. Sonra da diziyle kasığına vurmuştu.

İlk kez savunma sanatları dersi dışında birine vurmuştu. İlk kez vurması gerekmişti.

Pekâlâ, gerekmemiştir, canı istemiştir. Hatta bundan keyif almıştır.

Oğlan iki büklüm eğilip öksürdüğünde Jule dönüp avcunun dibini ilkinin yüzüne çarpmıştır. Çocuğun kafası geriye doğru savrulmuştu, Jule oğlanın tişörtünün önünü hızla çekmiş ve yağlı saçlarına doğru, “Bana dokunamazsın!” diye bağırmıştır.

Oğlanın yüzünde korktuğunu görmek ve arkadaşının yakındaki bir banka çöktüğünü görmek istiyordu. Bu çocukların ikisi de bir şeyden korkmayan, okulda kendini beğenmiş takılan tiplerdi.

Oyun salonunda çalışan sivilceli suratlı adam yanına gelip Julietta’nın kolunu tutmuştu. “Burada kavga istemiyoruz, hanımefendi. Sanırım gitmeniz gerekecek.”

“Sen benim kolumu mu tutuyorsun?” diye sordu Jule. “Kolumu tutmanı istemiyorum.”

Adam, Jule’un kolunu hızla bırakmıştı.

Adam ondan korkuyordu.

Adam ondan on beş santim uzundu ve en az üç yaş büyüktü. Yetişkin bir adamdı ve Jule’dan korkuyordu.

Bu iyi gelmişti.

Julietta oyun salonundan çıktı. Oğlanlar peşinden gelirler mi diye endişelenmiyordu. Kendini bir filmdeymiş gibi hissediyordu. Bu şekilde başının çaresine bakabileceğini bilmiyordu, savunma derslerinde ve lisedeki ağırlık odasında kazandığı gücün karşılığını vereceğini bilmiyordu. Kendine bir zırh kuşanmış olduğunu fark etti. Belki başından beri bunu amaçlıyordu.

Aynı görünüyordu, sıradan biri gibiydi ama o günden sonra dünyayı farklı biçimde gördü. Fiziksel açıdan güçlü bir kadın olmak önemli bir şeydi. İncitmesi zor biriysen nereye istersen gidebilir, ne istersen yapabilirdin.

Rio Otel'i'nin birkaç kat aşağıdaki koridorunda Jule el arabası iten bir temizlikçi kadın buldu. Kırk dolar bahşişle saat üç buçuğa kadar uyuyacağı bir odası olmuştu. Odaya giriş saati dörttü.

Cüzdan çaldığı ve uykusuz geçen bir gecenin daha ardından Jule, otoparktaki pespaye bir adamdan göze çarpmayan ikinci el bir araba satın almaya hazırды. Ödemeyi nakit yaptı. Otobüs terminalinden valizini aldı ve fazladan kimlikleri arabanın keçe döşemesinin altına, derinde bir yerlere gizledi.

Adelaide Belle Perry'nin pasaportuyla Meksika sınırından geçti.

ŞUBATIN SON HAFTASI, 2017

LONDRA

Jule, Meksika'ya gelmeden üç ay önce Forrest Smith-Martin, Jule'un kanepesinde düzgün, parlak dişleriyle küçük havuçlardan yiyordu. Beş gecedir Jule'un yanında, Londra'daki dairede kalıyordu.

Forrest, Immie'nin eski erkek arkadaşıydı. Hep Jule'un ağzından çıkan hiçbir söze inanmıyormuş gibi davranırdı. Jule yabancılarını sevdiğini söylese Forrest bundan şüphe duymasına kaşlarını kaldırırdı. Jule Immie'nin Paris'e uçtuğunu söylese Forrest ona Immie'nin tam olarak nerede kaldığını sorardı. Jule'a kendini hatalı hissettiriyordu. Açık tenli ve zayıf biri olan Forrest, bir kadın kendisinden daha kaslı olduğunda rahatsızlık duyan sıksa erkekler sınıfına giriyordu.

Eklemleri birbirine gevşekçe tutturulmuş gibiydi ve sol bileğindeki örgü bileklik kirli görünüyordu. Dünya edebiyatı okumak için Yale Üniversitesi'ne gitmişti. Başkalarının, Yale'da okuduğunu öğrenmesi hoşuna gidiyordu ve konuşmalarında genellikle bunu dile getiriyordu. Küçük camlı bir gözlük takıyordu, pek çıkmayan sakallarını uzatıyor ve uzun saçlarını

başının tepesinde topuz yapıyordu. Yirmi iki yaşındaydı ve romanı üzerinde çalışıyordu.

Şimdiyse Fransızcadan çevrilmiş bir kitap okuyordu. Albert Camus. *Kamü*, diye telaffuz ediyordu. Kanepenin üzerine serilmiş sadece oturmuyor, üzerinde bir svetşört ve baksırıyla resmen yayılıyordu.

Forrest, Immie'nin ölümünden dolayı bu dairede kalıyordu. Imogen'in eşyalarına yakın olmak için küçük odadaki çekyatta uyumak istediğini söyledi. Jule onu birkaç defa Immie'nin giysilerini gardiroptan çıkarıp koklarken bulmuştu. Birkaç kez giysilerini pencere kenarlarına asmıştı. Imogen'in eski kitaplarını bulmuş –*Gurur Dünyası*'nın ve Viktorya dönemine ait diğer romanların ilk baskıları– ve sanki uyumadan önce görmesi gerekiyor gibi yatağının yanına istiflemişti. Sonra bir de klozet kapağını yukarıda bırakıyordu.

Forrest ve Jule, Immie'nin ölümüyle Londra tarafından başa çıkıyorlardı. Gil ve Patti'ye, Gil'in hastalığı yüzünden New York'ta kısılp kalmışlardı. Sokoloff'lar intihar haberini gazetelerden uzak tutmayı başarmışlardı. Bunun duyulmasını istemiyorlardı ve polise göre ortada bir cinayet olasılığı da yoktu. Cesedi bulunmamasına rağmen kimsenin yaşananlardan şüphesi yoktu. Immie ekmek kutusuna o notu bırakmıştı.

Herkes muhtemelen depresyonda olduğu konusunda hemfikir di. Polisin dediğine göre insanlar Thames Nehri'ne hep atlıyorlardı. Eğer biri, Imogen'in yapmayı planladığını yazdığı gibi atlamadan önce üzerine ağırlık koymuşsa cesedi bulmanın ne kadar süreceği belli olmazdı.

Şimdi Jule, Forrest'ın yanına oturup televizyonu açmıştı. BBC gece yayını yapıyordu. İkisi gün boyunca Immie'nin mutfağında Patti'nin istediği şeyleri paketlemişlerdi. Uzun ve duygu yüklü bir çalışma olmuştu.

“Şu kız Immie’ye benziyor,” dedi Forrest ekrandaki akt-risti işaret ederek.

Jule başını iki yana salladı. “Bence benzemiyor.”

“Evet, benziyor,” dedi Forrest. “Bana göre benziyor.”

“Yakından değil,” dedi Jule. “Sadece kısa saçları var. İnsanlar uzaktan bakınca benim de Immie’ye benzediğimi söylüyorlar.”

Forrest hareketsizce Jule’a baktı. “Sen ona benzemiyor-sun, Jule,” dedi. “Imogen senden milyon kat daha güzeldi.”

Jule öfkeyle baktı. “Bu gece birbirimize düşmanca davranacağımızı bilmiyordum. Biraz yorgunum. Şunu geçelim mi yoksa canın gerçekten tartışmak mı istiyor?”

Forrest elindeki Camus kitabını kapatarak ona doğru eğildi. “Imogen sana borç para verdi mi?” diye sordu.

“Hayır, vermedi,” diye yanıtladı Jule dürüstçe.

“Onunla yatmak istedin mi?”

“Hayır.”

“Onunla yattın mı?”

“Hayır.”

“Yeni bir erkek arkadaşı var mıydı?”

“Hayır.”

“Bana söylemediğin bir şey var.”

“Sana söylemediğim altı yüz şey var,” dedi Jule. “Kendimden bahseden biri değilimdir ve arkadaşım daha yeni öldü. Üzüntülüymüm ve bununla başa çıkmaya çalışıyorum. Tamam mı?”

“Hayır,” dedi Forrest. “Ne olduğunu anlamam gerek.”

“Bak. Bu dairede kalmanın kuralı, Jule’a Immie’nin özel hayatı veya Jule’un özel hayatıyla ilgili milyon tane soru sormamak. O zaman anlaşabiliriz. Tamam mı?”

Forrest tükürükler saçarak, “Bu dairenin kuralı mı?” dedi. “Bu dairenin kuralı derken neden bahsediyorsun?”

“Her yerin bir kuralı vardır. Yeni bir yere geldiğinde yaptığın şey orayı anlamaktır. Örneğin bir yerde misafirsen oranın davranış kurallarını öğrenir ve onlara uyum sağlarsın, değil mi?”

“Belki sen öyle yapıyorsundur.”

“Herkes öyle yapar. Ne kadar yüksek sesle konuşabileceğini, nasıl oturabileceğini, ne söyleyeceğini ve neyin kaba sayılacağını anlarsın. Buna toplumda insan olmak deniyor.”

“Hayır.” Forrest bacaklarını kıvrarak rahatça bağdaş kurdu. “Ben öyle yapmacık değilim. Bana doğru gelen neyse onu yaparım. Ayrıca bir şey diyeyim mi? Bu şimdiye kadar hiç sorun olmamıştı.”

“Sen busun da o yüzden.”

“O da ne demek oluyor?”

“Bir erkeksin. Zenginliğin içinden geliyorsun, beyazsın, çok güzel dişlerin var, Yale’dan mezun oldun ve liste uzayıp gidiyor.”

“Yani?”

“Diğer insanlar sana ayak uyduruyorlar, pislik. Ortada bir ayak uydurma olmadığını sanıyorsun ama lanet olası bir körsün, Forrest. Her şey her zaman senin etrafında dönüyor.”

“Bu da bir bakış açısı,” dedi Forrest. “Tamam, kabul ediyorum.”

“Teşekkür ederim.”

“Ancak bu çılgınlığı içinde bulunduğun her yeni durum için düşünüyorsan, o zaman sende ciddi bir sorun var demektir, Jule.”

“Arkadaşım öldü,” dedi Jule. “Benim sorunum bu.”

Immie sırlarını Forrest'a söylememiştir. Jule'a söylemiştir.

Jule bu gerçeği, Immie ona doğum adını söylemeden ve Brooke Lannon, Vineyard'daki eve gelmeden önce fark etmiştir.

Dört Temmuz'du, Jule eve taşınalı çok olmamıştır. Immie mangalda pişirmek için bir pizza hamuru tarifi bulmuştur. Mutfakta mayayla uğraşıyordu. Birkaç gün önce pazarda tanıştığı yazlıkçılardan birkaç arkadaşını davet etmiştir. Geldiler, yemek yediler. Her şey güzeldi ama erken kalkmak istediler. "Haydi havai fişekleri izlemek için arabayla şehir merkezine gidelim," dediler. "Kaçırmamalıyız. Çabuk olun."

Jule, Imogen'ın kalabalık etkinliklerdeki insan izdihamından nefret ettiğini biliyordu. İnsanların kafalarından bir şey göremiyordu. Hep çok gürültü oluyordu.

Forrest'ın umurunda değil gibiydi. Sadece kilerden bir kurabiye kutusu almak için durarak yazlıkçılarla birlikte arabaya atladı.

Jule evde kaldı. Immie'yle birlikte bulaşıkları temizlikçiye bıraktılar ve mayolarını giydiler. Jule jakuzinin kapağını açtı ve Immie de uzun bardaklara koyduğu limonlu madensularını getirdi.

Bir süre sessizce oturdular. Akşam hava serinlemişti, sudan buharlar yükseliyordu.

"Burası hoşuna gidiyor mu?" diye sordu Immie sonunda. "Evimde, yanımda olmak?"

Jule'un hoşuna gidiyordu, hoşuna gittiğini söyledi. Immie ona beklentiyle baktığı sırada ekledi: "Her gün gökyüzünü gerçekten göreceğim, yediklerimin tadına varacak zamanım var. Uzanacak yerim var. Ne iş, ne beklenti, ne bir yetişkin."

“Biz yetişkiniz,” dedi Immie başını arkaya yaslayarak. “En azından öyle olduğumuzu düşünüyorum. Sen, ben ve Forrest; üçümüz de kahrolası yetişkinleriz, o yüzden bu müthiş bir his. Hay aksi!” Madensuyunu yanlışlıkla jakuziye dökmüştü. Şimdi yavaş yavaş dibe batan üç limon dilimini yakalamaya çalışıyordu. “Buranın hoşuna gitmesi güzel,” dedi sonuncu dilimi sudan çıkarırken, “çünkü Forrest’la yaşamamanın sanki yalnız bir tarafı vardı. Bunu açıklaması zor. Belki roman yazdığı için, belki de benden yaşça büyük olduğu için. Ancak burada seninle olmak daha güzel.”

“Onunla nasıl tanıştın?”

“Londra’da kuzeniyle birlikte aynı yaz programına katıldım, sonra bir gün Black Dog’dan kahve alırken onu Instagram fotoğrafından tanıdım. Konuşmaya başladık. Kitabı üzerine çalışmak için bir aydır buradaydı. Kimseyi tanımıyordu. Bu şekilde.” Immie parmaklarını suyun üzerinde gezdirdi. “Ya sen? Görüştüğün birileri var mı?”

“Stanford’da birkaç erkek arkadaşım vardı,” dedi Jule. “Ancak hâlâ Kaliforniya’dalar.”

“Birkaç erkek arkadaş mı?”

“Üç erkek arkadaş.”

“Üç erkek arkadaş çok, Jule!”

Jule omuzlarını silkti. “Kararsız kaldım.”

“Üniversiteye ilk gittiğimde,” dedi Immie, “Vivian Abromowitz beni Renk Birliği Öğrencileri partisine çağırmıştı. Sana Vivian’dan bahsetmiştim, değil mi? Her neyse Vivian’ın annesi Çin asıllı bir Amerikalı; babasıysa Koreli bir Yahudi. Hoşlandığı çocuk orada olacağı için bu partiye gitmeyi kafasına koymuştu. Oradaki tek beyaz ben olduğumdan biraz endişeliydim ama sorun olmadı. İşin tuhaf yanı herkes siyasetle ilgili ve hırslıydı. Protesto gösterilerinden, felsefe okuma listelerinden ve

Harlem Rönesans film serilerinden bahsediyorlardı ve bunu bir partide yapıyorlardı! Ne zaman dans edeceğiz falan diye sordum. Yanıt, hiçbir zamandı. Stanford'da da partiler böyle miydi? Birasız ve entel tiplerle mi dolup taşardı?"

"Stanford'da Yunan sistemi vardı."

"Tamam o zaman, belki de öyle değildir. Neyse saçları örgülü, uzun boylu, siyahi, çok hoş bir çocuk, 'Greenbriar'a gittin ve James Baldwin okumadın mı? Peki ya Toni Morrison? Ta-Nehisi Coates okumalısın,' demişti. Bense, 'Alo? Üniversiteye yeni başladım. Henüz kimseyi okumadım!' demiştim. Vivian yanımdaydı ve 'Brooke şimdi bana mesaj attı, DJ'li başka bir parti varmış. Oraya uzasak mı?' diye sormuştu. Danslı bir partiye gitmek istiyordum. Bunun üzerine oradan ayrıldık." Immie başını jakuzi suyuna daldırdı ve tekrar çıkardı.

"Kendini beğenmiş çocuğa ne oldu?"

Immie kahkaha attı. "Isaac Tupperman. Bu hikâyeyi o yüzden anlatıyorum. Onunla yaklaşık iki ay çıktım. En sevdiği yazarların adlarını hatırlayabilmemin sebebi bu."

"Erkek arkadaşın mıydı?"

"Evet. Bana şiirler yazar, yazdığı şiirleri bisikletime bırakırdı. Gece iki gibi geç saatlerde gelir ve beni özlediğini söylerdi. Ancak ortada bir baskı da vardı. Bronx'ta yetişmişti ve Stuy'a gitmişti, o..."

"Stuy nedir?"

"New York'ta zeki çocuklara özel bir devlet okulu. Ne olmam, ne okumam, neyle ilgilenmem gerektiği konusunda bir sürü fikri vardı. Beni aydınlatan, yaşça büyük harika adam olmak istiyordu. Gururum okşanmıştı ve ona karşı hayranlığa benzer bir şey duyuyordum ama öte yandan gerçekten sıkıldığı zamanlar da oluyordu."

"Yani Forrest gibiydi."

“Ne? Hayır. Forrest’la tanıştığım da Isaac’ın tam tersi olduğu için çok sevinmiştim.” Immie bunu kesinlikle doğruymuş gibi kararlılıkla söylemişti. “Isaac beni cahil olduğum için seviyordu, bu da bana bir şeyler öğretebileceği anlamına geliyordu, anlıyor musun? Böylelikle kendini bir erkek gibi hissediyordu. Ayrıca benim hiç bilmediğim, deneyimlemediğim birçok şeyi biliyordu. Diğer yandan –çelişki burada– cahilliğim karşısında acayip öfkeleniyordu. Sonunda benden ayrılmasının ardından üzüлp çıldırmam üzerine buraya geldim ve bir gün kendi kendime dedim ki: *Siktir git, Bay Isaac. O kadar da cahil değilim. Sadece önemsiz ve gereksiz olarak görmezden geldiğin şeyler hakkında bir şeyler biliyorum.* Bu kulağa mantıklı geliyor mu? Demek istediğim, *Isaac’ın bildiği şeyleri* bilmiyordum. Isaac’ın bildiklerinin önemli şeyler olduğunun farkındayım ama onunla geçirdiğim onca zaman boyunca kendimi sadece aptal ve boş biri gibi hissettim. Onun hayat deneyimlerini çok iyi anlayamamış olmam, onun benden bir üst sınıfta olmasıyla ve akademik konulara, edebiyat dergilerine olan ilgisiyle falan birleşince bu, onun hep yetişkin adam olacağı, benimse şaşkın gözlerle ona bakacağım anlamına geliyordu. Benimle ilgili hoşuna giden şey buydu ve bu yüzden beni küçümsüyordu.

“Bir de hamile olduğumu sandığım şu üç hafta vardı,” diye devam etti Immie. “Jule, düşünsene bir; kendim evlat edinilmiş bir çocuğum ve evlatlık vermek ya da aldırma zorunda kalabileceğim bir çocuğa hamileyim. Babasıysa bir defa annemlerle tanışmış ve tanıştıkları an ten rengi ve saç stilinden dolayı parti insanı olarak listeden adını sildikleri bir adam. Ne yapacağıma dair hiçbir fikrim yoktu, bunun üzerine bütün bir hafta dersleri ekerek ve internette insanların kürtaj hikâyelerini okuyarak geçirdim. Sonra nihayet bir gün regl oldum ve Isaac’e mesaj attım. Her şeyi bırakıp

yurt odama geldi ve benden ayrıldı.” Immie ellerini yüzüne götürdü. “Hayatımda hiç, içimde bir bebek olduğumu sandığım o haftaki kadar korkmamıştım,” diye ekledi.

Forrest o gece havai fişek gösterisinden döndüğünde Imogen çoktan uyumaya gitmişti. Jule hâlâ uyanıktı ve oturma odasındaki kanepede televizyon izliyordu. Forrest buzdolabını karıştırıp kendine bir bira ve mangaldan artakalmış bir domuz pırzola bulurken Jule arkasından geldi. “Yemek pişirmeyi biliyor musun?” diye sordu Forrest’a.

“Makarna haşlayabilirim. Domates sosu ısıtabilirim.”

“Imogen bu konuda gerçekten iyi.”

“Evet. Ne mutlu bize, değil mi?”

“Mutfakta çok çalışıyor. Videolar izleyerek ve kütüphaneden ödünç yemek kitapları alarak kendi kendine öğrenmiş.”

“Öyle mi?” dedi Forrest kibarca. “Baksana, *crumble*³ kaldı mı? Şu an *crumble* için ölebilirim.”

“Ben yedim,” dedi Jule.

“Şanslı kız,” dedi Forrest. “Peki o zaman. Gidip kitabım üzerine çalışayım. Beynim en iyi gece çalışıyor.”

3 (İng.) Meyveli bir tür tatlı. (ç.n.)

Forrest, Londra'da bir hafta Jule'un yanında kalmasının ardından bir gece Royal Shakespeare Company'de *Kış Masalı*'nı izlemek için iki kişilik bilet aldı. Bu yapılması şart bir şeydi. Evden çıkmaları gerekiyordu.

Birlikte Jubilee metro hattından, Central'a, oradan da St. Paul's hattına geçtiler ve tiyatro binasına doğru yürüdüler. Yağmur yağıyordu. Gösterinin başlamasına daha bir saat olduğu için bir pub buldular ve balık ile patates kızartması söylediler. Ortam karanlıktı, duvarlarda sıra sıra aynalar diziliydi. Siparişlerini bar kısmında yediler.

Forrest sürekli kitaplardan konuşuyordu. Jule ona *L'Etranger* kitabını okuduğu Camus'yle ilgili sorular sordu. Ondan kitabın konusunu anlatmasını istedi; kitap, annesi ölen ve bir adamı öldürüp bu sebeple hapse giren bir adamla ilgiliydi.

"Gizemli mi?"

"Kesinlikle değil," dedi Forrest. "Gizemler statükoyu kalıcı hale getirir. Sonunda her şey daima son bulur. Düzen yeniden sağlanır. Ancak düzen diye bir şey aslında yoktur, öyle değil mi? Bu yapay bir kurgudur. Gizemli roman türü bütünüyle nedensellikte Batı kavramları üstünlüğünü pekiştirir. *L'Etranger*'de, olan biten her şeyi en başından bilirsin. Çözecek bir şey yoktur çünkü insan varlığı nihayetinde anlamsızdır."

Jule, Forrest'ın tabağına uzanıp patates kızartmasından alırken, "Ah, Fransızca bir şeyler söyleyince kulağa çok çekici geliyor," dedi ve ekledi: "Dermişim."

Hesap geldiğinde Forrest kredi kartını çıkardı. "Ben ısmarlıyorum, Gabe Martin sağ olsun."

"Baban mı?"

“Evet. Ben yirmi beşime basana kadar bu bebeğin fatu-
ralarını o ödüyor,” Forrest kredi kartına vurdu, “ki ben de
romanım üzerine çalışabileyim.”

“Ballı.” Jule kredi kartını eline aldı. Numarasını ezber-
ledi. Kartı çevirdi ve arkasındaki güvenlik kodunu ezberledi.
“Faturayı bile görmüyor musun?”

Forrest kahkaha atıp kartı geri aldı. Bar tezgâhının kar-
şısına uzattı. “Hayır. Faturası Connecticut’a gidiyor. Ancak
sahip olduğum ayrıcalığın bilincinde olmaya ve bunu bir hak
olarak görmemeye çalışıyorum.”

Yolun geri kalanını çiseleyen yağmur altında Barbican Sa-
nat Merkezi’ne yürürlerken Forrest şemsiyeyi ikisinin üzerine
tuttu. Londra tiyatrolarında alınabilecek türde fotoğraflarla
dolu ve prodüksiyonun hikâyesini anlatan türde bir program
satın aldı. Birlikte karanlıkta oturdular.

Perde arasında Jule fuayedeki duvarlardan birine yaslandı
ve kalabalığı izledi. Forrest erkekler tuvaletine girdi. Jule ti-
yatroseverlerin aksanlarına kulak verdi: Londra, Yorkshire,
Liverpool. Boston, genel Amerikan İngilizcesi, Kaliforniya.
Güney Afrika. Yine Londra.

Lanet olsun.

Paolo Vallarta-Bellstone buradaydı.

Şimdi, fuayedeydi, Jule’un tam karşısındaydı.

Donuk kalabalığın ortasında çok canlı görünüyordu. Üze-
rinde kırmızı bir tişörtle spor bir ceket, altındaysa mavi-sarı
spor ayakkabılar vardı. Kot pantolonunun paçaları aşınmıştı.
Paolo’nun Filipinli bir annesi ve Amerikalı beyaz karma bir
babası vardı. Onları bu şekilde tarif etmişti. Siyah saçları –onu
son gördüğünden beri kısa kesilmişti– ve nazik görümlü
kaşları vardı. Yuvarlak yanaklara, kahverengi gözlere, neredeyse
şişkin, yumuşak, kırmızı dudaklara ve düzgün dişlere sahipti.

Paolo sadece bir sırt çantasıyla dünyayı dolaşan, atlıkarınca-
larda ve balmumu müzelerinde yabancılarla konuşan tarzda
biriydi. Gösterişsiz bir sohbet insanıydı. İnsanları sever ve
onlara hep iyi taraflarından bakardı. Şimdi küçük, sarı bir
paketin içinden jelibon yiyordu.

Jule başını çevirdi. Bu kadar mutlu hissetmek hoşuna
gitmemişti. Onun bu kadar güzel olması hoşuna gitmiyordu.

Hayır. Paolo Vallarta-Bellstone'u görmek istemiyordu.

Onu göremezdi. Ne şimdi ne de başka bir zaman.

Jule fuayeden hemen ayrılıp salona geri yöneldi. Kanatlı kapı arkasından kapandı. O kısımda pek seyirci yoktu. Sadece yer göstericiler ve koltuklarından kalkmak istemeyen birkaç ihtiyar vardı, o kadar.

Paolo'yu görmeden mümkün olduğunca hızlı bir şekilde oradan çıkması gerekiyordu. Ceketini aldı. Forrest'ı beklemeyecekti.

Burada bir yan çıkış kapısı yok muydu?

Ceketini koluna almış koltukların arasından koşarak ilerliyordu ki işte oradaydı. Tam karşısında duruyordu. Jule durdu. Artık ondan kaçıışı yoktu.

Paolo elindeki jelibon paketini salladı. "Imogen!" Koridorun son kısmını koştu ve Jule'u yanağından öptü. Jule, Paolo'nun nefesindeki şeker kokusunu aldı. "Seni gördüğüme nasıl sevindim bilemezsin."

"Selam," dedi Jule soğuk bir şekilde. "Tayland'da olduğumu sanıyordum."

"Planlar sarktı," dedi Paolo. "Her şeyi ileri bir tarihe erteledik." Ona hayran olurcasına bir adım geri çekildi. "Londra'daki en güzel kız olmalısın. Vay canına."

"Teşekkürler."

"Ciddi söylüyorum. Pardon; kız değil, kadın. İnsanlar dilleri dışarıda bir şekilde peşinden gelmiyorlar mı? Seni son gördüğümünden beri nasıl daha da güzelleştin? Bu dehşet verici. Çok konuşuyorum çünkü gerginim."

Jule teninin ısındığını hissetti.

"Benimle gel," dedi Paolo. "Sana çay ısmarlayayım ya da kahve. Ne istersen. Seni özledim."

“Ben de seni özledim.” Jule bunu demek istememişti. Sözcükler ağzından öylece çıkıverdi ama içtendi.

Paolo sadece Jule’un parmaklarına dokunarak elini tuttu. Hep böyle özgüvenliydi. Jule onu reddetmiş olmasına rağmen aslında içinden geçenin bu olmadığını hemen anlayabiliyordu. İnanılmaz nazik ve aynı zamanda kendinden emin biriydi. Jule’a, sanki birbirlerine dokunabildikleri için şanslılarmış gibi dokunuyordu; sanki Jule’un genellikle kendisine dokunulmasına izin vermediğini biliyordu. Parmak uçları birbirine değerek Jule’u fuayeye geri çıkardı.

“Sırf sen aramamamı söyledin diye aramadım,” dedi Paolo çay sırasına girdiklerinde Jule’un elini bırakarak. “İçimden hep seni aramak geçiyor. Her gün. Telefonuma bakıyorum ve sonra tuhaf biri olarak algılanmak istemediğim için aramıyorum. Seninle karşılaştığıma çok sevindim. Tanrım, çok güzelsin.”

Paolo’nun tişörtünün köprücük kemiği üzerinde duruşu ve bileklerinin, ceketinin kumaşına değişti Jule’un hoşuna gidiyordu. Endişelendiğinde altdudağını ısıırıyordu. Kirpiklerinin siyahlığı karşısında yüz hatları yumuşaktı. Sabah gözünü açar açmaz onu görmek istiyordu. Eğer sabah ilk iş Paolo Vallarta-Bellstone’u görebilirse her şey daha da güzel olurdu.

“Hâlâ eve, New York’a, dönmek istemiyor musun?” diye sordu Paolo.

“Eve gitmeyi hiç istemiyorum,” dedi Jule. Kendini ona söylerken buluverdiği her şey gibi bu da kesinlikle doğrudu. Jule’un gözleri doldu.

“Ben de eve gitmek istemiyorum,” dedi Paolo. Paolo’nun babası, birkaç ay önce bilgi sızdırmaktan hakkında dava açılan bir emlak patronuydu. Haberlere çıkmıştı. “Annem babamın yaptıklarını öğrenince onu terk etti. Şimdi kız kardeşiyle kalıyor ve işe New Jersey’den gelip gidiyor. Para konusunda işler

çok karıştı. İşin içinde boşanma avukatları, ceza avukatları ve arabulucular var. Of.”

“Üzıldüm.”

“Yani çirkin bir durum. Amcam boşanma konusunda tam bir ırkçı. Ağzından çıkanları duysan inanamazsın. Açıkçası annem de kin kusuyor. Hakkı var ama onunla telefonda görüşmek bile cehennem gibi. Geri dönecek bir şey olduğunu sanmıyorum.”

“Ne yapacaksın?”

“Biraz daha gezeceğim. Arkadaşım birkaç haftaya gitmek için hazır olacak, o zaman önceki plana bağlı kalarak sırt çantalarımızla Tayland, Kamboçya ve Vietnam’da gezeceğiz. Sonra Hong Kong’a ve Filipinler’deki büyükannemi görmeye gideceğiz.” Jule’un elini tuttu. Elini yavaşça Jule’un avcunda gezdirdi. “Yüzüklerini takmıyorsun.” Genç kızın tırnaklarında uçuk pembe oje vardı.

“Sadece bir tanesini.” Jule ona yılan figürlü yeşim yüzüğünün takılı olduğu diğer elini gösterdi. “Diğerleri bir arkadaşımındı. Sadece ödünç almıştım.”

“Senin olduğunu sanıyordum.”

“Hayır. Evet. Hayır.” Jule içini çekti.

“Hangisi?”

“Arkadaşım kısa bir süre önce intihar etti. Tartıştık ve bana kızgın bir şekilde öldü.” Jule hem doğru hem de yalan söylüyordu. Paolo’nun yanında olmak kafasını karıştırıyordu. Artık onunla konuşmaması gerektiğini biliyordu. Kendine söylediği hikâyelerle başkalarına söylediği hikâyelerin birbirine karıştığını, çakıştığını ve ton değiştirdiğini hissedebiliyordu. Bu gece hikâyelerin adlarının ne olduğunu, neyi kastedip neyi kastetmediğini bilemiyordu.

Paolo, Jule’un elini sıktı. “Üzıldüm.”

Jule birden, “Sence bir insanın yaptığı en kötü şey onun ne kadar kötü biri olduğunu mu belirler?” diye sordu.

“Ne?”

“Sence bir insanın yaptığı en kötü şey onun ne kadar kötü biri olduğunu mu belirler?”

“Yani arkadaşın kendini öldürdüğü için cehenneme gidip gitmeyeceğini mi soruyorsun?”

“Hayır.” Jule’un kastettiği şey kesinlikle bu değildi. “Demek istediğim, hayattayken yaptığımız en kötü şeyler bizim kim olduğumuzu mu belirler? Yoksa insanlar, yaptığımız en kötü şeylerden daha mı iyidirler?”

Paolo düşündü. “Şey, *Kış Masalı*’ndaki Leontes’i ele alalım. Arkadaşını zehirlemeye çalıştı, kendi karısını hapse attı ve bebeğini ıssız bir yere bırakıp terk etti. Yani ondan kötüsü olamaz. Öyle değil mi?”

“Evet.”

“Ancak sonunda... daha önce izlemiş miydin?”

“Hayır.”

“Sonunda pişman olur. Yaptığı her şey için öylesine, öylesine pişman olur ki bu yeterlidir. Herkes onu affeder. Yaptığı onca kötülüğe rağmen Shakespeare, Leontes’in günahlarından arınmasına izin verir.”

Jule, Paolo’ya her şeyi anlatmak istiyordu.

Geçmişini tüm çirkinliği ve güzelliğiyle, cesareti ve karmaşıklığıyla ona açmak istiyordu. Günahlarından arınacaktı.

Konuşamadı.

“Ah,” dedi Paolo sözcüğü uzatarak. “Oyundan bahsetmiyoruz, değil mi?”

Jule başını iki yana salladı.

“Sana kızgın değilim, Imogen,” dedi Paolo. “Sana deli oluyorum.” Uzandı ve Jule’un yanağına dokundu. Sonra baş-

parmağının yumuşak kısmını Jule'un altdudağında gezdirdi. "Hayattayken her ne olmuşsa eminim arkadaşının da sana olan kızgınlığı geçmiştir. Sen bir numara, harika bir insansın. Bunu görebiliyorum."

Sıranın önüne gelmişlerdi. "İki bardak çay," dedi Jule tezgâhdaki kadına. Ağlamamasına rağmen gözlerinden yaşlar damlıyordu. Duygusallığı kesmeliydi.

"Bu bir akşam yemeği sohbetine benziyor," dedi Paolo. Çayın parasını ödedi. "Oyundan sonra yemeğe çıkmak ister misin? Çörek de yiyebiliriz? Gerçek New York çöreği bulaçığımız bir pub biliyorum."

Jule, hayır, demesi gerektiğini biliyordu ama onaylarcasına başını salladı.

"Çörek, güzel. O zaman şimdilik keyifli şeylerden bahsedelim," dedi Paolo. Karton bardaklardaki içeceklerini alıp süt ve kahve kaşıklarının olduğu bir standı geçtiler. Nasıl içersin?"

"Limonlu," dedi Jule. "Çay için dört dilim limona falan ihtiyacım var."

"Pekâlâ, keyifli, dikkat dağıtıcı şeyler," dedi Paolo bir masaya doğru yürürlerken. "Kendimden bahsedebilir miyim?"

"Kimsenin seni durdurabileceğini sanmıyorum."

Paolo kahkahayla güldü. "Sekiz yaşımdayken amcamın arabasından atlayıp ayak bileğimi kırmıştım. Twister adında bir köpeğim ve St. George adında bir hamsterım vardı. Küçükken dedektif olmak istiyordum. Bir keresinde aşırı kiraz yemekten kusmuştum. Ayrıca seni aramamamı söylediğinden beri kimseyle çıkmadım."

Jule elinde olmadan gülümsedi. "Yalancı."

"Tek bir kadın bile olmadı. Bu akşam buraya Artie Thatcher'la geldim."

"Babanın arkadaşıyla mı?"

“Evinde kaldığım arkadaşıyla. Royal Shakespeare Company’yi görmeden Londra’yı görmüş sayılmayacağımı söyledi. Ya sen?”

Jule gerçeklere döndü.

Buraya Forrest’la gelmişti.

Paolo’nun dikkatini dağıtmasına izin vermesi aptalcaydı, akla gelmez bir şekilde aptalcaydı.

Oysa tam tiyatrodan çıkıyordu. Ancak Paolo dudaklarını onun yanağına değdirmişti. Parmaklarına dokunmuştu. Jule’un parmaklarını fark etmişti ve Tanrım, ona güzel olduğunu söylemişti. Her gün içinden onu aramak geçtiğini söylemişti.

Jule, Paolo’yu çok özlemişti.

Ancak Forrest buradaydı.

Karşılaşamazlardı. Paolo kesinlikle Forrest’ı görmemeliydi.

“Dinle, benim...”

Forrest, Jule’un yanı başında bitti. Durgundu ve kamburu çıkmıştı. “Kendine bir arkadaş bulmuşsun,” dedi Jule’a. Yavru bir köpekle konuşur gibi söylemişti.

Bir an önce oradan çıkmaları gerekiyordu. Jule ayağa kalktı. “Kendimi iyi hissetmiyorum,” dedi. “Birden başım döndü. Midem bulanıyor. Beni eve götürebilir misin?” Jule, Forrest’ın bileğini tuttu ve onu fuayenin kapılarına doğru çekti.

“Bir dakika önce iyiydin,” dedi Forrest arkasından.

Jule, “Seni görmek harikaydı,” diye seslendi Paolo’ya. “Görüşürüz.”

Paolo’nun yerinden kıpırdamayacağını umuyordu ama o ayağa kalktı ve kapıya kadar Jule ve Forrest’ı takip etti. “Ben Paolo Vallarta-Bellstone,” dedi yürürken bir taraftan Forrest’a gülümseyerek. “Imogen’in bir arkadaşım.”

“Gitmemiz gerek,” dedi Jule.

“Forrest Smith-Martin,” diye karşılık verdi Forrest. “Demek duydun?”

“Gidelim,” dedi Jule. “Şimdi.”

“Neyi duymuşum?” dedi Paolo. Jule, Forrest’ı dışarı doğru çekiştirirken Paolo hızlarına ayak uyduruyordu.

“Pardon, pardon,” dedi Jule. “İyi değilim. Bir taksi bul, lütfen.”

Artık dışarıdaydılar, şiddetli bir yağmur vardı. Barbican Sanat Merkezi’nin caddeye çıkan uzun yürüyüş yolları vardı. Jule kaldırım boyunca Forrest’ı çekiştirdi.

Paolo ıslanmamak için binanın sundurması altında durdu.

Jule siyah bir taksi çevirdi. Taksiye bindi. St. John’s Wood semtindeki dairenin adresini verdi.

Sonra derin bir nefes aldı ve kafasını topladı. Forrest’a ne diyeceğine karar vermişti.

Forrest, “Ceketim tiyatrodaki koltukta kaldı,” diye şikâyet etti. “Hasta mısın?”

“Hayır, pek sayılmaz.”

“O zaman şimdi neydi bu? Neden eve gidiyoruz?”

“O çocuk beni rahatsız ediyordu.”

“Paolo mu?”

“Evet. Beni sürekli arıyor. Gün içinde defalarca kez. Mesajlar, e-postalar. Sanırım beni takip ediyor.”

“Tuhaf ilişkilerin var.”

“Bu bir ilişki değil. Reddedilmeyi kabul etmiyor. O yüzden oradan kaçmak zorunda kaldım.”

“Paolo bir şey Bellstone, değil mi?” dedi Forrest. “Adı bu muydu?”

“Evet.”

“Stuart Bellstone’la bir akrabalığı var mı?”

“Bilmiyorum.”

“Ancak soyadı buydu, değil mi? Bellstone?” Forrest telefonunu çıkardı. “Wikipedia’nın dediğine göre; evet, Stuart Bellstone’un oğlu, ticari skandal, falan filan, oğlu Paolo Val-larta-Bellstone.”

“Sanırım,” dedi Jule. “Onu elimden geldiğince düşünmemeye çalışıyorum.”

“Bellstone, komikmiş,” dedi Forrest. “Imogen onunla tanışmış mıydı?”

“Evet. Hayır.” Jule telaşlandı.

“Hangisi?”

“Aileleri tanıştırıyor. Londra’ya ilk geldiğimizde ona rastlamıştık.”

“Şimdi de peşini bırakmıyor, öyle mi?”

“Evet.”

“Bu takipçi Bellstone’un, Immie’nin ortadan kaybolmasıyla alakalı olarak soruşturulması için polise bahsetmeye degebileceği aklının ucundan geçmedi, öyle mi?”

“Onun hiçbir şeyle alakası yok.”

“Olabilir. Birbiriyle örtüşmeyen bir sürü şey var.”

“Immie intihar etti, ötesi yok,” diye tersledi Jule. “Depresyondaydı ve hayatta kalmak için artık ne seni seviyordu ne de yeterince beni. Başka bir şey varmış gibi davranmayı kes.”

Forrest dudağını ısırды ve arabada sessizce ilerlediler. Bir iki dakika sonra Jule baktığında onu ağlarken gördü.

Sabah olduğunda Forrest gitmişti. Çekyatta değildi. Çantası antredeki dolapta yoktu. Kabarık süveteri odada değildi. Dizüstü bilgisayarını gitmişti, aynı şekilde Fransızca romanları da. Kirli bulaşıklarını lavaboda bırakmıştı.

Jule onu özlemezdi. Onu bir daha görmeyi hiç istemiyordu. Ancak sebebini söylemeden çekip gitmesini de.

Paolo önceki gece Forrest'a ne demişti? Sadece, "Imogen'in bir arkadaşım," ve "Neyi duymuşum?" demişti, bir de adını. O kadar.

Paolo'nun Jule'a *Imogen* dediğini duymamıştı. Duymuş muydu?

Hayır.

Belki.

Hayır.

Forrest neden Paolo'nun soruşturulmasını istemişti? Imogen'in takip edildiğini ve cinayete kurban gittiğini mi düşünüyordu? Imogen'in Paolo'yla romantik bir ilişkisi olduğunu mu düşünüyordu? Ve Jule'un yalan söylediğini?

Jule çantalarını topladı ve hakkında bir şeyler okuduğu şehrin diğer ucundaki hostele gitti.

📅 ŞUBATIN ÜÇÜNCÜ HAFTASI, 2017

📍 LONDRA

Jule hostele gitmeden sekiz gün önce Londra'daki daireden Forrest'ın cep telefonunu aradı. Elleri titriyordu. Ekmek kutusunun yanında, mutfak tezgâhı üzerinde oturuyor ve ayaklarını sallandırıyor. Sabah çok erken bir saatti. Bu telefon görüşmesini bir an önce yapıp kurtulmak istiyordu.

“Selam, Jule,” dedi Forrest. “Imogen döndü mü?”

“Hayır, dönmedi.”

“Ha.” Bir duraksama oldu. “O zaman beni neden aradın?”

Forrest'ın sesindeki aşağılama barizdi.

“Bazı kötü haberlerim var,” dedi Jule. “Üzgünüm.”

“Ne oldu?”

“Neredesin?”

“Gazetecide. Görünüşe göre buradaki gazete bayilerine öyle diyorlar.”

“Dışarı çıksan iyi olur.”

“Tamam.” Jule, Forrest'ın yürümesini bekledi. “Ne oldu?” diye sordu Forrest.

“Evde bir not buldum. Imogen'dan.”

“Nasıl bir not?”

“Ekmek kutusundaydı. Okuyacağım.” Jule notu parmakları arasında tuttu. Notta Immie’nin imzasındaki uzun, kavisli harfler, tipik cümleleri ve en sevdiği sözcükler yazılıydı.

Selam, Jule. Sen bunu okuduğunda aşırı dozda uyku ilacı almış olacağım. Sonra bir taksi çevirip Westminster Köprüsü’ne gideceğim.

Cebimde taşlar olacak. Bir sürü taş. Onları bir haftadır biriktiriyorum. Sonra da boğulacağım. Nehir beni içine alacak, bense biraz rahatlayacağım.

Sebebini merak edeceğinden eminim. Buna bir yanıt vermek zor. Hiçbir şey yolunda gitmiyor. Hiçbir yeri evim gibi hissetmiyorum. Hiç evimdeymişim gibi hissetmedim. Hissedeceğimi de sanmıyorum.

Forrest bunu anlayamaz. Brooke da. Ancak senin anlayabileceğini sanıyorum. Sen beni tanırsın, beni kimse sevmeyiz. Tabii ben diye bir şey varsa.

Immie

Forrest peş peşe, “Aman Tanrım. Aman Tanrım,” diye tekrarladı.

Jule, yeşil korkulukları ile altından coşkuyla soğuk nehir sularının aktığı, taş kemerli güzelim Westminster Köprüsü’nü düşündü. Immie’nin, etrafında süzülen beyaz gömleği, suda yüzükoyun yatan kanlar içindeki cansız bedenini düşündü. Gerçekten de Imogen Sokoloff’un yokluğunu Forrest’ın asla hissedemeyeceği kadar yoğun bir şekilde hissediyordu. Forrest nihayet sustuğunda Jule, “Notu günler önce yazmış,” dedi. “Çarşambadan beri yok.”

“Paris’e gittiğini söylemiştin.”

“Tahmin yürütüyordum.”

“Belki atlamamıştır.”

“İntihar notu bırakmış.”

“Ama neden? Neden yapsın?”

“Kendini hiç evindeymiş gibi hissetmiyordu. Bunun doğru olduğunu biliyorsun. Notta da aynısını söylemiş.” Jule yutkundu ve ardından Forrest’ın duymak isteyeceğini bildiği şeyi söyledi. “Sence ne yapmalıyız? Ne yapacağımı bilmiyorum. İlk sana söyledim.”

“Oraya geliyorum,” dedi Forrest. “Polisi ara.”

Forrest iki saat sonra eve geldi. Çökmüş ve darmaduman görünüyordu. Otelden çantalarını getirmişti, ortalık durulana kadar küçük odadaki kanepede uyuyacağını açıkladı. Jule yatak odasında kalabilirdi. İkisinin de yalnız kalmaması gerektiğini söyledi.

Jule onu yanında istemiyordu. Üzgün ve hassas hissediyordu. Forrest varken zırhlarını kuşanmayı tercih ediyordu. Yine de Forrest bir kriz ortamındayken iyiydi, Jule bu konuda hakkını yiyemezdi. Forrest insanlara mesaj atmaya, onları aramaya koyuldu ve herkesle, Jule'un varlığından habersiz olduğu aşırı bir nezaketle konuştu. Sokoloff'lar, Martha's Vineyard'daki arkadaşları, Immie'nin üniversiteden arkadaşları: Forrest herkesle tek tek iletişime geçip hazırladığı listedeki isimlerin yanına birer tik işareti koyuyordu.

Jule, Londra polisini aradı. Forrest, Patti'yle telefonda görüşürken polisler apar topar eve girdiler. Imogen'ın el yazısının bulunduğu notu aldılar, sonra Jule ve Forrest'ın ifadelerini istediler.

İkisi de durumun, Immie seyahate çıkmış gibi görünmediği konusunda aynı fikirdeydi. Giysileri gibi valizleri de gardirobunda duruyordu. Cüzdanı ve kredi kartları, buldukları bir çantanın içindeydi. Ancak dizüstü bilgisayar evde değildi, ehliyeti ve pasaportu da kayıptı.

Forrest bu intihar notunun sahte olup olmadığını sordu. "Belki biri kaçırdı ve şüpheyi başka yöne çekmek istedi," dedi. "Belki de yazmaya zorlandığı bir nottu? Bunu yazmaya zorlanıp zorlanmadığını anlamamızın bir yolu var mı?"

Jule nazikçe, "Forrest, not ekmek kutusunun içindeydi," diye hatırlattı Forrest'a. "Immie notu ekmek kutusunun içine benim için bırakmış."

“Bayan Sokoloff niçin kaçırılmış olsun?” diye sordu polis memuru.

“Para için. Birileri onu fidye için tutuyor olabilir. Dizüstü bilgisayarının kayıp olması tuhaf. Belki de öldürüldü. Ona zorla bu notu yazdıran biri tarafından öldürülmüş olabilir.”

Polis memurları Forrest’ın teorilerini dinlediler. En şüpheli kişinin kendisi olduğunu işaret ettiler: Kısa süre önce Imogen’ı aramak için şehre gelen eski erkek arkadaş. Ancak ortada şüphelendikleri herhangi bir suç olmadığını da açıkça belirttiler. Mücadele izleri var mı diye baktılar ama bulamadılar.

Forrest, Imogen’ın evinin önünden kaçırılmış olabileceğini söyledi fakat polis memurları ona ekmek kutusunu hatırlattı. “İntihar notu bunu açıklıyor,” dediler. Nottakinin Immie’nin el yazısı olup olmadığını sordular, Jule öyle olduğunu söyledi. Forrest’a sordular, o da bunun Immie’nin yazısı olduğunu veya en azından ona benzediğini söyledi.

Jule memurlara Imogen’ın İngiltere telefonunu verdi. Telefonda sadece yerel müzelere yapılan aramalar; ailesinden, Forrest’tan, Vivian Abromowitz’den ve Jule’un tanıyabildiği birkaç arkadaştan daha gelen e-postalar görünüyordu. Memurlar Immie’nin banka kayıtlarını istedi. Jule onlara kayıp bilgisayardan çıktısı alınmış birkaç kâğıt uzattı. Kâğıtlar oturma odasındaki çalışma masasının çekmecesinde duruyordu.

Polis memurları Imogen’ın cesedini bulmak için nehirde arama çalışmaları yapacaklarına söz verdiler ama öte yandan, üzerinde taşlardan ağırlık varsa kolay kolay yüzeye çıkmayacağını da belirttiler. Muhtemelen akıntıyla Westminster Köprüsü’nden sürüklenerek uzaklaşmıştı.

Onu bulurlarsa da bu, günler ve hatta haftalar alabilirdi.

ARALIK SONU, 2016

LONDRA

Altı hafta önce Jule Londra'ya ilk kez gelmişti. Noel'in ertesi günüydü. Rezervasyon yaptırdığı otele gitmek için taksiye bindi. İngiliz paraları cüzdanına düzgünce sığmayacak kadar büyüktü. Taksi inanılmaz pahalıydı ama Jule'un umurunda değildi. Parası vardı.

Otel, içi restore edilmiş eski ve resmi bir binaydı. Resepsiyonda ekose ceketli bir beyefendi oturuyordu. Rezervasyon kayıtları önündeydi ve Jule'a odasını bizzat kendisi gösterdi. Komi Jule'un eşyalarını taşıırken resepsiyondaki adam konuşuyordu. Jule adamın konuşma biçimine hayran oldu, bir Dickens romanından fırlamış gibi konuşuyordu.

Süitin duvarları siyah beyaz desenli bir duvar kâğıdıyla kaplıydı. Ağır brokar perdeler pencereleri kaplıyordu. Banyo zemini ısıtmalıydı. Krem rengi havlular küçük kare desenlerle işliydı. Lavanta sabunu kahverengi bir ambalaja sarılıydı.

Jule oda servisine bir biftek söyledi. Siparişi geldiğinde hepsini yedi ve iki büyük bardak su içti. Sonra on sekiz saat uyudu.

Uyandığında mutluydu.

Yeni bir şehirde, yeni bir ülkede; *Gurur Dünyası* ve *Büyük Umutlar*'ın şehrindeydi. Burası Immie'nin şehriydi ama Jule'un olacaktı; tıpkı Immie'nin sevdiği kitapların Jule'un bir parçası olması gibi.

Perdeleri açtı. Aşağıda Londra göz alabildiğine uzanıyordu. Kırmızı otobüsler, kapkara taksiler trafikte dar sokaklar boyunca ilerliyordu. Binalar yüzlerce yıllıkmış gibiydi. Oralarda yaşanan hayatları; araçlarını sol şeritte süren, kızarmış hamur tatlısı yiyen, çay içen, televizyon izleyen insanları düşündü.

Jule kabuk değiştirmişçesine suçluluk duygusundan ve kederinden arınmıştı. Kendini yalnız bir kanun yıkıcı, aksiyonda olmayan bir süperkahraman, bir casus olarak görüyordu. Oteldeki, Londra'daki, sıradan olan herkesten daha cesurdu.

Immie yazın Martha's Vineyard'dayken Jule'a Londra'da bir dairesi olduğundan söz etmişti. "Anahtarlar tam burada. İsteseek yarın gidebiliriz," demiş ve çantasına vurmuştu.

Ancak bundan bir daha hiç bahsetmemişti.

Şimdiyse Jule daireyle ilgilenen apartman yöneticisini aramış ve ona Immie'nin şehirde olduğunu söylemişti. Havalandırma ve temizlik işleri halledilebilir miydi? Birkaç market alışverişi yapıp taze çiçekler alınabilir miydi? Evet, hepsi mümkündü.

Daire hazır olduğunda Immie'nin anahtarı kolaylıkla kilidin içinde çevrildi. Burası St. John's Wood'da, birçok mağazaya yakın, tek yatak odalı geniş bir daireydi. Beyaz bir binanın en üst katındaydı ve ağaçları gören pencereleri vardı. Dolaplarda yumuşak havlular ve çizgili çarşaf lar vardı. Küvet vardı, duşakabin yoktu. Buzdolabı küçüktü ve mutfağında neredeyse hiç malzeme yoktu. Immie daireyi yemek yapmayı öğrenmeden önce döşemişti. Ancak bunun bir önemi yoktu.

Liseden mezun olduktan sonraki haziran ayında Jule, Imogen'ın Londra'da bir yurtdışı yaz programına katıldığını biliyordu. Oradayken mali danışmanının teşvikiyle daireyi satın almıştı. Satış işlemleri hızlı bir şekilde tamamlanmış ve Immie'yle arkadaşları antika eşyalar almaya Portobello Road pazarına, tekstil ürünleri almak içinse Harrods'a gitmişlerdi. Immie'nin sokak kapısı o yazdan kalma polaroid fotoğraflarla kaplıydı; belki elli fotoğraf vardı. Çoğunda kendisi ve kızlı erkekli birbirine sarılmış arkadaş grubu vardı, çoğu Londra

Kulesi veya Madame Tussauds gibi yerlerin önünde çekilmiş fotoğraflardı.

Jule, Immie'nin evdeki eşyalarını kaldırdı, sonra fotoğrafları indirdi. Çöpe atıp çöp torbasını zemin kata indirdi.

Sonraki haftalarda Jule yeni bir dizüstü bilgisayar aldı ve eski iki bilgisayarı atık yakma fırınına attı. Müzelere, restoranlara gitti, sessiz restoranlarda biftekler, gürültülü publarda hamburgerler yedi. Garsonlara cana yakın davranıyordu. Kitapçılarla konuşuyor, onlara Immie'nin adını veriyordu. Turistlerle –geçici insanlarla– konuşuyor ve bazen onlarla yemeğe çıkıyor bazen de tiyatroya gidiyordu. Immie'nin hissedeceğini hayal ettiği gibi hissediyordu: Bütün kapılar önünde açılıyordu. Egzersizlerini aksatmıyor, sadece hoşuna giden yemekleri yiyordu. Onun dışında Imogen'ın hayatını yaşıyordu.

Londra'daki üçüncü haftasının başında Madame Tussauds müzesine gitti. Burası Bollywood aktörleri, kraliyet ailesi mensupları ve gamzeli pop yıldızlarının balmumu heykelleriyle dolu ünlü turist noktasıydı. İçerisi gürültülü çocuklar ve fenalık geçiren ailelerle doluydu.

Jule sert bir ahşap sandalyede suratsız ifadesiyle oturan Charles Dickens'ın balmumu heykeline bakarken biri ona bir şey dedi.

“Şimdi hayatta olsaydı,” dedi Paolo Vallarta-Bellstone, “o keltoş kafasını kazıttı.”

“Şimdi hayatta olsaydı,” dedi Jule, “televizyon yazarı olurdu.”

“Beni hatırlıyor musun?” diye sordu çocuk. “Ben Paolo. Yazın Martha's Vineyard'da tanışmıştık.” Mahcup bir

ifadeyle sırttı. Eski bir kot pantolon ve yumuşak turuncu bir tişört giyiyordu. Ayaklarında yıpranmış Vans'lar vardı. Jule'un bildiği kadarıyla sırt çantasıyla geziyordu. "Saçını değiştirmişsin," diye ekledi Paolo. "Başta sen olduğundan emin değildim."

Hoş görünüyordu. Jule onun ne kadar hoş görüldüğünü unutmamıştı. Bir keresinde onu öpmüştü. Siyah, gür saçları yüzüne geliyordu. Yanakları güneşten hafifçe yanmış, dudakları biraz çatlamış görünüyordu. Belki kayak yapıyordu.

"Seni hatırlıyorum," dedi Jule. "Karamel ve sıcak çikolata arasında kararsız kalıyorsun, atlıkarıncada miden bulanıyor, günün birinde doktor olmayı düşünüyorsun. Golf oynuyorsun, sıkıcı; dünyayı geziyorsun, ilginç; müzelerde kızların peşine takılıyor ve balmumundan yapılmış ünlü bir yazara bakmak için durduklarında sinsice yanlarına yaklaşıyorsun."

"Her ne kadar golf konusunda acımasız sözler sarf etsen de sana sadece teşekkür edeceğim," dedi Paolo. "Beni hatırlamana sevindim. Kitaplarını okudun mu?" Dickens'ı gösterdi. "Okulda okumam gerekiyordu ama kaydardım."

"Evet."

"Sence en iyisi hangisi?"

"*Büyük Umutlar.*"

"Konusu ne?" Paolo balmumu heykele bakmıyordu. Dik-kati Jule'daydı. Jule sorusunu yanıtlarken Paolo uzandı ve elini Jule'un kolundan aşağı doğru gezdirdi. Kendini tekrar tanıttıktan saniyeler sonra ona bu şekilde dokunması fazla özgüvenli bir hareketti. Jule genellikle insanların ona dokunmasına izin vermezdi ama Paolo'nun dokunmasından rahatsız olmuyordu. Oldukça nazikti.

“Öksüz bir oğlan zengin bir kıza âşık olur,” diye anlatmaya başladı Paolo’ya. “Kızın adı Estella’dır. Estella’ya ise hayatı boyunca erkeklerin kalbini kırması öğretilmiştir, belki kendi kalbi bile yoktur. Kız, evleneceği sırada mihrapta reddedilmiş üşütük bir kadın tarafından yetiştirilmiştir.”

“Yani Estella oğlanın kalbini kırıyor?”

“Defalarca. Bile bile. Estella’nın yapmayı bildiği başka bir şey yoktur. Hayattaki tek gücü kalp kırmaktır.” Dickens’ın yanından ayrılıp müzenin başka bir bölümüne doğru yürüdüler. “Buraya yalnız mı geldin?” diye sordu Jule.

“Babamın bir arkadaşıyla. Birkaç gündür onun yanında kalıyorum. Bana şehri gezdirmek istiyor ama sürekli oturmak zorunda kalıyor. Artie Thatcher, onu tanıyor musun?”

“Hayır.”

“Siyatiği azdı. Kafede dinlenmeye gitti.”

“Londra’da ne işin var?”

“Sırt çantamla İspanya, Portekiz, Fransa, Almanya, Hollanda sonra tekrar Fransa’yı dolaştım. Sonra buraya geldim. Arkadaşımla birlikte geziyordum ama o Noel için eve gitti, ben de geri dönmek istemediğimden tatilde Artie’nin yanında kalmaya geldim. Ya sen?”

“Burada bir evim var.”

Paolo yanına yanaştı ve karanlık bir koridoru işaret etti. “Baksana, şu koridorun sonunda Korku Odası var. Benimle oraya gelir misin? Birinin beni korumasına ihtiyacım var.”

“Neden?”

“Neden olacak, acayip korkunç balmumu heykellerinden,” dedi Paolo. “Kaçaklarla dolu bir hapishaneden bahsediyorum. Gelmeden araştırmıştım. Bir sürü kan ve bağırsak olacak.”

“Oraya girmek istiyorsun yani?”

“Kan ve bağırsaklara bayılırım. Ancak yalnızken değil.”
Paolo gülümsedi. “Gelip beni tımarhane kaçkınlarından koruyacak mısın?” Korku Odası’nın kapısı önünde duruyorlardı.

“Tabii,” dedi Jule. “Seni korurum.”

Stanford'da üç erkek arkadaşı olmamıştı.

Hiçbir yerde üç erkek arkadaşı olmamıştı, bir tane bile olmamıştı.

Jule'un bir erkeğe ihtiyacı yoktu, erkeklerden hoşlandığından emin değildi, *herhangi* birinden hoşlandığından emin değildi.

Saat sekizde Paolo'yla buluşacaktı. Dişlerini üç kez fırçaladı ve iki kez kıyafet değiştirdi. Yaseminli parfümünü sürdü.

Paolo'yu, buluşmak için sözleştikleri atlıkarıncanın önünde beklerken görünce az kalsın arkasını dönüp oradan ayrılıyordu. Paolo bir sokak sanatçısının gösterisini izliyordu. Kaşkolunu ocak rüzgârından korunmak için sıkıca sarmıştı.

Jule insanlarla yakınlaşmaması gerektiği konusunda kendi kendine telkinlerde bulundu. Kimse bu riski almaya değmezdi. Oradan hemen uzaklaşacaktı. Tam gideceği sırada Paolo onu gördü ve küçük bir oğlan çocuğu gibi son hızla yanına koşup ona çarpmadan hemen önce durdu. Jule'un bileklerinden tutup etrafında döndürdü ve "Tanrım, film gibi," dedi. "Londra'da olduğumuza inanabiliyor musun? Bildiğimiz ne varsa hepsi okyanusun karşı kıyısında."

Paolo haklıydı. Her şey okyanusun karşı kıyısındaydı.

Bu gece güzel geçecekti.

Paolo, Jule'u Thames Nehri kenarında yürüyüşe çıkardı. Sokak sanatçıları akordiyon çalıp alçağa gerilmiş ipler üzerinde yürüyorlardı. Bir süre kitapçılara bakındılar, sonra Jule ikisine pamuk şeker aldı. Tatlı pembe bulutları ağızlarına tıkarak Westminster Köprüsü'nde yürüdüler.

Paolo, Jule'un elini tuttu, Jule da elini tutmasına izin verdi. Başparmağıyla ara sıra Jule'un bileğini nazikçe okşuyordu.

Bunu yaptığında Jule'un kolundan yukarı ılık bir ürperti yayılıyordu. Paolo'nun dokunuşunun bu kadar rahatlatıcı olabilmesine şaşırmıştı.

Westminster Köprüsü nehir üzerine kurulu grili yeşilli taş kemerlerden oluşuyordu. Köprü'nün tepesindeki lambalardan yayılan ışık coşkuyla akan nehri aydınlatıyordu.

"Korku Odası'ndakiler içinde en kötüsü Karındeşen Jack," dedi Paolo. "Neden biliyor musun?"

"Neden?"

"Her şeyden önce, hiç yakalanmamış. İkincisi, bir rivayete göre bu köprüden atlayarak intihar etmiş."

"Haydi oradan."

"Evet, öyle. Muhtemelen tam bu noktadan atlamış. İnternette okumuştum."

"Saçmalık," dedi Jule. "Kimse Karındeşen Jack'in kim olduğunu bile bilmiyor."

"Haklısın," dedi Paolo. "Saçmalık."

Sonra sokak lambası altında Jule'u öptü. Tıpkı bir film sahnesi gibi. Taşlar sisin içinde nemli ve parlak görünüyordu. Montları rüzgârda dalgalanıyordu. Jule gecenin serinliğiyle ürperdi ve Paolo sıcak elini Jule'un boynuna götürdü.

Jule'u, yeryüzünde başka hiçbir yerde olmak istemiyor-muş gibi öptü çünkü bu çok güzel değil miydi? Bu güzel bir his değil miydi? Paolo sanki Jule'un, başkalarının ona dokunmasına izin vermediğini biliyordu, sanki *Paolo'nun* ona dokunmasına izin vereceğini ve dünyadaki en şanslı erkek olduğunu biliyordu. Jule, altında akan nehrin damarlarında aktığını hissetti.

Paolo'nun yanındayken kendisi olmak istiyordu.

Acaba *kendisi* gibi mi davranıyordu? Kendisi gibi olmaya devam edebilir miydi?

Birileri onu olduğu haliyle sevebilir miydi?

Birbirlerinden ayrılıp bir süre sessizlik içinde yürüdüler. Dört kişilik sarhoş bir kadın grubu yüksek topuklu ayakkabılarıyla tehlikeli derecede dengesiz bir şekilde köprüyü geçerlerken onlara doğru yürüyorlardı. İçlerinden biri, “Bizi kapı dışarı ettiklerine inanamıyorum,” diye yakındı sözcükleri ağzında yuvarlayarak.

“O pisliklerin bize iş atmaları gerekirdi,” dedi bir diğeri. Yorkshire aksanıyla konuşuyorlardı.

“Ah, yakışıklıymış.” İlk kadın üç metre ileriden Paolo’ya baktı.

“Sence birlikte bir şeyler içmek ister mi?”

“Hah! Arsız.”

“Bilmem. Sorsana.”

Kadınlardan biri, “Geceyi dışarıda geçirmek isterseniz, bizimle gelebilirsiniz efendim,” dedi.

Paolo kızardı. “Ne?”

“Bizimle gelir misin?” diye sordu kadın. “Sadece sen.”

Paolo başını iki yana salladı. Kadınlar kıkırdayarak yollarından geçip gittiler, Paolo’ysa kadınlar köprüden ininceye kadar onları izledi. Sonra tekrar Jule’un elini tuttu.

Ancak ortamın havası değişmişti. Artık birbirlerine ne diyeceklerini bilmiyorlardı.

Sonunda Paolo, “Brooke Lannon’ı tanıyor muydun?” dedi. Ne?

Imogen’ın arkadaşı Brooke. Paolo’nun Brooke’la ne alakası vardı?

Jule sesini alçalttı. “Evet, Vassar’dan. Neden ki?”

“Brooke... o yaklaşık bir hafta önce hayatını kaybetti.” Paolo yere baktı.

“Ne? Ah, hayır.”

“Bunu benden duymanı istemezdim. Şu ana kadar onu tanıyor olabileceğini düşünemedim,” dedi Paolo. “Sonra birden dank etti.”

“Brooke’u nereden tanıyorsun?”

“Aslında tanımıyorum. Yaz kampından kız kardeşimin arkadaşıydı.”

“Nasıl olmuş?” Jule, Paolo’nun yanıtını duymak için sabırsızlanıyordu ama sesini sakın tuttu.

“Bir kaza olmuş. San Francisco’nun kuzeyindeki bir parktaymış. Oraya, şehirde üniversiteye giden birkaç arkadaşını ziyaret için gitmiş ama herhalde meşgulermiş, Brooke da doğa yürüyüşüne çıkmış. Yürüyüşe gündüz çıkmış ama hava kararmak üzereymiş ve patikanın birinden... düşmüş. Patikanın altı koyakmış.”

“Düşmüş mü?”

“İçkili olduğunu düşünüyorlar. Başını çarpmış ve bu sabaha kadar bulunamamış. Birkaç hayvanı saymazsak. Cesedi berbat haldeymiş.”

Jule ürperdi. Gürültülü, gösterişli kahkahasıyla Brooke Lannon’ı düşündü; çok içen Brooke’u, ahlaksız bir espri anlayışı olan, sarı düz saçlı ve fok vücutlu Brooke’u... Belirgin bir çene yapısı olan, şapşal, ufak tefek, acımasız Brooke’u...

“Ne olduğunu nasıl anlamışlar?”

“Korkuluğun üzerinden düşmüş. Belki bir şey görmek için tırmanıyordu. Arabasını, içinde boş bir votka şişesiyle bir arazide bulmuşlar.”

“İntihar mıymış?”

“Yok, hayır. Sadece kaza. Bugün ders verici bir hikâye olarak haberlerdeydi. Bilirsin işte, doğaya çıkarken yanınızda daima bir yoldaşınız olsun; votka içip koyak başında yürüyüşe çıkmayın gibi. Brooke Noel arifesinde eve gelmeyince

ailesi endişelenmiş ama polis bilerek ortarlardan kaybolduğunu düşünmüş.”

Jule kendini tuhaf ve üşümüş gibi hissetti. Londra’ya geldiğinden beri Brooke’u düşünmemişti. İnternette araştırabilirdi ama yapmamıştı. Brooke’u aklından tamamen çıkarmıştı. “Kaza olduğundan emin misin?”

“Korkunç bir kaza,” dedi Paolo. “Çok üzüldüm.”

Garip bir sessizlik içinde yürüdüler.

Paolo şapkasını kulaklarının üzerine çekti.

Bir süre sonra Jule uzandı ve tekrar Paolo’nun elini tuttu. Ona dokunmak istiyordu. Bunu kabullenmenin ve uygulamaya dökmenin, şimdiye kadar giriştiği mücadeleler arasında en büyük cesaret örneği olduğunu hissediyordu. “Şimdi bunu düşünmeyelim,” dedi Jule. “Okyanusun bu kıyısında olup kendimizi şanslı hissedelim.”

Paolo’nun onu eve kadar bırakmasına izin verdi, binanın önüne geldiklerinde Paolo onu yeniden öptü. Kar taneleri havada uçuşurken ısınmak için basamaklarda birbirlerine sokuldular.

Paolo ertesi gün erkenden, elinde büyük bir alışveriş çantasıyla evinin önünde belirdi. Kapının zilini çaldığında Jule'un üzerinde pijama ve kısa bir sabahlık vardı. Üstünü değiştirene kadar onu koridorda bekletti.

"Dorset'te arkadaşımın evinde kalmak için kendisinden izin aldım," dedi Jule'un peşinden mutfağa girerek. "Bir de araba kiraladım. Hafta sonu kaçamağı için bir insanın ihtiyaç duyabileceği her şey bu çantanın içinde."

Jule, Paolo'nun uzattığı çantanın içine baktı: Dört paket Crunchie, kraker, jelibon, iki şişe maden suyu ve bir paket tuzlu, sirkeli cips. "Burada hiç giysi yok. Dış fırçası bile yok."

"Onlar amatörler için."

Jule bir kahkaha attı. "İyy."

"Peki, tamam, sırt çantam arabada. Ancak önemli olanlar bunlar," dedi Paolo. "Yol üstünde Stonehenge'i de görebiliriz. Daha önce görmüş müydün?"

"Hayır." Jule aslında Stonehenge'i görmeyi çok istiyordu, San Francisco'daki bir kitapçıdan aldığı Thomas Hardy romanında onunla ilgili bir şeyler okumuştı ancak Jule her şeyi görmek istiyordu; böyle hissediyordu. Londra'nın henüz görmediği her yerini, İngiltere'nin tamamını, tüm dünyayı görmek istiyordu; ayrıca kendini özgür, güçlü hissetmek istiyordu ve evet, ne var ne yoksa her şeye tanık olmak ve her şeyi anlamak istiyordu.

"Tarihi bir gizem barındırdığı için güzel olacak," dedi Paolo. "Sonra eve gittiğimizde civarda doğa yürüyüşüne çıkabiliriz, belki çayırlardaki koyunlara bakarız veya koyunların fotoğraflarını çekeriz. Belki onları okşarız. Köyde insanlar ne yapıyorlarsa onu yaparız."

“Beni davet mi ediyorsun?”

“Evet! Yatak odaları ayrı olacak.”

Evdeki misafirliğinden emin değilmiş ve belki de çok ileri gitmişçesine mutfak sandalyesinin kenarına ilişti.

“Şu an gerginsin,” dedi Jule zaman kazanmaya çalışarak.

Evet, demek istiyordu. Dememesi gerektiğini biliyordu.

“Evet, çok gerginim.”

“Neden?”

Paolo bir süre düşündü. “Risk şimdi daha büyük. Yanıtının ne olacağı benim için önemli.” Yavaşça ayağa kalkıp Jule’un boynunun kenarını öptü. Jule ona doğru eğildi, Paolo hafifçe titriyordu. Paolo’nun kulakmemesini öptü, sonra parmak uçlarında yükselerek dudaklarını öptü.

“Bu evet mi demek oluyor?” diye fısıldadı.

Jule gitmemesi gerektiğini biliyordu.

Bu çok kötü bir fikirdi. Bu olasılığı uzun zaman önce geride bırakmıştı. Aşk, şu an Jule’un olduğu şey her neyse ona dönüştüğünde vazgeçtiğin şeydi. Gerçeküstü, tehlikeli bir şeydi. Riskler almış ve kendini baştan yaratmıştı.

Oysa şimdi mutfağında onu öperken titreyen, elinde koca bir torba dolusu abur cubur ve maden suyu taşıyan ve koyunlarla ilgili saçmalayan bu çocuk duruyordu.

Jule mutfağın diğer tarafına yürüdü, lavaboda ellerini yıkadı. Evrenin ona güzel ve özel bir şey sunduğunu hissetti. Bir daha böylesi bir teklif sunmazdı.

Paolo yanına gitti ve izin istercesine, ona dokunmaya izni olması karşısında huşuyla çok ama çok nazik bir biçimde elini Jule’un omzuna koydu.

Jule arkasını döndü ve ona evet dedi.

Stonehenge kapalıydı.

Ayrıca yağmur yağıyordu.

Biletleri önceden almazsan esas taşları göremiyordun. Jule ve Paolo taşlara ziyaretçi noktasından bile bakamıyorlardı.

Arabaya döndüklerinde, “Sana tarihi bir gizem sözü verdim oysa şu an tek gördüğümüz şey bir otopark,” dedi Paolo yarı üzgün yarı şakacı bir şekilde. “Önceden araştırmam gerekirdi.”

“Sorun değil.”

“İnterneti nasıl kullanacağımı biliyorum.”

“Ah, merak etme. Zaten koyunlar konusunda daha heyecanlıyım.”

Paolo gülümsedi. “Gerçekten mi?”

“Koyunları göreceğimizi garanti edebilir misin?”

“Sen ciddi misin? Açıkçası koyunları göreceğimizi garanti edebileceğimi sanmıyorum, seni tekrar hayal kırıklığına uğratmak da istemiyorum.”

“Hayır. Koyunlar umurumda değil.”

Paolo başını iki yana salladı. “Bilmem gerekirdi. Koyunlar bir Stonehenge değil. Bu gerçekle yüzleşmeliyiz. Dünyanın en iyi koyunları bile Stonehenge’in yerine geçemez.”

“Haydi jelibon yiyelim,” dedi Jule onu neşelendirmek için.

“Harika,” dedi Paolo. “Bu harika bir plan.”

Bu bir ev değil, köşktü. On dokuzuncu yüzyılda inşa edilmiş devasa bir evdi. Geniş bir alanı ve bir bahçe girişi vardı. Paolo'da bahçe kapısının şifresi vardı. Şifreyi girdi ve kavisli araç yolunda sürdü.

Duvarlar tuğladandı ve sarmaşıklarla kaplıydı. Bir yanda, ucu bir dere kenarındaki yuvarlak bir çardağa kadar uzanan eğimli zeminde gül ağaçları ve taş banklar vardı.

Paolo ceplerini yokladı. "Anahtarlar burada bir yerde olacak."

Yağmur artık bardaktan boşanırcasına yağıyordu. Ellerinde çantalarıyla kapının önünde durdular.

"Kahretsin, nerede bunlar?" Paolo ceketini, pantolonunu, sonra tekrar ceketini yokladı. "Anahtarlar, anahtarlar." Alışveriş çantasının içine ve sırt çantasına baktı. Dışarı fırlayıp arabanın içine baktı.

Yağmurdan korunmak için kapının önüne oturdu ve cebindeki her şeyi çıkardı. Sonra alışveriş çantasındaki ve sırt çantasındaki her şeyi çıkardı.

"Anahtarlar yok," dedi Jule.

"Anahtarlar yok."

O bir düzenbazdı, bir üçkâğıtçıydı. O Paolo Vallarta-Bellstone falan değildi. Jule'un elinde ne tür bir kanıt vardı? Kimliği yoktu, internette fotoğrafı yoktu. Jule'un elindeki tek şey çocuğun ona anlattıkları, hali tavrı, Imogen'ın ailesiyle ilgili bildikleriydi. "Bu insanlarla gerçekten arkadaş mısın?" diye sordu Jule sesini yumuşatarak.

"Burası arkadaşım Nigel'in ailesinin yazlığı. Yazın beni burada misafir etmişti, kimse gelip gitmiyor, ayrıca... kapıdaki şifreyi biliyordum, değil mi?"

Jule, “Senden şüphe etmiyorum,” diye yalan söyledi.

“Arka tarafa gidip mutfak kapısının açık olup olmadığına bakabiliriz. Orada şeyden kalma bir bostan var... işte tarihte bostanlar ne zamandan kalmışsa ondan beri,” dedi Paolo. “Sanırım bunun için kullanılan teknik terim, eski günler, oluyor.”

Ceketlerini başlarının üzerine çekip su birikintilerine basarak ve kahkahalar atarak yağmurda koştular.

Paolo mutfak kapısını hafifçe sarstı. Kilitliydi. Jule şemsiyenin altında beklerken Paolo yedek bir anahtar bulmak için taşların altına bakarak etrafı dolaştı.

Jule telefonunu çıkardı ve Paolo’nun fotoğrafını bulmak için adını arattı.

Ah. Kesinlikle Paolo Vallarta-Bellstone’du. Vakıf bağış etkinliklerinde, ailesinin yanında çekilmiş fotoğrafları vardı; fotoğraflarda erkeklerin belli ki kravat takmaları gereken bir etkinlikte boynunda kravat yoktu. Bir futbol sahasında takımdaki diğer çocuklarla çekilmiş fotoğrafları vardı. Bir de, üç kez aynı fotoğrafı yayınlamış olan büyükannesinin, torununun ağzı telli, kötü saç kesimli bir lise mezuniyet fotoğrafı paylaşımı vardı.

Jule, onun üçkâğıtçı değil, Paolo olmasına *sevinmişti*. Onun bu kadar iyi biri olması hoşuna gidiyordu. Onun sahte biri olmaması daha iyiydi çünkü ona güvenebilirdi. Ancak Jule’un Paolo’yla ilgili asla bilemeyeceği bir sürü şey vardı, Jule’a anlatamayacağı onca hikâyesi.

Paolo anahtar arayışından vazgeçti. Saçları sırlıslıkladı. “Pencerelerde alarm var,” dedi. “Sanırım ümitsiz bir durum.”

“Ne yapmalıyız?”

“En iyisi çardağa gidip bir süre öpüşmek,” dedi Paolo.

Yağmur dinmedi.

Islak giysileriyle arabaya atlayıp Londra'ya doğru yola koyuldular ve kızartma yemek için bir pubda mola verdiler.

Paolo arabayı Jule'un evinin önüne çekti. Onu öpmemi ama elini onunkine uzattı. "Senden hoşlanıyorum," dedi. "Sarıyorum; herhalde bunu şimdiye kadar belli etmişimdir ama söylemem gerekir diye düşündüm."

Jule da ondan hoşlanıyordu. Onun yanındaki kendinden hoşlanıyordu.

Ancak onunlayken kendisi değildi. Paolo'nun hoşlandığı şeyin ne olduğunu, hatta kim olduğunu bile bilmiyordu.

Hoşlandığı kişi Immie de olabilirdi, Jule da olabilirdi.

Artık aralarındaki sınırı nereye çekeceğinden emin değildi. Jule, Imogen gibi yasemin kokuyordu, Imogen gibi konuşuyordu, Immie'nin sevdiği kitapları seviyordu. Bunlar doğrudu. Jule da Immie gibi öksüz, kendi kendine var olmuş ve gizemli geçmişe sahip biriydi. Jule'un kendinde Imogen'a ait birçok şey barındırdığını, Imogen'ın da Jule'a ait birçok şey barındırdığını hissediyordu.

Ancak Paolo, onun annesiyle babasının Patti ve Gil olduğunu sanıyordu. Ölmüş olan o zavallı Brooke Lannon'la aynı üniversiteye gittiklerini sanıyordu. Onun Yahudi ve zengin olduğunu; Londra'daki dairenin sahibi olduğunu sanıyordu. Paolo'ya doğrudu söylemesi mümkün değildi, söylese bile yalan söylediği için ondan nefret ederdi.

Paolo'ya, "Seninle görüşmem," dedi.

"Ne?"

"Seninle görüşmem. Böyle olmaz."

"Neden olmasın?"

“Görüşemem işte.”

“Başka biri mi var? Biriyle mi çıkıyorsun? Numara alıp sıraya falan girebilirim.”

“Hayır. Evet. Hayır.”

“Hangisi? Fikrini değiştirebilir miyim?”

“Bunun için uygun değilim.” Hayatında başka biri olduğunu söyleyebilirdi ama artık yalan konuşmak istemiyordu.

“Neden?”

Jule arabanın kapısını açtı. “Ben kalpsiz biriyim.”

“Bekle.”

“Hayır.”

“Lütfen, bekle.”

“Gitmem gerek.”

“İyi zaman geçirmedin mi? Demek istediğim; yağmur, Stonehenge, yazlık ev, koyun fiyaskoları dışında? Felaket dolu bir gün olması dışında?”

Jule arabadan inmek istemiyordu. Parmak uçlarıyla Paolo'nun dudaklarına dokunmak, hiçbir şeyi umursamayıp Immie olmak ve yalanların üst üste birikmesine izin vermek istiyordu.

Ancak bunun bir yararı olmazdı.

“Beni rahat bırak, Paolo,” diye tersledi. Arabanın kapısını iterek açtı ve sağanak yağmurun altında dışarı çıktı.

Birkaç hafta geçti. Jule kaşlarını incecik almaya devam ediyordu. Sürekli yeni giysi alıyordu, hepsi de pahalı, güzel şeylerdi. Hiçbirini kullanmamasına rağmen evin mutfağı için yemek kitapları alıyor; baleye, operaya, tiyatroya gidiyordu. Her şeyi, tarihi yerleri, müzeleri ve ünlü binaları ziyaret ediyor, Portobello Road'dan antikalar satın alıyordu.

Bir gece geç saatte kapının önünde Forrest belirdi. Amerika'da olması gerekiyordu.

Jule kapı deliğinden bakarken içindeki paniği güçlkle bastırdı. Pencereyi açıp oluktan çatıya tırmanmak, yan binaya atlamak, açıkçası evde olmamak istiyordu. Kaşlarını değiştirmek istiyordu; saçını, makyajını ve...

Forrest kapıyı ikinci kez çaldı. Jule yüzüklerini çıkarmaya ve üzerindeki uzun elbiseyi değiştirip yerine bir tişört ve eşofman altı giymeye karar verdi. Kapının önünde durdu ve kendi kendine, Forrest'ın gelebileceğini başından beri bildiğini hatırlattı. Burası Immie'nin dairesiydi. Bir stratejisi vardı. Onunla başa çıkabilirdi. Kapının kilidini açtı.

"Forrest. Bu ne büyük sürpriz."

"Jule."

"Yorgun görünüyorsun. İyi misin? Girsene."

Forrest'ın elinde küçük bir seyahat çantası vardı. Jule çantayı ondan alıp içeri koydu.

"Uçaktan yeni indim," dedi Forrest çenesini ovuşturup gözlüğü ardındaki gözlerini kısarak.

"Heathrow'dan buraya taksiyle mi geldin?"

"Evet." Forrest onu soğuk bakışlarla süzdü. "Sen neden buradasın? Yani Imogen'ın dairesinde?"

“Bir süreliğine burada kalıyorum. Bana anahtarlarını verdi.”

“O nerede? Onu görmek istiyorum.”

“Dün gece gelmedi. Evi nasıl buldun?”

“Bayan Sokoloff’tan adresi aldım.” Forrest yere baktı, tuhaftı. “Uzun bir uçuştı. Bir bardak su alabilir miyim?”

Jule önden giderek mutfağın yolunu gösterdi. Ona musluktan buzsuz bir su verdi. Tezgâhın üzerindeki bir kâsede limonlar vardı çünkü bu Imogen’ın kafasındaki ev görüntüsüyle uyuşuyordu ama mutfak dolaplarının ve buzdolabının içindeki hiçbir şey Imogen’ın stoklayacağı türden şeyler değildi. Jule tuzlu krakerler, şekerli fıstık ezmesi, paketler dolusu salam ve çikolata yerdı. Forrest’ın yiyecek bir şeyler istemeyeceğini umuyordu.

“Immie nerede demiştin?” diye sordu.

“Dedim ya, burada değil.”

“İyi de, Jule.” Kolunu tuttu ve Jule bir an için ondan; ince ve zayıf olmasına rağmen tişörtünün kumaşına bastırان güçlü ellerinden korktu. “Burada değilse nerede?” dedi çok yavaş bir şekilde. Jule, Forrest’ın bedeninin kendisine yakın olması hissinden nefret ediyordu.

“Bana sakın bir daha dokunayım deme,” dedi Jule. “Sakın. Anladın mı?”

Forrest, Jule’un kolunu bıraktı ve oturma odasına geçip davetsiz bir şekilde kendini kanepeye bıraktı. “Bence nerede olduğunu biliyorsun. Hepsi bu.”

“Muhtemelen hafta sonu için Paris’e gitti. Buradan Chunnel’a binip çok hızlı bir şekilde gidebiliyorsun.”

“Paris mi?”

“Öyle tahmin ediyorum.”

“Gittiği yeri bana söylememeni mi istedi?”

“Hayır. Geleceğini bilmiyorduk bile.”

Forrest oturduğu yerde arkasına yaslandı. “Onu görmem lazım. Mesaj attım ama numaramı engellemiş olabilir.”

“Numarası farklı bir İngiltere telefonu var.”

“E-postalarım da yanıt vermiyor. O yüzden buraya kadar geldim. Onunla konuşurum diye umuyordum.”

Forrest otelleri ararken Jule ikisi için çay yaptı. Forrest on iki telefon aramasının ardından birkaç gece kalabileceği bir oda buldu.

Imogen’ın, orada kalmasına izin vereceğini düşünecek kadar kendini beğenmişti.

ARALIK ORTASI, 2016

SAN FRANCISCO, KALİFORNİYA

Jule, Londra'ya gelmeden iki gün önce sırt çantasında ağır bir aslan heykeliyle San Francisco'nun bir tepesinden yürüyerek ağır ağır yukarı çıkıyordu.

San Francisco'ya bayılmıştı. Immie'nin dediği gibi görünüyordu; tepelikti ve sıradışıydı ama bir o kadar da geniş ve sık. Bugün Asya Sanat Müzesi'ndeki seramik sergisini görmeye gitmişti. Burayı kaldığı dairenin sahibi önermişti.

Ev sahibi Maddie Chung sıksa, ellili yaşlarda ve eşcinseldi. Kot pantolon giyer, sundurmada sigara içerdi ve küçük bir kitapçı dükkânı vardı. Jule dairenin parasını haftalık peşin ödemişti. Kaldığı daire Viktorya dönemine ait bir evin en üst katıydı. Maddie ile eşi alttaki iki katta yaşıyorlardı. Jule'la hep sanat tarihi ve galeri sergileri hakkında konuşuyorlardı. Çok nazık biriydi ve Jule'u iyiliğe muhtaç biri olarak görüyor gibiydi.

Jule eve geldiğinde Brooke Lannon basamaklarda oturuyordu. Immie'nin Vassar'dan arkadaşıydı. "Erken geldim," dedi Brooke. "Her neyse."

Brooke'un üstü açılır arabası önceki gece binanın önüne park edilmişti. Gelip arabayı alması gerekiyordu ama Jule ona kalmasını ve konuşmalarını rica eden bir meşaj atmıştı.

Brooke'un kalın bacakları, köşeli bir çenesi ve hep aynı görünen düz sarı saçları vardı. Beyaz tenliydi ve dudaklarına ten rengi bir ruj sürülüydü. Sporcu bir tarzı vardı. La Jolla'da yetişmişti. Çok içerdi, lisede çim hokeyi oynamış ve bir dizi erkek arkadaşı ve bir kız arkadaşı olmuştu ama hiç âşık olmamıştı. Jule'un, Martha's Vineyard'da onunla ilgili öğrendikleri bundan ibaretti.

Brooke ayağa kalktı, az kalsın dengesini kaybediyordu.

"Sen iyi misin?" diye sordu Jule.

"Pek sayılmaz."

"İçki mi içtin?"

"Evet," dedi Brooke. "Ne olmuş?"

Hava kararıyordu.

"Haydi arabayla gezintiye çıkalım," dedi Jule. "Hem konuşuruz da."

"Arabayla gezinti mi?"

"İyi olur. Çok hoş bir araban var. Anahtarları bana ver." Bu, yaşı geçkin erkeklerin hâlâ seksi olduklarına kendilerini inandırmak için satın aldıkları türden bir arabaydı. İki koltuğu devetüyü rengindeydi, kasası kıvrımlı ve açık yeşildi. Jule acaba bu araba Brooke'un babasına ait olabilir mi diye merak etti. "İçki içtiysen arabayı sürmene izin veremem."

"Nesin sen, polis mi?"

"Alakası yok."

"Casus?"

"Brooke."

"Cidden, casus musun?"

"Bunu yanıtlayamam."

“Ha. Tam da bir casusun söyleyeceği türden bir şey.”

Jule artık ne söylese Brooke’un umurunda değildi. “Haydi doğa yürüyüşüne çıkalım,” dedi Jule. “Eyalet parkında bildiğim bir yer var. Golden Gate Köprüsü’nden geçebiliriz, manzara acayip güzel olur.”

Brooke arabanın anahtarlarını cebinde şingırdattı. “Biraz geç oldu.”

“Bak,” dedi Jule. “Immie konusunda aramızda bir yanlış anlaşılma oldu ve gelmene sevindim. Haydi tarafsız bir yere gidelim ve şunu konuşup çözelim. Kaldığım daire bunun için çok uygun bir yer değil.”

“Seninle konuşmak isteyip istemediğimden emin değilim.”

“Erken gelmişsin,” dedi Jule. “Demek ki benimle konuşmak istiyorsun.”

“Tamam, konuşalım, sarılıp tatlıya bağlayalım,” dedi Brooke. “Bu, Immie’yi sevindirir.” Anahtarları uzattı.

İnsanlar içki içtiklerinde aptal oluyorlardı.

Noel'den iki gün önce üstü açık arabaya binmek için hava oldukça soğuktu ama Brooke'un arabasının üst kısmı zaten kapalıydı. Brooke üsteledi. Jule'un üzerinde kot pantolon, bot ve kalm bir kazak vardı. Sırt çantası bagajdaydı; çantanın içindeyse cüzdanı, ikinci bir kazak ve temiz tişört, geniş ağızlı bir su şişesi, bir paket ıslak mendil, büyük boy çöp torbası ve aslan heykeli vardı.

Brooke kol çantasından yarı boş votka şişesini çıkardı ama içmedi. Neredeyse anında uykuya daldı.

Jule arabayla şehrin içinde ilerledi. Golden Gate Köprüsü'ne vardıklarında yerinde duramıyordu. Arabada sessiz bir şekilde gitmek sinir bozucuydu. Brooke'u dürterek uyandırdı. "Köprü," dedi. "Bak." Turuncu ve görkemli bir şekilde tepelerinde yükseliyordu.

"İnsanlar bu köprüde intihar etmeye bayılırlar," dedi Brooke boğuk bir sesle.

"Ne?"

"Burası dünyanın en ünlü ikinci intihar köprüsü," dedi Brooke. "Bir yerde okumuştum."

"İlki hangisi?"

"Yangtze Nehri'nde bir köprü. Adını unuttum. Bu tarz şeyleri okuyup araştırırım da," dedi Brooke. "İnsanlar bir köprüden atlamanın şairane olduğunu düşündükleri için bunu yapıyorlarmış. Oysa, diyelim ki, bir küvetin içinde intihar edip kan kaybindan ölmek tam bir karmaşa. Küvette kan kaybindan öleceğin zaman ne giymek gerekir?"

"Bir şey giymeysin."

"Nereden biliyorsun?"

“Biliyorum işte.” Jule keşke Brooke’la bu konuda konuşmasalardı diye hayıflandı.

Brooke Golden Gate Köprüsü’nün altındayken, “Öldüğümde insanların beni çıplak görmelerini istemem!” diye bağırdı. “Ancak küvette giyinik olmak da istemiyorum! Bu çok tuhaf!”

Jule onu duymazdan geldi.

“Zaten artık insanlar atlayamasınlar diye set çekiyorlar,” diye devam etti Brooke. “Buraya, Golden Gate’e.”

Köprüden sessizce geçtiler ve parka saptılar.

Sonunda Brooke, “Bu konuyu açmamalıydım. Herhangi bir düşünceye kapılmanı istemem,” diye ekledi.

“Herhangi bir düşünceye kapıldığım falan yok.”

“Kendini öldürme,” dedi Brooke.

“Kendimi öldürmeyeceğim.”

“Bunu sana bir arkadaşın olarak söylüyorum, tamam mı? Sende normal olmayan bir şeyler var.”

Jule karşılık vermedi.

“Ben çok normal, istikrarlı insanlarla büyüdüm,” diye sürdürdü Brooke. “Ailemle bütün gün normal davranırdık. Öylesine normal ki içimden gözlerimi oymak isterdim. O yüzden uzman sayılırım. Oysa sen? Sen normal değilsin. Bu konuda yardım almayı düşünsen iyi olur, tek söylediğim bu.”

“Sence normal demek, tonla parası olmak demek mi?”

“Hayır. O cadı Vivian Abromowitz, Vassar’da tam burslu okuyor ve normal!”

“Her zaman her istediğinin olmasını, her şeyin kolay olmasını normal görüyorsun,” dedi Jule. “Ancak öyle değil. Çoğu insan istedikleri şeylere *ömür boyu* sahip olamaz. Kapılar yüzlerine kapanır. Daima mücadele etmeleri gerekir. Onlar sizin iki kişilik arabalarınızla, kusursuz dişlerinizle,

İtalya seyahatlerinizle ve kürk mantolarınızla dolu büyüdü dünyanızda yaşamazlar.”

“İşte,” dedi Brooke. “Dediğimi ispatladın.”

“Nasıl?”

“Böyle şeyler demek bile normal değil. Immie’yi yıllarca görmeyip birdenbire tekrar hayatına girdin ve birkaç gün içinde evine yerleştin. Onun eşyalarını ödünç alıyorsun, onun lanet olası havuzunda yüzüyorsun ve saç kesiminin parasını ödemesine izin veriyorsun. Kahrolası Stanford’a girmişsin ve ühü, bursunu kaybetmişsin. Bir de gelip yüzde doksan dokuzun sesiymişsin gibi davranma. Kimsenin yüzüne kapıları kapadığı falan yok, Jule. Ayrıca kürk manto giyen de yok çünkü alo, bu etik bile değil. Yani belki birilerinin büyükannesi giyer ama sıradan biri giymez. Hem ben senin dişlerinle ilgili asla bir şey demedim. Şışt. Sadece seni hoş görecektir insanlar değil, gerçek arkadaşların da olsun istiyorsan rahatla ve insan ol.”

Yolculuğun geri kalanı boyunca ikisi de bir şey demedi.

Arabayı park ettiler ve Jule sırt çantasını aldı. Kot pantolonunun cebinden eldivenlerini çıkarıp taktı. “Telefonlarımızı bagajda bırakalım,” dedi.

Brooke uzun bir süre ona baktı. “Peki, tamam. Doğayla baş başa kalalım,” dedi sözcükleri ağzında yuvarlayarak. Telefonları arabaya bırakıp kilitlediler, Jule araba anahtarlarını cebine koydu. Otoparkın kenarındaki tabelaya baktılar. Yürüyüş yolları birkaç renkle işaretlenmişti.

“Manzaranın olduğu yere gidelim,” dedi Jule maviyle işaretli yolu göstererek. “Daha önce oraya gitmiştim.”

“Fark etmez,” dedi Brooke.

Gidiş dönüş altı kilometrelik bir yürüyüştü. Park soğuk ve Noel zamanı olduğu için neredeyse boştu ama gün sona ererken birkaç aile parktan yeni ayrılıyorlardı. Yorgun çocuklar ağlıyor veya kucakta taşıyorlardı. Brooke ve Jule yokuş yukarı çıkmaya başladıklarında patika boştu.

Jule nabzının hızlandığını hissetti. Önden giderek yolu gösteriyordu.

“İmogen’a karşı bir şey hissediyorsun,” dedi Brooke sessizliği bölerek. “Bu konuda kendini özel sanma. Herkes İmogen’a karşı bir şeyler hisseder.”

“O benim en iyi arkadaşım. Bir şey hissetmekle bu aynı şey değil,” dedi Jule.

“O kimsenin en iyi arkadaşı değil ancak kalp kırar.”

“Onu kötüleme. Sadece sana mesaj atmadığı için kırgınsın.”

“Bana mesaj attı. Mesele o değil,” dedi Brooke. “Bak. Üniversite birinci sınıfta arkadaş olduğumuzda Immie yurt odamdan çıkmazdı: Sabahları dersten önce bana latte getirirdi; beni zorla sinema kulübünün film gösterimlerine götürürdü;

küpelerimi ödünç almak isterdi; sevdiğimi bildiği için bana balık kraker getirirdi.”

Jule bir şey demedi.

Immie onu zorla sinemaya götürmüştü. Immie ona çikolata almıştı. Birlikte yaşarlarken Immie yatağına kadar kahve getirmişti.

Brooke konuşmasını sürdürdü: “Sabahın köründe İtalyanca dersimiz olduğu için her salı ve perşembe gelirdi. Başlarda uyanık bile olmazdım, üstümü giyinirken beklemek zorunda kalırdı. Immie çok erken geldiği için oda arkadaşım söylenirdi, ben de telefonumun alarmini kurmaya başladım. Erken uyanıp Imogen gelmeden kapının önünde beklerdim.

“Sonra bir gün gelmedi. Sanırım kasımın ilk günleriydi. Ne oldu biliyor musun? Ondan sonra bir daha hiç gelmedi. Bana bir daha ne latte getirdi ne de zorla sinemaya götürdü. Beni bırakıp Vivian Abromowitz’e geçiş yaptı. Sana bir şey diyeyim mi? Bu konuda kendimi bir ilkokul çocuğu gibi hissedebilirdim. Buna gücenip bir insanın iki en yakın arkadaşı olamaz diye ah, zavallı ben triplerine girebilirdim. Ancak yapmadım. İkisine de iyi davrandım. Hepimiz arkadaştık ve bir sorun yoktu.”

“Peki.”

Jule bu hikâyeden nefret etmişti. Aynı zamanda Vivian ve Brooke’un birbirlerini Imogen yüzünden sevmemelerini daha önce hiç anlamamış olmasından da nefret etmişti.

Brooke devam etti: “Demek istediğim, Imogen, Vivian’ın minik kalbini de kırdı; sonra da Isaac Tupperman’inkini. Isaac’le çıkarken başka erkekleri de baştan çıkarıyordu tabii, Isaac de kıskanıp kendini güvensiz hissediyordu. Sonra Isaac ondan ayrılınca Immie şaşırdı ama diğer erkeklerle takılırken başka ne olmasını bekliyordu ki? İnsanların tepelerinin tasını

attırıp onu takıntı haline getirip getirmeyeceklerini görmek istiyordu. Ve biliyor musun? Senin yaptığın şey tam olarak buydu, üniversitedeki birçok kişi de tam olarak bunu yaptı. Bu, Imogen'ın hoşuna gider çünkü böylelikle kendini harika ve seksi hisseder ama sonra artık arkadaş olamazsınız. Bununla başa çıkmanın bir diğer yolu ise, büyüklüğün sende kaldığını ispatlamandır. Imogen senin de onun kadar güçlü olduğunu, hatta belki ondan daha güçlü olduğunu görür. Sonra sana saygı duyar ve arkadaşlığınıza devam edersiniz.”

Jule sessizliğini bozmadı. Bu Isaac Tupperman hikâyesinin yeni bir versiyonuydu: Coates ve Morrison okuyan, Imogen'ın bisikletine şiirler bırakan ve neredeyse onu hamile bırakan, Bronx'lu Isaac'in hikâyesiydi. Immie ona hayran gözlerle bakmamış mıydı? Ona delicesine âşık olup sonra hayal kırıklığına uğramamış mıydı? Görünüşe göre bu, Isaac onu terk ettikten sonra olmuştu. Imogen'ın onu aldatmış olması mümkün görünmüyordu.

Sonra birden aldatma fikri mümkün göründü. Jule, Tupperman'ın zekâsı ve erkekliği karşısında kendini sığ ve ikinci planda hisseden Imogen'ın kendini daha güçlü ve etkili hissetmek için onu aldattığını net bir şekilde görebiliyordu.

Ağaçların arasında yürümeye devam ettiler. Güneş batmak üzereydi.

Patikada başka kimse yoktu.

“Immie gibi mi olmak istiyorsun, peki, ol o zaman,” dedi Brooke. Altında koyak olan bir patikaya vardılar. Derin bir vadiye ve etrafını saran tepelere bakan bir gözetleme kulesine çıkan tahta basamaklara uzanıyordu. “Ancak sen Imogen değilsin, anlıyor musun?”

“Imogen olmadığımın farkındayım.”

“Farkında olduğundan emin değilim,” dedi Brooke.

“Bu seni hiç ilgilendirmez.”

“Belki de ilgilendiriyordur. Belki senin dengesiz biri olduğunu ve en iyisinin Immie’den uzak durup akıl sağlığın için yardım alman gerektiğini düşünüyorumdur.”

“Söylesene, neden buradayız?” diye sordu Jule. Brooke’un üzerindeki basamaklarda durdu.

Aşağısı koyaktı.

Güneş neredeyse batmıştı.

“Neden buradayız, diye sordum,” dedi Jule. Bunu, sırt çantasını omzundan indirip içinden su şişesini çıkarırmış gibi çantasını açarken tekrarlamıştı.

“Dediğin gibi, konuşup halledeceğiz. Immie’nin yanında boş boş dolaşmaktan, onun parasıyla geçinmekten, arkadaşlarını görmezden gelmesine sebep olmaktan ve başka yaptığın ne varsa onlardan vazgeçmeni istiyorum.”

“Sana neden burada olduğumuzu sordum,” dedi Jule sırt çantasının üzerine eğilerek.

Brooke omuzlarını silkti. “Tam olarak burada mı? Neden mi bu parktayız? Bizi buraya sen getirdin.”

“Doğru.”

Jule, içinde Asya Sanat Müzesi'nden aldığı aslan heykelinin bulunduğu çantayı kaldırdı. Bir kez sertçe salladı, ağırlık korkunç bir çatırtıyla Brooke'un alnına çarptı.

Heykel kırılmadı. Brooke'un başı geriye doğru savruldu. Tahta yolun üzerinde sendeledi.

Jule öne doğru ilerledi ve ona tekrar vurdu. Bu kez yanına denk gelmişti. Brooke'un başından kanlar fışkırdı. Fışkıran kan Jule'un yüzüne sıçradı.

Brooke korkuluğa çarptı ve elleriyle tahta parmaklıkları kavradı.

Jule heykeli yere bıraktı ve Brooke'un önüne eğildi. Dizlerinden tuttu. Brooke tekme attı ve Jule'un omzuna vurarak tekrar korkuluğa tutunmaya çalıştı. Öyle sert vurmıştu ki Jule'un omzu keskin bir acıyla yerinden çıktı.

Siktir.

Jule'un görüşü bir anlığına bembeyaz kesildi. Brooke'un kontrolünü kaybetti ve sol kolu sakatlanınca sağ kolunu sabitleyip Brooke'un kolunun altından yukarı vurarak Brooke'u korkuluktan ayırdı. Sonra tekrar eğildi. Brooke'un yeri eşeleyerek bacaklarından tuttu, sağlam omzunu Brooke'un altına aldı ve onu yukarı doğru silkip attı.

Bir sessizlik oldu.

Brooke'un ipeksi sarı saçları aşağı doğru düşüyordu.

Bedeni ağaçların tepesine çarpınca küt diye bir ses duyuldu, sonra kayalıklı koyağın dibine çarptığında bir ses daha geldi.

Jule korkuluktan aşağı eğildi. Ceset yeşilliğin altında görünmüyordu.

Etrafına baktı. Patikada hâlâ kimse yoktu.

Omzu yerinden çıkmıştı. Canı öylesine acıyordu ki doğru düzgün düşünemiyordu.

Yaralanacağını hesaba katmamıştı. Çıkmış olan kolunu hareket ettiremezse planı suya düşecekti çünkü Brooke ölmüş ve kanı her yana saçılmıştı, Jule üstünü değiştirmek zorundaydı. Hem de hemen.

Jule nefes alış verişini düzenlemeye çalıştı. Gözlerini odaklamaya çalıştı.

Sağ bileğiyle sol bileğini tuttu, sol kolunu J hareketiyle yukarı kaldırdı ve kolu vücudundan uzaklaştırdı. Bir kere, iki kere –Tanrım, acıyordu– ama üçüncü denemede sol omzu tekrar yerine oturdu.

Acısı geçti.

Jule bir keresinde adamın birinin savunma sanatları dersinde bunu yaptığını görmüştü. Nasıl yaptığını sormuştu.

Bu da tamamdı. Başını eğip kazağına baktı. Kan içindeydi. Kazağı çıkardı. Altındaki tişört de ıslaktı. Tişörtü çıkarıp temiz bir köşesiyle ellerini ve yüzünü sildi. Eldivenlerini sıyırdı. Sırt çantasından ıslak mendil çıkardı ve kış soğuşunda titreyerek göğsünü, kollarını, boynunu ve ellerini temizledi. Kanlı giysileri ve ıslak mendilleri siyah çöp poşetine koydu, ağzını sıkıca bağladı ve hepsini sırt çantasına tıktı.

Üzerine temiz tişörtünü ve temiz kazağını giydi.

İçinde heykel olan çantasında kan lekesi vardı.

Çantayı çıkardı ve kan lekesi içeride kalacak şekilde ters yüz etti. Heykeli sırt çantasına koydu ve kirli torbasını geniş ağızlı su şişesine soktu.

Islak mendillerle yoldaki kan lekelerini silip çöplerini su şişesine tıktı.

Etrafına bakındı.

Patika boştu.

Hafifçe omzuna dokundu. İyiydi. Islak mendillerle yüzünü, kulaklarını ve saçını dört kez daha temizledi, yanına küçük bir ayna almayı unuttuğu için hayıflandı. Köprünün kenarından koyağa baktı.

Brooke'u göremiyordu.

Patikada geldikleri yoldan geri yürüdü. Sonsuza dek yürüyebilirmiş ve hiç yorulmayacakmış gibi hissediyordu. Parkın girişine yaklaşıp Noel Baba şapkalı ve el fenerli dört sporcu adamın sarıyla işaretli yürüyüş yolundan yürümeye başladıklarına denk gelene kadar kimseyi görmemişti.

Jule arabaya geldiğinde durdu.

Araba burada kalmalıydı.

Eğer aracı başka bir yere götürürse birileri Brooke'un koyaktaki cesedini bulduklarında bu saçma olurdu. Dikkatlice arabaya bindi. Islak mendillerden çıkardı ve el frenini ovalamaya başladı, sonra durdu.

Hayır, hayır. Bu yanlış bir plandı. Bunu neden daha önce düşünmemişti? Araçta hiç parmak izi olmaması şüphe çekerti. Brooke'un parmak izleri orada *olmalıydı*. El freninde bir iz olmaması tuhaf görünecekti.

Düşün. Düşün. Votka şişesi ön yolcu koltuğunun döşemesinde duruyordu. Jule şişeyi mendille kaldırdı ve kapağını açtı. Sonra votkanın bir kısmını kazara dökülmüş gibi el freninin üzerine boşalttı. Belki bu, el freninde hiç parmak izi olmamasını meşru gösterirdi. Olay yeri ekiplerinin bu tarz şeylere bakıp bakmadığına dair hiçbir fikri yoktu. Daha doğrusu neye baktıklarını da bilmiyordu.

Kahretsin.

Arabadan indi. Kendini mantıklı düşünmeye zorladı. Jule'un parmak izleri hiçbir yerde kayıtlı değildi. Sabıka kaydı yoktu. Polis inceleme yaparsa arabayı başka birinin kullandığını anlayacaktı ama bu kişinin Jule olduğunu bilemeyecekti.

Jule West Williams adında birinin San Francisco'da yaşadığı veya şehri ziyarete geldiğini gösteren hiçbir kanıt yoktu.

Bagajı açtı ve kendisinininkiyle birlikte Brooke'un telefonunu da çıkardı. Sonra hâlâ elleri titreyerek arabayı kilitledi ve yürüyerek oradan uzaklaştı.

Soğuk bir geceydi. Jule üşümek için hızlı hızlı yürüdü. Parktan bir buçuk kilometre uzaklaştıktan sonra daha sakın hissediyordu. Su şişesini yol kenarındaki bir çöp tenekesine attı. Biraz daha ilerledikten sonra siyah naylon poşetin içindeki kanlı giysileriyse bir çöp konteynerinin dibine fırlattı.

Ardından yürümeye devam etti.

Golden Gate Köprüsü karanlık gökyüzünün altında ışıldı. Jule köprü ışıklarının altında küçük kalmıştı ama kendini sahne ışıklarının aydınlığında gibi hissediyordu. Brooke'un arabasının anahtarlarını ve telefonunu çıkarıp köprü'nün kenarından suya fırlattı.

Hayatı film gibiydi. Sokak lambalarının ışığında harika görünüyordu. Mücadelenin ardından yanaklarını ateş basmıştı. Giysilerinin altında çürükler oluşuyordu ama saç mükemmel görünüyordu. Ha, bir de giysileri kendisini oldukça iyi hissettiriyordu. Evet, şiddete dayalı bir suç işlediği doğrudu. Hatta zalimdi. Ancak bu onun işiydi ve bu konuda eşsiz bir yeteneği vardı, o yüzden çekiciydi.

Bu gece gökyüzünde hilal vardı ve sert bir rüzgâr esiyordu. Jule ciğerlerini havayla doldurdu ve aksiyon filmi

kahramanı hayatının büyüsunü, acısını ve güzelliğini içine çekti.

Daireye geri döndüğünde aslan heykelini sırt çantasından çıkardı ve üzerine çamaşır suyu döktü. Sonra düşün musluğunu açıp durulayarak şömine rafına yerleştirdi.

Bu heykel Imogen'ın hoşuna giderdi. Imogen kedileri severdi.

Jule, Imogen'ın adını kullanarak Portland, Oregon'da Londra'ya uçak bileti aldı. Sonra taksiye atlayıp otobüs terminaline gitti.

Terminale geldiğinde akşam dokuz otobüsünü kıl payı kaçırdığını fark etti. Bir sonraki otobüs sabah yedideydi.

Jule beklemeye koyulduğunda son birkaç saatin yüksek adrenalini geçip gitti. Otomattan üç paket fıstık ezmeli M&M's aldı ve çantalarının üzerine oturdu. Birdenbire kendini yorgun ve korkmuş hissetti.

Ortamda onun dışında sadece birkaç kişi vardı, hepsi de terminali geceyi geçirmek için kullanıyordu. Jule tadına varmak için M&M's'lerini emerek yedi. Bir şeyler okumaya çalıştı ama konsantre olamıyordu. Yirmi beş dakika sonra bir bankın üzerinde yatan sarhoş bir adam uyandı ve yüksek sesle şarkı söylemeye başladı:

*“Esenlikler tüm insanlara,
Hiçbir şey sizi yıldırmasın
Kurtarıcımız İsa Mesih'in Noel Günü doğduğunu hatırlayın,
Hepimizi Şeytan'm gücünden kurtardığını,
Biz doğru yoldan saptığımızda.”*

Jule fena halde doğru yoldan saptığını biliyordu. Çenesini tutamayan aptal bir kızı kasıtlı olarak zalimce öldürmüştü. Onu, kendisini bunu yapmaya mecbur bırakan şeyden kurtarabilecek bir kurtarıcı asla olmayacaktı. Onun hiç kurtarıcısı olmamıştı.

İşte bu kadardı. Geriye dönüş yoktu. 23 Aralık'ta buz gibi bir otobüs terminalinde yalnız başına sarhoş bir adamı dinliyor ve otobüs biletinin köşesiyle tırnağının altındaki son kan

lekelerini kazıyordu. İyi olan diğerleriyle zencefilli kurabiyeler pişiriyor, naneli şekerler yiyor ve Noel hediyelerine kurdeleler bağlıyorlardı. Birbirleriyle didişiyor, evlerini süslüyor, sıcak şaraptan çakırkeyif bir şekilde büyük sofralarını topluyor ve keyifli eski filmler izliyorlardı.

Jule ise buradaydı. Soğuğu, yalnızlığı, sarhoşları ve pislikleri, bin kat daha büyük cezaları ve işkenceleri hak ediyordu.

Saatın kadrını döndü. Geceyarısını gösterdi, artık resmi olarak Noel arifesiydi. Jule makineden sıcak çikolata aldı.

Sıcak çikolatasını içince ısındığını hissetti. Umutsuzluğunu gidermek için kendine telkinlerde bulundu. Ne de olsa cesur, zeki ve güçlü biriydi. Yaptığı şeyi etkili bir yöntemle, hatta belli bir tarzla başarmıştı. Cihayeti güzel bir eyalet parkında, devasa ve manzaralı bir koyağın üzerinde lanet olası bir kedici heykeliyle işlemişti. Tek bir tanık yoktu. Hiçbir yerde en ufak bir kan lekesi bırakmamıştı. Brooke'u öldürmesi kendini korumak içindi.

İnsanın kendisini koruması gerekirdi. Bu, insan doğasının bir gereği idi ve Jule bu konuda kendini özellikle geliştirmek için yıllarını harcamıştı. Bugün yaşananlar, umduğundan da yetenekli olduğunun kanıtıydı. Hatta olağanüstüydü; dövüşçü bir mutant, bir süperyaratıktı. Lanet olası Wolverine durup pençelerini geçirdiği insanların yasını tutmazdı. Daima kendini korumak için veya iyi bir amaç uğruna birilerini öldürürdü. Aynısı Bourne, Bond ve geri kalanı için de geçerliydi. Kahramanlar zencefilli kurabiyeler, hediyeler ve naneli şekerler istemezlerdi. Jule da istemeyecekti. Zaten hayatında bunların hiçbirini görmemişti. Ortada üzülecek bir şey yoktu.

*“Esenlikler tüm insanlara,
Hiçbir şey sizi yıldırmasın...”*

Sarhoş adam yine başladı.

Jule adama, “Kapa çeneni yoksa oraya gelip ben kapatırım!” diye bağırdı.

Ses kesildi.

Sıcak çikolatasının son yudumunu içti. Doğru yoldan sapmayı kafasına takmayacaktı. Suçluluk hissetmeyecekti. Aksiyon filmi kahramanlığı yolunda güçlü bir şekilde ilerleyecekti.

Jule West Williams, 24 Aralık gününü on dokuz saatlik bir otobüs yolculuğunda geçirdi ve Noel sabahı erken saatlerde Portland, Oregon’daki havaalanı otelinde uyuyakaldı. Sabah on birde servisle havaalanına gitti, gece kalkacak birinci sınıf Londra uçuşu öncesinde bagajını teslim etti. Yemek katında hamburger yedi. Duty-free’de aşına olmadığı parfümler sıktı, kitaplar aldı.

ARALIK ORTASI, 2016

SAN FRANCISCO

Parktaki yürüyüşten bir gün önce Brooke, Jule'u aradı. Brooke alo demeden, "Neredesin?" diye bağırdı. "Immie'yi gördün mü?"

"Hayır." Jule spordan yeni çıkmıştı. Haight-Ashbury Fitness Merkezi'nin dışındaki bir banka oturdu.

"Ona dünya kadar mesaj attım ama cevap vermiyor," dedi Brooke. "Snapchat ve Insta'da da yok. Kafayı yemek üzereyim, ben de seni arayıp ne biliyorsun diye sorayım dedim."

"Immie kimseye cevap vermiyor," dedi Jule.

"Neredesin sen?"

Jule yalan söylemek için hiçbir sebep görmüyordu. "San Francisco."

"Burada mısın?"

"Bir saniye, *sen* de mi buradasın?" Brooke'un olması gereken La Jolla oradan arabayla yaklaşık sekiz saatlik mesafedeydi.

"San Francisco'da üniversiteye giden lise arkadaşlarım var, o yüzden bir otelde yer ayırtıp buraya geldim. Ancak görünen o ki hepsinin gün boyu işleri veya sınavları varmış.

Bu sabah Chip Lupton’la buluşacaktık ama o lanet olası da ekti beni. Ölü yılanlarla dolu bir koridorda onu bekleyene kadar bana gelemeyeceğini bildiren bir mesaj bile atmadı.”

“Ölü yılanlar mı?”

Brooke, “Öf,” diye inledi. “Bilimler Akademisi’ndeyim. Kahrolası Lupton herpetoloji sergisini görmek istediğini söylemişti. Onunla yatmak istiyorum yoksa asla kabul etmezdim. Immie de seninle San Francisco’da mı?”

“Hayır.”

“Şu Hanuka şeyi ne zaman? Onun için eve mi gidiyor?”

“Bugün. Onun için eve gitmez. Bombay’a gitmiş olabilir. Emin değilim.”

“Peki. Madem şehirdesin gelsene buraya.”

“Yılanların yanına mı?”

“Evet. Tanrım, sıkıldım. Uzakta mısın?”

“Benim...”

“Sakin yapacak işlerin olduğunu söyleme. Immie’ye mesaj üstüne mesaj atıp bize cevap vermeye zorlarız. Bombay’da telefonu çeker mi? Çekmezse de e-posta atarız. Gel ve beni şu sürüngen sergisinde bul,” dedi Brooke. “Rezervasyon yaptırman gerek. Ben numarayı sana mesaj atarım.”

Jule her şeyi görmek istiyordu. Bilimler Akademisi'ne henüz gitmemişti. Ayrıca Brooke'un, Vineyard'dan sonra Imogen'ın hayatıyla ilgili neler bildiğini de öğrenmek istiyordu. Bunun üzerine bir taksiye atladı.

Akademi dinozor kemikleri ve doldurulmuş hayvanlarla dolu bir doğa tarihi müzesiydi. Jule sergi girişindeki görevliye, "Saat iki için rezervasyonum var," dedi.

"Kimlik, lütfen."

Jule adama Vassar kimliğini gösterdi, görevli geçmesine izin verdi.

"Yüz altmış altı ülkeden alınan üç yüz binin üzerinde örneğimiz var," dedi adam. "İyi günler."

Koleksiyona birkaç salon ev sahipliği yapıyordu. Ortam yarı kütüphane, yarı depolama alanıydı. Raflarda tahnitlenmiş hayvanlarla dolu cam şişeler duruyordu. İçlerinde yılanlar, kertenkeleler, kurbağalar ve Jule'un tanımadığı daha birçok yaratık vardı. Hepsi de dikkatlice etiketlenmişlerdi.

Brooke'un onu beklediğini biliyordu ama geldiğini haber vermek için mesaj atmadı. Onun yerine koridorlar boyunca sessiz adımlarla yavaşça ilerledi.

Baktığı çoğu şeyin adlarını aklında tutmaya çalıştı. *Xenopus laevis*, Pençeli Afrika kurbağası. *Crotalus cerastes*, boynuzlu çingiraklıyılan. *Crotalus ruber*, kırmızı elmas çingiraklıyılanı. Engereklerin, semenderlerin, ender kurbağaların, yalnızca uzak adalarda yaşayan küçük yılanların adlarını aklının bir köşesine yazdı.

Engerekler çöreklenmiş bir şekilde soluk renkli sıvının içinde asılı duruyorlardı. Jule korkuyla elini zehirli ağızlarına götürdü.

Bir köşeyi döndü ve Brooke'u, koridorlardan birine oturmuş alt raftaki sarı renkli gürbüz bir kurbağaya dikkatle bakarken buldu.

"Gelmeyeceksin sandım," dedi Brooke.

"Yılanlara takıldım," dedi Jule. "Çok güçlüler."

"Güçlü falan değiller. Ölüler," dedi Brooke. "Şişelerin içinde çöreklenmiş halde duruyorlar, kimse onları sevmiyor. Tanrım, öldükten sonra akrabaların seni formaldehit dolu dev bir kavanozun içinde saklasalar ne üzücü olurdu, değil mi?"

"İçlerinde zehir var," dedi Jule hâlâ engereklerden bahsederek. "Bazıları kendilerinden otuz kat büyük bir hayvanı öldürebiliyor. Sence de bu inanılmaz olmaz mıydı? İçinde böyle bir silaha sahip olmak?"

"Çok çirkinler," dedi Brooke. "Buna değmez. Her neyse. Sürüngeçlerden bıktım. Haydi gidip espresso alalım."

Büfede küçük fincanlar içinde koyu, acı kahve ve İtalyan dondurması satılıyordu. Brooke, Jule'a vanilyalı sipariş etmesini söyledi ve espressoyu dondurma tabaklarının üzerine döktüler.

"Bunun bir adı var," dedi Brooke, "ama İtalya'ya gittiğimizde dikkat etmemiştim. Bir meydandaki küçük bir restoranda yemiştik. Annem bana sürekli meydanın tarihini anlatmaya çalışıyordu, babamsa, 'Haydi İtalyanca pratik yapalım!' deyip duruyordu. Ancak kız kardeşim ve ben sıkılmıştık. Gezi boyunca bu şekildeydik, sürekli gözlerimizi deviriyorduk ama sonra –ve neredeyse her defasında aynısı oluyordu– yemek geliyordu ve birden nım nım nım oluyorduk. İtalya'ya gittin

mi? Seni temin ederim, makarna konusunda akıl almaya-
cak boyutlardalar. Bu kadar da olmaz.” Kâsesini kaldırdı ve
dibinde kalan espressosunu bitirdi. “Akşam yemeğine sana
geliyorum,” diye ekledi.

Henüz Imogen’dan bahsetmemişlerdi, bunun üzerine
Jule, *tamam*, dedi.

Sosis, makarna ve domates sosu aldılar. Brooke'un arabasının bagajında bir şişe şarap vardı. Eve geldiklerinde Brooke etrafı dolaşırken Jule zarf yığımını ters bir şekilde çekmecesine tıktı ve cüzdanını sakladı.

"Güzel yer." Brooke kirpi yastıklara, güzel bilyeler ve parlak taşlarla dolu kavanozlara dokundu. Desenli masa örtüsünü, kırmızı mutfak dolaplarını, dekoratif heykelleri ve evde daha önce kalanlara ait kitapları inceledi. Sonra mutfak dolaplarını açtı ve makarna için bir tencereye su doldurdu. "Sana bir Noel ağacı lazım," dedi. "Bir dakika, Yahudi misin? Hayır, Yahudi değilsin."

"Hiçbir şey değilim."

"Herkes bir şeydir."

"Hayır."

"Tuhaf olma, Jule. Örneğin ben anne tarafından Pennsylvania Flamanıyım, baba tarafından da İrlanda Katoliği ve Kübalıyım. Bu benim bir Hristiyan olduğum anlamına gelmiyor ama Noel arifesinde eve gidip geceyarısı ayinini önemsiyormuş gibi davranmam gerektiği anlamına geliyor. Ya sen?"

"Ben kutlamıyorum." Jule keşke Brooke bu kadar üstelemese diye düşündü. Verecek bir yanıtı yoktu. Kahramanlık hikâyesi dışında bir mitolojisi yoktu.

"Acı bir durum," dedi Brooke şarap şişesini açarken. "Söylesene, Immie nerede?"

"Buraya ikimiz geldik," dedi Jule. "Ancak sadece bir haftalığına. Sonra bana Paris'e gideceğini söyledi, hoşça kal dedi ve ardından Paris'in New York'tan farksız bir şehir olduğunu

ve onun yerine Bombay'a veya Kahire'ye geçeceğini bildiren bir mesaj attı."

"Eve gitmediğini biliyorum çünkü annesi bana yine e-posta attı," dedi Brooke. "Ha, bir de Forrest'ı terk ettiğini biliyorum. Forrest'ın zavallı bir tekir gibi mutsuz mutsuz etrafında dolaşıp durduğunu ve ondan kurtulduğu için rahatladığını söyleyen bir mesaj attı ama tam olarak neler olduğunu anlatmadı. Sana temizlikçiden bahsetti mi?"

İşte bu, Jule'un konuşmak istediği bir konuydu ama çok dikkatli olması gerekiyordu. "Biraz. *Sana* ne anlattı?"

"Ben Vineyard'dan ayrıldıktan bir gün sonra beni aradı ve hepsinin kendi hatası olduğunu ve biraz kafa dinleyip rahatlamak için seninle Porto Riko'ya gideceğini söyledi," dedi Brooke.

"Porto Riko'ya gitmedik," dedi Jule. "Buraya geldik."

"Böyle ketum olmasından nefret ediyorum," dedi Brooke. "Onu seviyorum ama sürekli gizemli ve zincirinden boşanmış gibi davranıyor. Bu çok sinir bozucu."

Jule bunun üzerine Imogen'ı savunma ihtiyacı duydu. "Devamlı başkalarını memnun etmek yerine kendine karşı dürüst olmaya çalışıyor," dedi.

"Aslında başkalarını memnun etmek için biraz daha çabalasa hiç fena olmaz," dedi Brooke. "Hatta çok daha fazla çabalayabilir."

Brooke, Imogen Sokoloff konusunda son sözü söylemişçesine televizyonun yanına yürüdü. Kanalları biraz gezindikten sonra yeni başlayan eski bir Bette Davis filmi buldu. "Haydi bunu izleyelim," dedi. Kendine şaraptan ikinci bir kadeh daha doldurdu ve makarnayı servis etti.

Filmi izlediler. Siyah beyazdı. Herkes müthiş giysiler giyiyor ve birbirlerine korkunç davranıyordu. Bir saat sonra kapıda bir tıklama sesi duyuldu.

Gelen ev sahibi Maddie'ydi. "Banyodaki suyu açıp kapatmam gerek," dedi. "Aşağıda tesisatçı var. Sorunun nereden kaynaklandığını anlamasına yardım etmemi istiyor."

"Daha sonra gelebilir misin?" dedi Jule.

"Adam şu an benim evimde," dedi Maddie. "Bir dakikalık bir şey. Varlığımı fark etmezsin bile."

Jule, Brooke'a baktı. Ayaklarını sehpaye uzatmıştı. "Gel."

"Teşekkürler, harikasın." Jule, Maddie'nin peşinden banyoya gitti, ev sahibi musluklarla uğraştı. "Herhalde bu kadarı yeterlidir," dedi Maddie banyodan çıkarken. "Bakalım benim lavabo ne alemde. Umarım geri gelmek zorunda kalmam."

"Teşekkürler," dedi Jule.

"Hayır, asıl *ben* teşekkür ederim, Imogen. Geceni mahvettiğim için kusura bakma."

Lanet olsun.

Lanet olsun.

Kapı Maddie'nin arkasından kapandı.

Brooke televizyonu kapadı. Elinde telefonunu tutuyordu. "Ne dedi o kadın?"

"Senin gitme zamanın geldi," dedi Jule. "Çok içtin. Sana bir taksi çağırıyorum."

Brooke arabaya binene kadar Jule hiç susmadan konuşup durdu ama taksi hareket eder etmez Immie'nin telefonu cebinde titredi.

Brooke Lannon: Immie! Neredesin?

BL: Jule Bombay'da veya Kahire'de olduğunu söylüyor.

BL: Doğru mu?

BL: Bu arada Vivian bana karşı tam bir cadıydı, Isaac'le aralarındaki şeye inanamıyorum. Yani, inanamıyorum ama siktir et.

BL: Chip Lupton dün memelerime dokundu, bugünse beni ekti. KEYFİ BİLİR. Keşke burada olsan ama her şey o kadar boktan ki nefret ederdin.

BL: Ayrıca Jule ev sahibine adının Imogen olduğunu söylemiş. ?????!!!!

Jule sonunda cevap yazdı.

IS: Selam. Buradayım.

BL: Selam!!!!

IS: Chip memelerine mi dokundu?

BL: Demek cevap yazman için memelerimden bahsetmem gerekiyormuş. He-he.

BL: Eh, memeler önemli tabii.

Jule biraz bekledikten sonra mesaj yazdı:

IS: Jule konusunda için rahat olsun. O benim en eski arkadaşım.

IS: Düzenini kurana kadar ona bir daire tuttum. Kira sözleşmesini ben imzaladım, o yüzden ev sahibi onun ben olduğumu sanıyor. Beş parasız.

BL: İkna olmadım. Onda bir tuhafılık var. Jule ciddi ciddi kadının ona "IMOGEN," DEMESİNE, ses çıkarmadı.

IS: Sorun yok.

BL: Blmyrm. Kredi notuna zarar verebilir, böyle şeyleri önemseydiğini biliyorum. Ayrıca ürpertici. Alo? Kimlik hırsızlığı? Bu bir şehir efsanesi değil, gerçekten böyle bir şey var.

BL: Bu arada neredesin sen? Bombay'da mı?

Jule bunu yanıtlamadı. Brooke sorun çıkarmaya kararlıysa ne söylese boştu.

❏ EYLÜLÜN SON HAFTASI, 2016

❖ SAN FRANCISCO

Brooke akşam yemeğine gelmeden dokuz hafta önce Jule Porto Riko'dan San Francisco'ya uçtu ve Nob Hill'deki Sör Francis Drake Oteli'ne yerleşti. Her yer kırmızı kadife, avizeler ve rokoko desenleriyle kaplıydı. Tavanlar oymalıydı. Jule, Imogen'ın kredi kartını ve fotoğraflı kimliğini kullandı. Resepsiyon görevlisi hiçbir şey sormadı ve ona Bayan Sokoloff diye hitap etti.

Jule en üst kattaki süiti tuttu. Odada deri süslemeli koltuklar ve altın kulplu bir şifoniyer vardı. Burayı görür görmez kendini daha iyi hissetmeye başladı.

Uzun bir duş alıp yolculuğun terini ve Porto Riko'nun anılarını üzerinden attı. Vücudunu sertçe keseledi ve iki kez şampuanlandı. Daha önce hiç giyilmemiş pijamalarını giydi ve boynundan yukarı doğru uzanan ağrı sonunda geçene dek uyudu.

Jule o otelde bir hafta kaldı. Kendisini bir yumurtanın içinde gibi hissediyordu. Otelin ıslıl ıslıl sert kabuğu ihtiyaç duyduğu an onu koruyordu.

O haftanın sonunda ilanlara baktı, birkaç e-posta gönderdi ve San Francisco'daki daireyi görmeye gitti. Maddie Chung ona etrafı gezdirdi. Ev döşeliydi ama kiralık bir daireden beklenilecek türde sadece bir döşemesi yoktu. İçerisi alışılmışın dışında heykeller ve cam kavanozlar içindeki hoş koleksiyonlarla doluydu. Kavanozlardaki düğmeler, bilyeler ve parlak taşlar ışığı yansıtması için raflara konmuştu. Mutfakta kırmızı dolaplar vardı ve zemini ahşap döşemeydi. Cam tabaklar ve ağır dökme demir tencereler vardı.

Anahtarı verirken Maddie, önceki kiracısının on yıldan uzun bir süre tek başına yaşayan ve hiçbir yakını olmadan ölen bir adam olduğunu açıkladı. "Öldüğünde haber verecek kimsesi yoktu. Gelip eşyalarını alan da olmadı," dedi. "Çok hoş bir zevki vardı ve her şeye çok iyi bakmıştı. Ben de eşyalı bir şekilde kısa süreli kiralamayı düşündüm. İnsanlar da değerini anlasınlar diye." Bilye kavanozuna dokundu. "Hiçbir hayır kurumu bunları istemez."

"Neden kimsesi yoktu?" diye sordu Julie.

"Bilmem. Öldüğünde benim yaşlarımdaydı. Gırtlak kanseri. Hiçbir yakın akrabasını bulamadım. Parası da yoktu. Belki adını değiştirmişti, belki de tanıdıklarıyla ayrı düşmüştü. Olur böyle şeyler." Maddie omuzlarını silkti. Kapının önünde durdular. "Nakliyeciler gelecek mi?" diye sordu Maddie. "Soruyorum çünkü binanın kapısı gün boyu açık duracaksa evde olmak isterim ama ayarlanır, sorun değil."

Julie başını iki yana salladı. "Sadece valizim var."

Maddie şefkatle ona baktı ve sonra gülümsedi. "Kendini evindeymiş gibi hisset, Imogen. Umarım burada mutlu olursun."

Merhaba Anne & Baba,

Martha's Vineyard'dan yaklaşık bir hafta önce ayrıldım ve şimdi geziyorum. Nereye gideceğimden emin değilim! Belki Bombay'a giderim ya da Paris'e veya Kahire'ye.

Ada hayatı huzur doluydu ve dünyanın geri kalanından biraz soyutlanmış gibiydi. Her şey yavaş bir hızda ilerliyordu. Sizinle daha önce iletişime geçmediğim için gerçekten üzgünüm. Okul, aile veya beni tanımlayan herhangi bir şey olmadan kim olduğumu bulmam gerek sadece. Anlıyor musunuz?

Martha's Vineyard'da Forrest adında bir erkek arkadaşım vardı. Ancak şimdi ayrıldık ve dünyanın geri kalanını da görmek istiyorum.

Lütfen benim için endişelenmeyin. Güvenli bir şekilde seyahat edeceğim ve kendime iyi bakacağım.

Her zaman harika bir anne baba oldunuz. Her gün aklımdasınız.

Kucak dolusu sevgiler,
Imogen

Jule, San Francisco'daki daireye kablosuz internet bağlantısını kurar kurmaz Imogen'ın hesabından e-postayla bu mektubu gönderdi.

Forrest'a da yazdı. Yazıda Immie'nin en sevdiği sözcükleri, argo laflarını, işaretlerini, "çünkü"lerini ve "belki"lerini kullandı.

Selam Forrest.

Bu e-postayı yazmakta zorlanıyorum ama sana söylemek zorundayım: Geri dönmeyeceğim. Evin kirası eylülün sonuna kadar peşin ödendi, yani 1 Ekim'den önce çıktığın sürece sorun yok.

Seni bir daha görmek istemiyorum. Ben gidiyorum. Hatta gittim bile.

Beni küçük görmeyecek birini hak ediyorum. İtiraf et, beni öyle görüyorsun çünkü sen erkeksin, bense kadın; çünkü senden küçüğüm; çünkü evlatlığım ve bunu söylemek istemesen de aile geçmişine önem veriyorsun. Ben üniversiteyi bıraktım ve sen bırakmadın diye kendini benden daha üstün görüyorsun. Ayrıca roman yazmanın benim yapmaktan hoşlandığım veya hayatımla ilgili yapmak istediğim şeylerden daha önemli olduğunu düşünüyorsun.

Doğrusunu istersen, Forrest, gücü olan benim. Evi, arabası olan, faturaları ödeyen bendim. Ben bir yetişkinim, Forrest. Sana gelince, sen başkasına muhtaç küçük bir oğlan çocuğusun.

Her neyse, ben gittim. Sanırım sebebini biliyorsundur. Imogen

Forrest cevap yazdı. Üzgün ve pişmandı. Kızgındı. Yalvarıyordu.

Jule karşılık vermedi. Bunun yerine Brooke'a mesaj çekerek kısa bir notla iki kedi videosu gönderdi.

IS: Forrest'tan ayrıldım. Kendini zavallı bir tekir kedi gibi hissediyor olabilir.

IS: Bense kendimi pofuduk bir sarman gibi hissediyorum.
(Acayip rahatladım.)

Brooke cevap yazdı.

BL: Vivian'dan haber aldın mı?

BL: Ya da Vassar'dan başka birinden?

BL: Immie?

BL: Çünkü Caitlin'den (Caitlin Clark değil, Caitlin Moon'dan) duyduğuma göre

BL: Vivian şu an Isaac'le çıkıyormuş.

BL: Ancak Caitlin Moon'dan duyduğum hiçbir habere inanmam.

BL: O yüzden doğru olmayabilir.

BL: Neredeyse kusacaktım.

BL: Umarım üzgün değilsindir.

BL: Senin için üzüldüm.

BL: Ama güle güle, Forrest! Çok daha iyisini bulabilirsin, Immie.

BL: Tanrım! La Jolla çok sıkıcı, neden cevap yazmıyorsun?
Mesaj yaz cadı karı.

Aynı gün ilerleyen saatlerde Vivian'ın kendisinden, Isaac Tupperman'a âşık olduğunu bildiren ve Imogen'm bunu anlayacağını umduğunu çünkü insanın kalbine söz geçiremediğini söyleyen bir e-posta geldi.

Sonraki günlerde Jule çoğunlukla Immie'nin sürdüreceğini düşündüğü tarzda bir hayat yaşamaya başladı. Bir sabah elinde

alt sokaktaki kafeden aldığı latteyle Maddie Chung'ın kapısını çaldı. "Kahveye ihtiyacın olabilir diye düşündüm."

Maddie'nin yüzü aydınlandı. Jule içeri davet edildi ve beyaz saçlı, şık giysili eşiyle tanıştı. Maddie, "Şirketi yönetmek için," çıkacağını söyledi. Jule, kitapçıyı görebilir miyim, diye sorduğunda işyeri sahibi onu bir Volvo'yla oraya götürdü.

Maddie'nin dükkânı küçük, düzensiz ama huzurlu bir yerdi. Hem ikinci el hem de yeni kitaplar satıyordu. Jule, Immie'nin okuyup okumadığından emin olmadığı yazarlardan Viktorya dönemine ait iki roman aldı: Gaskell ve Hardy. Maddie, *Karanlığın Yüreği* ile *Dr. Jekyll ve Bay Hyde*'ın dışında bir de Goffman diye bir adamın *Günlük Yaşamda Benliğin Sunumu* adlı kitabını tavsiye etti. Jule onları da aldı.

Diğer günlerde Jule, Maddie'nin önerdiği sergilere gitti. Imogen'ı düşünerek temposunu azalttı ve kendini onun yerine koydu.

Immie herhangi bir müzeye yakın ilgi göstermezdi. Sanat tarihi öğrenmeye ve tarihleri ezberlemeye çalışmazdı.

Hayır, Immie ağır ağır gezer ve kendini ortamın havasına bırakırdı. Güzelliğin değerini bilmek, çabasız var olmak için dururdu.

Immie artık büyük oranda Jule'un bir parçasıydı. Tesellisi buydu.

EYLÜLÜN ÜÇÜNCÜ HAFTASI, 2016

CULEBRA ADASI, PORTO RİKO

Jule, San Francisco'ya taşınmadan bir hafta önce Culebra Adası'nda sarhoş oldu. Daha önce hiç sarhoş olmamıştı.

Culebra, Porto Riko açıklarında bir takımadaydı. Ana adadaki yollarda yaban atları dolaşıyordu. Kıyı boyunca pahalı oteller uzanıyordu ama merkezinde turistler için pek bir yiyecek içecek hizmeti yoktu. Adaya şnorkelle yüzmek için geliyorlardı ve burada Amerikalı küçük bir gurbetçi topluluğu vardı.

Gece saat ondu. Bar Jule'un bildiği bir yerdi. Bir tarafı açıktı. Köşelerde kirli beyaz pervaneler dönüyordu. Ortam Amerikalılarla doluydu, bazıları turistti ama çoğu buranın müdavimiydi. Barmen Jule'dan kimlik göstermesini istemedi. Culebra'da neredeyse kimse kimlik sormuyordu.

Jule o gece kremalı Kahlúa söylemişti. Önceden tanıştığı bir adam barda birkaç sandalye ötede sarhoş olmuştu. Sakallı, beyaz, elli beş yaşlarında bir adamdı. Üzerinde Havai gömleği vardı ve alnı güneşten yanmıştı. Batı Yakası aksanıyla konuşuyordu; Jule'a daha önce Portland'dan geldiğini söylemişti. Jule

adamın adını bilmiyordu. Yanında kendisiyle aynı yaşlarda, dağınık, gri, kıvrıkcık saçlı bir kadın vardı. Pembe tişörtünden göğüs çatalı görünüyordu, tişörtüyle altına giydiği baskılı eteği ve sandaletleri biraz uyumsuzdu. Bardaki bir kâseden çubuk kraker yemeye başladı.

Jule'un içkisi geldi. Bardağı kafaya dikti ve bir tane daha istedi. Çift tartışıyordu.

"O altın kalpli kaltak var ya; benim asıl derdim oydu," dedi kadın Güneyli aksanıyla. Belki Tennessee, belki de Alabama'dandı. Rahattı.

"Sadece bir filmdi," diye karşılık verdi adam.

"Mükemmel sevgili dediğin, adamı bedavaya beceren bir kaltak. İğrenç."

"Öyle olacağını bilmiyordum," dedi adam. "Buraya yürümeye başlayana kadar bunun seni rahatsız ettiğini bile bilmiyordum. Manuel güzel bir film olduğunu söylemişti. İzledik bitti, meseleye gerek yok."

"Toplumun yarısını küçük düşürüyor, Kenny."

"Sana zorla seyrettirmedim ya. Ayrıca belki orospuluk konusunda açık görüşlüdür." Kenny kıkırdadı. "Yani mesleğinden dolayı kadın hakkında olumsuz düşünmemeliyiz."

"Seks işçisi demelisiniz," dedi barmen onlara göz kırparak. "Orospuluk değil."

Jule içkisini bitirdi ve üçüncü bardağı istedi.

"Sadece patlayan şeyler ve kırmızı takım elbiseli bir adam vardı," dedi Kenny. "O kitap kulübündeki arkadaşlarıyla çok fazla takılıyorsun. Onlarla takıldıktan sonra hep hassaslaşıyorsun."

"Ah, haydi oradan," dedi kadın ama tatlılıkla. "Kitap kulübü arkadaşlarımı kıskandığın için böyle diyorsun."

Kenny, Jule'un onlara baktığını fark etti. Adam birasını kaldıracak, "Selam," dedi.

Jule üç Kahlúa'nın berbat bir dalga gibi üzerine çöktüğünü hissetti. Kadına gülümsedi. "Karın o," dedi boğuk bir sesle.

"Ben kız arkadaşım," dedi kadın.

Jule onaylarcasına başını salladı.

Akşam eğilmeye başladı. Kenny ve hanım arkadaşı onunla konuşuyorlardı. Jule kahkahayla gülüyordu. Ona bir şeyler yemesi gerektiğini söylediler.

Jule ağzını bulamıyordu. Patates kızartması çok tuzluydu.

Kenny ve hanım arkadaşı hâlâ filmlerden bahsediyorlardı. Kadın kırmızı takım elbiseli adamdan nefret ediyordu.

Kimdi o adam? Rakunu mu vardı? Bir ağaçla arkadaştı. Hayır, tek boynuzlu bir atla. Taştan adam hep üzgündü. Taşlardan hiç kurtulamıyordu, o yüzden kimse onu sevmiyordu. Sonra bir de kim olduğundan hiç söz etmeyen biri vardı. Yaşlıydı ama hoş bir vücudu vardı, bir de metal bir iskeleti. Dur bir dakika. Bir de mavi bir adam ve çıplak bir kadın vardı. İki mavi insan. July kendini birdenbire barın zemininde buldu.

Oraya nasıl geldiğini bilmiyordu. Elleri acıyordu. Ellerinde bir sorun vardı. Ağzının içinde bir gariplik hissetti, tatlıydı. Kahlúa'yı fazla kaçırmıştı.

Kenny'nin hanım arkadaşı, Jule'a, "Yolun ilerisindeki Del Mar'da mı kalıyorsun?" dedi.

Jule onaylarcasına başını salladı.

"Oteline yürürken ona eşlik etsek iyi olur, Kenny," dedi kadın. Jule'un yanında yere çömeldi. "O yol karanlık. Karşısına bir araba çıkabilir."

Sonra dışarı çıktılar. Kenny yanlarında değildi. Kadın, Jule'un kolunu tutuyordu. Jule'u karanlık yoldan Del Mar'ın ışıklarının parladığı yere doğru götürüyordu.

"Sana bir hikâye anlatmam gerek," dedi Jule yüksek sesle. Kenny'nin sevgilisine bir şeyler anlatmalıydı.

"Şimdi mi?" dedi kadın. "Önüne dikkat et. Karanlık."

"Hikâye bir kızla ilgili. Hayır, bir oğlanla ilgili. Eski bir hikâye. Oğlan, tanıdığı bir kızı bir duvara itirmiş. Beni değil, başka bir kızı."

"Hı hı."

Jule hikâyeyi gerektiği gibi anlatmadığını biliyordu ama anlatıyordu. Artık susacak durumda değildi. "Bu oğlan geceleyin süpermarketin arkasındaki ara sokakta kıza çirkin şeyler yapmış. Tamam mı? Demek istediğimi anladın mı?"

"Sanırım."

"Kız onu civardan tanıyormuş ve oğlanın hoş bir surati olduğundan o istedi diye aynı yere geri gitmiş. Bu aptal kız düzgün bir şekilde nasıl hayır diyeceğini bilmiyormuş. Yumruklarını konuşturmayı bilmiyormuş. Belki de ne dediğinin bir önemi yokmuş çünkü oğlan onu dinlemiyormuş. Sorun şu ki, bu kızda kas diye bir şey yokmuş. Becerisi de yokmuş. Sadece içi süt ve çörek dolu naylon bir poşeti varmış."

"Sen Güneyli misin, tatlım?" dedi Kenny'nin sevgilisi. "Daha önce fark etmemiştim. Ben Tennessee'liyim. Sen neresisin?"

"Kız yetişkin birine olanları anlatmamış, sadece kızlar tuvaletinde birkaç arkadaşına söylemiş. Ben de o şekilde duydum."

"Hı hı."

"Oğlan, o aynı oğlan, bir gece sinemadan çıkıp evine dönüyormuş. Aradan iki yıl geçmiş. On altı yaşımdaydım

ve kondisyonum yerindeydi, anlarsın ya. Anlaşıyor değil mi? Kondisyonluydum. İşte bir gece sinemaya gittim ve onu gördüm. Eve giderken oğlanı gördüm. Çoğu insan, sokakta tek başına olmamam gerektiğini söylerdi. Ancak yalnızdım. O oğlanın da tek başına olmaması gerekirdi.”

Bu düşünce birden komik geldi. Jule gülmek için durması gerektiğini hissetti. Ayaklarını yere sabitledi ve kahkahanın gelmesini bekledi. Ancak gelmedi.

“Elimde mavi bir karlama vardı,” diye devam etti Jule, “sinemada satılan o büyüklerden. Ayağımdaysa bantlı topuklu ayakkabılar vardı. Yaz mevsimiydi. Şık ayakkabıları sever misin?”

“Başparmağımda nasır var,” dedi kadın. “Haydi artık yürüyelim.”

Jule yürüdü. “Ayakkabılarımı çıkardım. Sonra oğlanın adını seslendim. Karanlık bir köşede taksi çağırmam gerektiğiyle ilgili bir yalan uydurdum. Telefonumun şarjının bittiğini söyledim ve bana yardım edip edemeyeceğini sordum. Zararsız olduğumu düşündü. Bir elimde ayakkabı, diğer elimde içecek vardı. İkinci ayakkabım yerdeydi. Yanıma geldi. Sol elimle karlamayı yüzüne attım, ayakkabıyı üzerine savurdum. Topuğu şakağına çarptı.”

Jule kadının bir şey demesini bekledi. Ancak kadın sessizdi. Jule’un kolunu tutmaya devam ediyordu.

“Belime doğru atıldı ama dizimi kaldırıp çenesine vurdum. Sonra ayakkabıyla yeniden vurdum. Tam kafasının tepesine, hassas noktasına.” Ayakkabının tam olarak nereye çarptığını açıklamanın önemli olduğunu düşünüyordu. “Ayakkabıyla üst üste birkaç kez daha vurdum.”

Jule durdu ve kadını kendisine bakmaya zorladı. Çok karanlıktı. Sadece kadının gözlerinin etrafındaki ince kırmızı

şıklıkları görebiliyor, gözlerini seçemiyordu. “Ağzı açık bir şekilde yere yığılıp kaldı,” dedi Jule. “Burnundan kan geliyordu. Ölmüş gibiydi, hanımefendi. Ayağa kalkmadı. Yola baktım. Geç bir saatti. Kapı önündeki ışıklar bile yanmıyordu. Ölüp ölmediğinden emin olamadım. Karlama bardağımı ve ayakkabılarımı alıp eve yürüdüm.

“Üzerimdeki tüm giysileri alıp naylon bir alışveriş poşetine koydum. Sabah olduğunda okula gider gibi yaptım.”

Jule ellerini iki yanında serbest bıraktı. Birdenbire yorulduğunu, başının döndüğünü ve bomboş hissetti.

“Ölmüş mü?” diye sordu Kenny’nin sevgilisi.

“Ölmemiş, hanımefendi,” dedi Jule yavaşça. “İnternette adını arattım. Her gün arattım ve hiçbir haberle karşılaşmadım. Sadece yerel bir gazetede bir fotoğrafın yanındaki adına rastladım. Bir şiir yarışmasını kazanmış.”

“Gerçekten mi?”

“Şikâyetle bulunmamış.”

“İşte o gece kim olduğumu anladım,” dedi Jule, Kenny’nin sevgilisine. “Neler yapabileceğimi anladım. Beni anlıyor musunuz, hanımefendi?”

“Ölmediğine sevindim, tatlım. Bence içkiye alışkın değilsin.”

“Hiç içmem.”

“Bak. Yıllar önce başıma bir şey geldi,” dedi kadın. “Senin şu sözünü ettiğin kızın başına gelen şey gibi. Bundan bahsetmek hoşuma gitmiyor ama gerçek bu. Konuyu etraflica ele alıp üstesinden geldim ve şimdi iyiyim, anlıyor musun?”

“Evet, peki.”

“Bunu bilmek istersin diye düşündüm.”

Jule kadına baktı. Güzel kadındı, Kenny şanslı bir erkekti. “Kenny’nin gerçek adını biliyor musun?” diye sordu Jule. “Kenny’nin gerçek adı ne?”

“Gel seni odana götürüyüm,” dedi kadın. “Odana sağ salim gittiğinden emin olmam gerek.”

“İçimdeki kahramanı o zaman hissettim,” dedi Jule. Sonra odasına girdi ve her taraf karardı.

Jule ertesi gün uyandığında elleri su toplamıştı. İki avcunda da parmaklarının hemen altında iltihaplı dört şişlik vardı.

Yatağa uzandı ve kabarcıklara baktı. Komodindeki yeşim yüzüğüne uzandı. Girmiyordu. Parmakları çok şişti.

Kabarcıkların hepsini patlattı ve içindeki sıvıyı yumuşak, beyaz otel çarşafına akıttı. Bu şekilde derisi daha çabuk nasır tutardı.

Bu film, kendisini küçümseyen erkek arkadaşından ayrılan bir kız hakkında değil, diye düşündü Jule. Bu filmin konusu, kontrolcü annesinden uzaklaşan bir kız da değildi. Kurtarması veya daracık döpiyesiyle kendisinden daha güçsüz bir kadınla takım olması gereken harika beyaz bir heteroseksüel kahraman hakkında da değildi.

Artık hikâyenin merkezi benim, dedi Jule kendi kendine. Çok zayıf olmak, mini giysiler giymek veya dişlerimi yaptırmak zorunda da değilim.

Merkezde ben varım.

Doğrulur doğrulmaz öğürmeye başladı. Banyoya koştu, su toplamış parmaklarını banyonun serin zeminine bastırdı ve midesinden hiçbir şey çıkaramadı.

Hiç ama hiçbir şey. Öğürmesi sanki saatlerce geçmek bilmedi, boğazı kasılıp gevşiyordu. Yüzüne küçük bir havlu bastırdı. Havlu ıpslak oldu. Titreyerek ve öğürerek kollarını etrafına sardı.

Sonunda nefes alış verişini yavaşladı.

Ayağa kalktı. Kendine bir kahve yaptı ve içti. Sonra Immie'nin sırt çantasını açtı.

Immie'nin cüzdanı oradaydı. Bir sürü minik gözlü ve gümüş tokalıydı. İçinde kredi kartları, fişler, Martha's Vineyard kütüphane kartı, Vassar kimliği, Vassar yemekhane kartı, sağlık sigortası kartı ve Immie'nin otel odasının anahtar kartı vardı. Altı yüz on iki dolar da nakit vardı.

Jule, Immie'nin önceki gün gelen kargosunu açtı. İçinde bir internet mağazasından alınmış ve FedEx'le gönderilmiş giysiler vardı: Dört elbise, iki gömlek, bir kot pantolon ve ipek bir bluz. Parçaların her biri öylesine pahalıydı ki Jule ambalaj kâğıdına baktığında istemsizce elini ağzına götürmüştü.

Immie'nin odası yan taraftaydı. Anahtar kartı artık Jule'deydi. Oda temizdi. Banyodaki tezgâhın üzerinde kirli bir makyaj çantası duruyordu. Jule çantanın içinde Imogen'in pasaportunu, birbirine karışmış dünya kadar ruj ve pudra buldu. Havlu askısında çirkin bej rengi bir sutyen asılıydı. Üzerinde birkaç kıl bulunan bir jilet vardı.

Jule, Immie'nin pasaportunu aldı ve aynada kendi yüzünün yanında tutup fotoğrafa baktı. Boy farkı sadece iki santimdi. Göz rengi yeşil olarak belirtilmişti. Immie'nin saç tonu daha açıktı. Jule'un kilosuna belirgin biçimde daha fazlaydı ama çoğu kas kütleliydi ve giysilerinin altından belli olmuyordu.

Immie'nin cüzdanından Vassar kimliklerini çıkarıp baktı. Yemekhane kartındaki fotoğrafında Immie'nin uzun boynu ve üç delikli kulağı belli oluyordu. Öğrenci kartı daha küçük ve bulanıktı. Kulağı görünmüyordu. Jule bunu rahatça kullanabilirdi.

Yemekhane kartını tırnak makasıyla küçük parçalar halinde kesti ve tuvalete atıp sifonu çekti.

Sonra kaşlarını aldı; Immie'ninkiler gibi inceltti. Kâkül-
lerini tırnak makasıyla kısalttı. Immie'nin oymalı *vintage* yü-
zük koleksiyonunu buldu: Ametist bir tilki, ahşap oyma bir
ördek, safir bir yabanarısı, gümüş bir fil, gümüş bir zıplayan
tavşan ve yeşil bir yeşim kurbağa figürü. Şiş parmaklarına
girmediler.

Sonraki birkaç gün Immie'nin bilgisayar dosyalarını incelemekle geçti. Jule iki odayı birden kullanıyordu. İkisi de klimalıydı. Bazen yoğun sıcaklığın içeri akın etmesi için teras kapısını açıyordu. Oda servisinden söylediği çikolatalı pankekleri yiyor, mango suyu içiyordu.

Immie'nin banka ve yatırım hesaplarında toplam sekiz milyon doları vardı. Jule numaraları ve şifreleri ezberledi. Aynı şekilde telefon numaralarını ve e-posta adreslerini de ezberledi. Immie'nin pasaportundaki ve kitap kapaklarının içindeki kavisli imzasını öğrendi. Immie'nin karalamalar ve alışveriş listeleriyle dolu not defterindeki diğer el yazılarını taklit etti. Elektronik bir imza yarattıktan sonra Immie'nin aile avukatının adını buldu. Ona kendisinin (Immie'nin) önümüzdeki yıl boyunca dünya çapında yolculuk yapacağını söyledi. Bir vasiyetname hazırlamak istiyordu. Para, pek bir şeyi olmayan, öksüz ve üniversite bursunu kaybeden bir arkadaşına kalacaktı; yani Julietta West Williams'a. Aynı zamanda North Shore Animal League'e ve Ulusal Böbrek Vakfı'na da para bırakıyordu.

Avukatın harekete geçmesi birkaç gün aldı ama her şeyi ayarlayacağına söz verdi. Sorun yoktu. Imogen Sokoloff reşit biriydi.

Immie'nin e-postalarındaki ve Instagram'ındaki yazım tarzına baktı: kullandığı işaretlere, yazdığı cümlelere, ifadelere. Immie'nin bütün sosyal medya hesaplarını kapadı. Zaten aktif sayılmazdı. Immie'nin etiketlendiği fotoğrafların içinden, mümkün olanların etiketleri kaldırdı. Immie'nin bütün kredi kartı harcamalarının banka hesaplarından otomatik olarak

ödendiğinden emin oldu. Immie'nin e-posta hesabı üzerinden şifreleri sıfırladı.

Haberleri kolaçan etmek için Culebra'nın yerel gazetesini okudu ama hiçbir şey yoktu.

Marketten saç boyası aldı ve bir diş fırçasıyla dikkatlice meçler attı. Dişlerini göstermeden gülme pratikleri yaptı. Boynunun bir yanında geçmek bilmeyen bir acı vardı.

Sonunda avukat bir vasiyetname taslağı gönderdi. Jule otelin ofis bölümünden taslağın çıktısını aldı. Evrakları valizine koydu ve yeterince uzun zamandır beklediğine karar verdi. Imogen'ın adıyla San Francisco'ya bir bilet aldı. İkisi adına otelden çıkış yaptı.

EYLÜL'ÜN İKİNCİ HAFTASI, 2016

CULEBRA, PORTO RIKO

Jule, San Francisco için yola çıkmadan iki buçuk hafta önce, Culebra havaalanından sarsılarak ilerleyen bir jeep taksinin arkasında Imogen'ın yanında oturuyordu. Immie kıyıdaki bir otelde yer ayırtmıştı.

“Buraya on iki yaşımızdayken arkadaşım Bitsy Cohan'ın ailesiyle gelmiştim,” dedi Immie adayı işaret ederek. “Bir bisiklet kazasından sonra Bitsy'nin çenesine tel takmıştı. Bütün gün virgin daiquiris⁴ içtiğini hatırlıyorum. Hiçbir şey yiyemiyordu. Bir sabah tekneye binip Culebrita adındaki küçük adaya gittik. Siyah volkanik kayalı bir yerd, daha önce hiç böyle bir şey görmemişim. Şnorkelle yüzdük ama Bitsy çenesi yüzünden şnorkelle ilgili sorun yaşadığı için çok aksiydi.”

“Bir keresinde benim çeneme de tel takılmıştı,” dedi Jule. Bu doğrudu ama der demez pişman oldu. Eğlenceli bir hikâye değildi.

4 Bir tür kokteyl. (ç.n.)

“Ne oldu? Stanford’daki erkek arkadaşlarından birinin motosikletinden mi düştün? Yoksa o kötü antrenör seni öldürtmek için kiralık katil mi tutmuş?”

Jule, “Soyunma odası kavgasıydı,” diye yalan söyledi.

“Yine mi?” Immie biraz hayal kırıklığına uğramış gibiydi.

“Şey, çıplaktık,” dedi Jule onu eğlendirmek için.

“Haydi oradan.”

“On ikinci sınıftayken, antrenmandan sonra. Duşlarda çırılçıplak, üçe karşı bir.”

“Hapishane pornosu gibi.”

“O kadar seksi değil. Lanet olası çenemi kırdılar.”

“Beygirler,” dedi taksi sürücüsünü işaret ederek. Gerçekten de oradaydılar. Yolun ortasında kabarık tüylü, sevimli üç yaban atı duruyordu. Sürücü kornaya bastı.

“Onlara korna çalmayın!” dedi Imogen.

“Korkmazlar,” dedi sürücü. “Baksanıza.” Tekrar kornaya bastı ve atlar yavaş yavaş ama biraz sinirlenmiş bir halde yoldan çekildiler.

“Hayvanları insanlardan daha çok seviyorsun,” dedi Jule.

“Az önce anlattığın hikâyenin de tam anlamıyla doğruladığı gibi insanlar pisliktir.” Imogen çantasından mendil paketi çıkarıp içinden bir tanesiyle alnını sildi. “Sen hiç, bir atın veya ineğin pislik gibi davrandığını gördün mü? Asla davranmazlar.”

Sürücü arabanın ön koltuğundan, “Yılanlar pisliktir,” dedi.

“Değiller,” dedi Immie. “Yılanlar da diğerleri gibi sadece hayatta kalmaya çalışırlar.”

“Sokanlar değil,” dedi sürücü. “Onlar kötü.”

“Yılanlar sadece korktuklarında sokarlar,” dedi Immie arka koltuktan öne doğru eğilerek. “Kendilerini savunmaları gerekirse.”

“Ya da yemeleri gerektiğinde,” dedi sürücü. “Herhalde günde bir kez bir şeyleri ısıyorlardır. Yılanlardan nefret ederim.”

“Bir farenin kedi tarafından yakalanmasındansa bir çınıraklıyılan ısırtığıyla ölmesi çok daha iyidir. Kediler avlarıyla oynarlar,” dedi Immie. “Onları etrafta koşturup kaçmalarına izin verirler, sonra tekrar yakalarlar.”

“O zaman kediler pisliktir,” dedi sürücü.

Jule kahkahayla güldü.

Otelin önünde durdular. Immie sürücünün parasını Amerikan dolarıyla ödedi. “Yılanların tarafındayım,” dedi Imogen. “Onları seviyorum. Getirdiğiniz için teşekkürler.”

Sürücü valizlerini bagajdan çıkardı ve araca binip oradan uzaklaştı.

“Bir yılanla karşılaşsan sevmezsin,” dedi Jule.

“Evet, severim. O kadar severim ki evimde beslerim. Mücevher gibi boynuma dolarım.”

“Zehirli bir yılan mı?”

“Tabii. Burada seninleyim, değil mi?” Imogen kolunu Jule’un omzuna attı. “Seni lezzetli farelerle ve yılan atıştırma malıklarıyla besleyeceğim ve omuzlarımda yatıracam. Arada bir, çok gerektiğinde, çıplakken düşmanlarımı öldüresiye sıkabilirsin. Tamam mı?”

“Yılanlar hep çıplaktır,” dedi Jule.

“Sen özel bir tür yilansın. Çoğunlukla giyinik olacaksın.”

Immie iki valizini de arkasında sürüyerek otelin lobisine girdi.

Otel turistik anlamda büyüleyiciydi, turkuaz renkler ağırlıktaydı. Her yer yeşillik ve renkli çiçeklerle çevriliydi. Jule ve Imogen'ın odaları yan yanaydı. İki ayrı havuzu ve en uçta iskelesi olan uzun beyaz bir yay şeklinde sahili vardı. Mönüde sadece balık çeşitleri ve tropikal meyveler vardı.

Odalarına yerleştikten sonra akşam yemeğinde buluştular. Immie böyle müthiş bir yemek yediği için keyifli ve zinde görünüyordu. Hiçbir keder veya suçluluk belirtisi göstermiyordu. Sadece var oluyordu.

Sonra yolda yürüyüp internette gurbetçi barı olduğu söylenen yere geldiler. Burası, ortasında barmenin olduğu önü açık bir yerdi. Hasır taburelere oturdular. Immie kremalı Kahlúa söylerken Jule da vanilya şuruplu diyet kola istedi. İnsanlar konuşkandı. Imogen Havai gömlekli, beyaz, yaşlı bir adamla arkadaş oldu. Adam onlara yirmi iki yıldır Culebra'da yaşadığını söyledi.

"Küçük bir marihuana işindeydim," dedi adam. "Onları ışıklı gömme dolabımın içinde yetiştirip sonra da satıyordum. Dedğim yer Portland. Orada bunu kimsenin umursayacağı aklına gelmez. Ancak polisler bana baskın yaptılar, kefaletle hapisten kurtulunca Miami'ye uçak bileti aldım. Oradan Porto Riko'ya gelmek için bir tekneye, Porto Riko'dan buraya gelmek için de feribota atladım." Bir bira daha almak için barmene işaret etti.

"Kaçak mısın?" diye sordu Immie.

"Şöyle düşün: Yaptığım şeyin suç olması gerektiğine inanmıyordum, o yüzden önüme çıkan sonuçlarını hak etmiyordum. Ben de taşındım. Kaçmıyorum. Buradaki herkes beni bilir. Sadece pasaportumdaki adı bilmiyorlar, o kadar."

“Peki oradaki ad ne?” diye sordu Jule.

“Söylemem.” Bir kahkaha attı. “Tıpkı onlara söylemediğim gibi. Burada kimse öyle şeylere takılmaz.”

“Ne işle uğraşıyorsun?” dedi Jule.

“Burada yazlık sahibi bir sürü Amerikalı ve zengin Porto Rikolu var. Onların yerine evlerine bakıyorum. Parayı nakit ödüyorlar. Güvenlik, tamirat işlerini ayarlamak gibi şeyler.”

“Ya ailen?” diye sordu Immie.

“Pek yok. Burada bir hanım arkadaşım var. Erkek kardeşim nerede olduğumu biliyor. Bir iki kez beni ziyarete geldi.”

Imogen alnını kırıştırdı. “Hiç geri dönmek istiyor musun?”

Adam başını iki yana salladı. “Hiç düşünmüyorum. Yeterince uzun süre ayrı kaldığında geri dönecek bir şeyin kalmıyor.”

Sonraki üç günü, etrafı şemsiyeler ve turkuaz şezlonglarla çevrilmiş, kıvrımlı dev havuzun kenarında oturarak geçirdiler. Jule, Imogen'ın boynuna dolanıyordu. Kitap okuyorlardı. Imogen yemek pişirme teknikleriyle ilgili YouTube videoları izliyordu. Jule ağırlık odasında vücut çalışıyordu. Imogen spa salonunda bakım yaptırıyordu. Birlikte yüzüyor, sahilde yürüyorlardı.

Imogen çok içiyordu. Garsonlardan havuz kenarına Margarita istiyordu. Ancak üzgün görünmüyordu. Martha's Vineyard'dan ilk kaçtıklarındaki büyülu his günlerce devam etti. Jule'a kalırsa harikaydılar. Bu, Imogen'ın hırssız, beklentisiz ve memnun edecek ya da hayal kırıklığına uğratacak birileri olmadan sürdürmek istediği yaşamdı. İkisi sadece *varlardı* ve günleri sıradan ve hindistancevizi tadındaydı.

Jule ve Immie, dördüncü gece geç bir saatte, Immie'nin Vineyard'daki evinde çoğu akşam yaptıkları gibi ayaklarını jakuziye uzatıp oturdular. "Belki de New York'a dönmeliyim," dedi Imogen düşünceli bir şekilde. "Annem ile babamı görmeliyim." Akşam yemeğini bir süre önce yemişlerdi. Immie kapaklı ve pipetli bir plastik bardaktan Margarita içmişti.

"Hayır dönme," dedi Jule. "Burada benimle kal."

"Geçen gece barda gördüğümüz o adam; geri dönme süresini açtıkça dönecek bir şey kalmadığını söylemişti." Imogen ayağa kalktı, sonra tişörtü ile şortunu çıkardı. Üzerinde göğüs kısmı altın bir halkayla birleşen, derin dekoltesi, metalik bir mayo vardı. Vücudunu yavaşça jakuziye daldırdı. "Geriye dönecek bir şey kalmamasını istemiyorum. Annem ve babamdan uzak kalmak istemiyorum. Ancak orada olmaktan da nefret

ediyorum. Beni... beni çok üzüyorlar. Eve son gittiğimde... bunu sana anlatmış mıydım? Sömestr tatilini?"

"Hayır."

"Okulu bıraktığım ve oradan uzaklaştığım için çok mutluydum. Siyaset biliminden kalmıştım. Brooke ve Vivian sürekli didişiyorlardı. Isaac beni terk etmişti. Eve geldiğimde babam beklediğimden daha hastaydı. Annem sürekli ağlıyordu. Saçma sapan hamilelik korkum, arkadaş tripleri ve sevgili sorunları, kötü notlar; tüm bunlar sözünü etmeye değmeyecek önemsiz konulardı. Babam zayıflayıp iyice ufalmış, oksijen tüpüyle nefes alıyordu. Mutfak masası ilaç kutularıyla kaphıydı. Babam bir gün kolumu tuttu ve 'Babana bir babka getirsene,' diye fısıldadı."

"Babka ne?"

"Hiç babka yemedin mi? Tarçmlı rulo çöreğin kırk katı bir şey."

"Ona götürdün mü?"

"Dışarı çıkıp altı adet babka aldım, sömestr tatili bitene kadar ona her gün bir tane verdim. Ortada gerçekten yapılacak bir şey yokken onun için elimden bir şeyler geliyormuş gibi hissettim... Sonra evden ayrıldığım sabah annem beni arabayla Vassar'a götürürken birden dank etti. Vivian'ı görmek istemiyordum. Brooke'u veya Isaac'i de görmek istemiyordum. Üniversite gözüme anlamsız göründü; sanki annemin olmamı istediği türde bir kız evlat olmayı öğreneceğim bir görgü okuluydu. Ya da Isaac'in olmamı istediği ama benim hiç istemediğim... O gider gitmez bir taksi çağırdım ve Vineyard'a gittim."

"Neden orası?"

"Bir kaçış. Ben küçükken oraya tatile gitmiştik. İlk birkaç günden sonra telefonumun şarjı bittiğinde tekrar açmadım."

Kimseye cevap vermek istemiyordum. Bunun kulağa muhtemelen bencilce geldiğinin farkındayım ama radikal bir şeyler yapmam gerekiyordu. Babam o kadar hasta olunca kimseye sorunlarımdan bahsedememiştim. Kendimi bulmamın tek yolu, *uzakta* yaşamanın nasıl bir şey olduğunu denemektir. Benden bir şeyler bekleyen, hayal kırıklığına uğrattığım onca insan olmadan. Sonra kalmaya karar verdim. Bir ay otele yaşadıktan sonra geri dönmeyeceğimi fark ettim. Annem ve babama iyi olduğumu ve ev kiraladığımı bildiren bir e-posta gönderdim.”

“Nasıl tepki verdiler?”

“Milyonlarca e-posta ve mesajla. ‘Lütfen eve gel, yalnızca birkaç günlüğüne. Uçak parasını biz öderiz.’ ‘Baban telefonlarına neden cevap vermediğini bilmek istiyor.’ O tarz şeyler. Babamın diyaliz tedavisi onu Vineyard’a gelmekten alıkoyuyordu ama bana gerçek anlamda rahat vermiyorlardı.” Immie iç çekti. “Mesajlarını engelledim. Onları düşünmeyi bıraktım. O düşünceleri devre dışı bırakmak sihir gibiydi. Onları aklımdan geçirmeyi bırakabilmek beni bir şekilde kurtardı. Berbat biri olabilirim ama artık suçluluk duymamak çok iyi geldi, Jule.”

“Berbat biri olduğunu düşünmüyorum,” dedi Jule. “Hayatında değişiklik yapmak istedin. Dönüşmekte olduğun insana dönüşmek için uç bir şeyler yapman gerekiyordu.”

“Aynen.” Immie ıslak eliyle Jule’un dizine dokundu. “Peki ya sen?” Bu, Imogen’ın her zamanki tavrıydı. Bir düşüncüyü kafasında tamamen netleştirene kadar konuşur, sonra yorulur ve bir soru sorardı.

“Geri dönmeyeceğim,” dedi Jule. “Asla.”

“O kadar kötü mü?” diye sordu Immie, Jule’un yüzünü okumaya çalışarak.

Jule bir an için birilerinin onu sevebileceğini ve tüm bunları hak ettiğini düşündü. Immie, Jule'un diyeceği her şeyi anlardı. Her şeyi.

“İkimiz aynıyız,” diye söze girdi. “Büyürkenki o eski ben olmak istemiyorum. Buradaki, şimdiki, senin yanındaki ben olmak istiyorum.” Nasıl olacağını bilmesede doğruyu söylüyordu.

Immie ona doğru eğilip yanağından öptü. “Aileler her şeyi altüst ediyorlar.”

Sözcükler Jule'un ağzından çıkıverdi. “Biz artık birbirimizin ailesiyiz. Ben senin ailenim, sen de benim ailem olabilirsin.”

Bekledi. Immie'ye baktı.

Imogen'ın, iki kız kardeş gibi olduklarını söylemesi gerekiyordu.

Imogen'ın, ömürlük arkadaşlar olduklarını ve evet, bir aile olduklarını söylemesi gerekiyordu.

O kadar içten konuşuyorlardı ki Imogen'ın, Jule'u asla Forrest'ı terk ettiği gibi, annesi ile babasını terk ettiği gibi terk etmeyeceğine söz vermesi gerekiyordu.

Ancak Immie hafifçe gülümsemekle yetindi. Sonra jakuziden çıkıp o metalik mayosuyla havuz kenarına gitti. Havuzun sığ tarafında şamata yapan bir grup ergen erkeğe gülümsedi. Çocuklar Amerikalıydı.

“Selam, çocuklar. Acaba içinizden biri bana içerideki bardan bir paket cips veya tuzlu kraker almak ister mi?” dedi Immie. “Ayaklarım ıslak. İçeriye su taşımak istemiyorum.”

Oğlanlar ondan daha ıslaklardı ama içlerinden biri havuzdan dışarı fırlayıp havluyla kurulandı. Cılız ve sivilceliydi ama dişleri güzeldi ve Immie'nin beğendiği türde ince, uzun bir vücudu vardı. “Emrinize amadeyim,” dedi şapşal bir şekilde selam vererek.

“Erkekler içinde bir prensin.”

Çocuk havuzdaki arkadaşlarına, “Gördünüz mü?” diye seslendi. “Ben bir prensim.”

Immie neden herkesi büyülemek zorundaydı? Bunlar yalnızca vasat bir oğlan grubuydu, o kadar. Ancak konu ne zaman ciddileşse Immie hep böyle yapıyordu. Arkasını dönüp ışığını yeni insanlara, onun tarafından fark edildikleri için kendilerini şanslı hisseden insanlara doğrultuyordu. Dalton Okulu’na giden yeni arkadaşlar için Greenbriar’daki arkadaşlarını ektiğinde de aynısını yapmıştı. Vassar’a gitmek için hasta babasını ve Dalton’daki arkadaşlarını bıraktığında ve Martha’s Vineyard’da yaşamak için Vassar’ı bıraktığında da aynı şeyi yapmıştı. Forrest ve Martha’s Vineyard’ı da Jule için terk etmişti ama belli ki Jule yeterince ilginç gelmemişti. Immie’nin yeni hayranlıklar uyandırmaya ihtiyacı vardı.

Delikanlı elinde birkaç paket cipsle geri geldi. Imogen bir şezlonga oturup cipsini yerken bir yandan da ona sorular soruyordu.

Nereden geliyorlardı? “Maine.”

Kaç yaşındaydı? “Yeterince büyük! Ha-ha.”

Hayır, cidden, kaç yaşındaydı? “On altı.”

Imogen’ın kahkahası havuz başında yankılandı. “Bebekler!”

Jule ayağa kalkıp ayakkabılarını giydi. Bu oğlanlarda tüylerini ürperten bir şey vardı. Imogen’ı eğlendirmek için havuzun içinde su sıçratarak ve kaslarını göstererek birbirleriyle yarışmalarından nefret ediyordu. Bir grup yalaka lise-liyle konuşmak istemiyordu. Imogen’ın ihtiyacı varsa egosunu tatmin edebilirdi.

Ertesi sabah Jule bir tekne kiralayıp Culebrita'ya gitmek istiyordu. Culebrita, volkanik kayaların bulunduğu o küçük adaydı; plajları olan bir yaban hayatı koruma alanıydı. Immie geldikleri ilk gün oradan bahsetmişti. Deniz taksisiyle gidebilirdi ama o zaman taksinin gelip alması için beklemleri gerekecekti. Aracı kendisinin sürmesi daha iyiydi çünkü o zaman istediğin zaman gidebilirdin. Otel görevlisi Jule'a kiralık tekne için bir adamın telefon numarasını verdi.

Immie onları bir başkası götüreceği yerde kendi başlarına gitmeleri için bir sebep görmüyordu. Culebrita'ya gitmek için de bir sebep görmüyordu. Orayı zaten görmüştü. Üstelik buradaki su berraktı, restoran vardı. İki tane ısıtmalı havuzu ve konuşacak insanlar vardı.

Ancak Jule havuz kenarında küçük aptal şovlarıyla liseli oğlanların yanında bir gün daha geçirmeye dayanamazdı. Jule, Culebrita'ya gitmek ve meşhur siyah kayaları görüp deniz fenerine çıkmak istiyordu.

Tekne kiralayacakları çocuk, sahilin ucundaki iskelede onlarla buluşacağını söylemişti. Çok gayriresmiydi. Jule ve Immie iskeleye yürüdüler. Bir süre sonra iki küçük tekneyle Porto Rikolu iki genç adam geldi. Immie parayı peşin ödedi. Adamlardan biri Jule'a motoru nasıl çalıştıracağını ve gerektiği durumda küreklerin teknenin kenarına nasıl yaslanacağını gösterdi. Tekneyle işleri bittiğinde arayacakları bir numara vardı.

Immie suratsızdı. Can yeleklerinin sağlam olmadığını ve teknenin boyaya ihtiyacı olduğunu söyledi. Yine de tekneye bindi.

Karşı koya geçmek yarım saat sürdü. Güneş giderek yakıcı bir hal alıyordu. Su şaşırtıcı derecede maviydi.

Culebrita'ya geldiklerinde tekneyi karaya itmek için Jule ve Imogen suya atladılar. Jule bir yol seçti ve birlikte yürümeye başladılar. Immie suskundu.

Bir yol ayırımına geldiklerinde, "Ne tarafa?" diye sordu Jule. "Hangisini istersen."

Sola saptılar. Dik bir tepeydi. On beş dakikalık yürüyüşten sonra Immie ayağının üst kısmını bir kayaya sürttü. Durumuna bakmak için ayağını kaldırıp bir ağaca yasladı.

"İyi misin?" diye sordu Jule.

Immie'nin ayağı kanıyordu ama küçük bir yaraydı. "Evet, iyiyim."

"Keşke yanımızda yara bandı olsaydı," dedi Jule. "Yanıma birkaç tane almam gerekirdi."

"Ama almadın, o yüzden sorun yok."

"Üzgünüm."

"Senin hatan değil," dedi Immie.

"Yani, başına böyle bir şey geldiği için üzgünüm."

"Boş ver," dedi Imogen ve tepeden yukarı doğru yürümeye devam etti. Tepenin zirvesine çıktıklarında siyah kayalara ulaştılar.

Jule'un umduğundan farklıydı. Daha güzeldi. Neredeyse korkutucu bir görüntüsü vardı. Siyah ve kayganlardı. İçlerinden ve etraflarından su akıyor, güneşin altında sıcak görünümlü havuzlar yaratıyorlardı. Kayaların bir kısmı yumuşak yeşil yosunlarla kaplıydı.

Civarda kimse yoktu.

Immie üstünü çıkardı ve bir şey demeden içindeki bikiniyle en büyük havuza girdi. Bronz tenliydi ve üzerinde boyundan bağlamalı siyah bir bikini vardı.

Jule birden kendini iri kıyım, erkeksi biri gibi hissetti. Olması için o kadar çalıştığı kasları kaba saba ve yaz boyunca giydiği açık mavi mayo da gözüne pejmürde göründü.

Sığ havuz için, “Sıcak mı?” diye sordu.

“Bayağı sıcak,” dedi Immie. Eğilmiş, kollarına ve ensesine su çarpiyordu. Jule, Immie’nin surat asmasından usanmıştı. Sonuçta Imogen’ın ayağını sürmesi onun hatası değildi. Jule’un tek suçu bir tekne kiralayıp Culebrita’yı görmek istediğini söylemesiydi.

Immie istediğini yaptıramayınca surat asan şımarık bir çocuktu. Bu onun kötü huylarından biriydi. Imogen Sokoloff’a kimse, *hayır*, dememişti.

Jule, “Deniz fenerine çıkalım mı?” diye sordu. Adanın en yüksek noktası orasıydı.

“Çıkabiliriz.”

Jule, Immie’nin biraz heves göstermesini istiyordu ama Immie öyle görünmüyordu.

“Ayağın iyi mi?”

“Muhtemelen.”

“Deniz fenerine çıkmak *istiyor musun?*”

“Çıkabilirim.”

“Peki ama istiyor musun?”

“Ne dememi istiyorsun, Jule? ‘Ah, deniz fenerini görmek en büyük hayalim’ mi? Vineyard’dayken hayatımın her günü lanet olası bir deniz feneri görüyordum zaten. Bu kavurucu sıcakta kanlı ayağımla yukarı tırmanıp daha önce milyonlarca kez gördüğüm milyonlarca minik yapıya benzeyen küçük bir yapıyı görmek için can attığımı mı söylememi istiyorsun? İstedğin şey bu mu?”

“Hayır.”

“O zaman ne istiyorsun?”

“Sadece sordum.”

“Otele geri dönmek istiyorum.”

“İyi de buraya daha yeni geldik.”

Imogen sudan çıktı ve giysilerini üzerine geçirip sandaletlerini giydi. “Lütfen geri dönebilir miyiz? Forrest’ı aramak istiyorum. Telefonum burada çekmiyor.”

Jule bacaklarını kuruladı, ayakkabılarını giydi. “Forrest’ı neden aramak istiyorsun?”

“Erkek arkadaşım olduğu ve özlediğim için,” dedi Immie. “Ne sanmıştın? Ondan ayrıldığımı mı?”

“Bir şey sanmamıştım.”

“Ondan ayrılmadım. Culebra’ya sadece kafa dinlemeye geldim, o kadar.”

Jule birlikte paylaştıkları çantayı omzuna aldı. “Geri dönmek istiyorsan dönelim.”

Jule son birkaç gündür hissettiği mutluluk içinden çekilmiş gibi hissediyordu. Her şey sıcak ve sıradan görünüyordu.

Tekneyi kıyıya fazla yanaştırmışlardı, sahile geri döndüklerinde kumun üzerinde itmek zorunda kaldılar. Sonra içine atlayıp kürekleri yerlerinden çıkardılar, tekne suyun yüzeyinde duracak ve motoru çalıştırabilecekleri kadar derine açılana kadar tekneyi küreklerle ilerlettiler.

Imogen pek konuşmuyordu.

Jule motoru çalıştırdı ve rotayı uzaktan seçilebilen Cullebra'ya çevirdi.

Immie teknenin ön ucunda oturuyordu, denize karşı profili etkileyiciydi. Jule ona baktı ve içinde bir şefkat dalgası hissetti. Immie güzeldi ve güzelliği içinde iyi yürekli biri olduğu anlaşıyordu. Hayvanlara karşı iyiydi. Tam istediğin ayarda kahve getiren, çiçekler alan, kitaplar hediye eden ve kekler pişiren bir arkadaştı. Kimse nasıl eğlenileceğini Immie kadar bilmezdi. İnsanları kendine çekti; onu herkes severdi. Etrafına ışık saçan bir güce –paraya, coşkuya, özgürlüğe– sahipti. Jule ise denizin ortasında, bu deli turkuaz denizde, bu eşsiz insanın yanındaydı.

Tartışmalarının bir önemi yoktu. Yorgunluktandı, o kadar. En yakın arkadaşlıklarda insanlar tartışırlardı. Bu, karşındakine dürüst olmanın bir parçasıydı.

Jule motoru durdurdu. Deniz çok sessizdi. Ufukta başka hiçbir tekne yoktu.

“Her şey yolunda mı?” diye sordu Imogen.

“Benim yüzümden bu aptal tekneyi kiraladığımız için üzgünüm.”

“Sorun değil. Ancak lütfen beni dinle. Yarın sabah Forrest’ın yanında olmak için Vineyard’a dönüyorum.”

Jule’un başı döndü. “Nasıl yani?”

“Sana söyledim, onu zlyorum. Onu yle bıraktığım için kötü hissediyorum. Yaşananlar yüzünden...” Immie duraksadı, söylemeye çekiniyordu. “Temizlikiyle yaşananlara ve Forrest’ın bu konudaki tavrına bozuldum ama kamamam gerekirdi. Gereğinden fazla kaçıyorum.”

“Herkesten ok Forrest’a karşı kendini zorunlu hissediyorsun diye Vineyard’a geri dnmemelisin,” dedi Jule.

“Forrest’ı seviyorum.”

“O zaman neden ona sürekli yalan söylüyorsun?” diye çıkıştı Jule. “Neden burada benimlesin? Neden Isaac Tupperman’ı hâlâ aklından ıkaramıyorsun? İnsan âşık olduğunda böyle davranmaz. Birini karanlığın ortasında bırakıp sonra geri döndüğünde sevinmesini beklemezsin. İnsanları yle bırakamazsın.”

“Forrest’ı kıskanıyorsun. Bunu anlıyorum. Ancak ben oynayabileceğin ve kimseyle paylaşmayacağın bir oyuncak bebek değilim.” Immie ağır konuşuyordu. “Beni param olmadan, başka bir şeyim olmadan, sadece ben olduğum için sevdiğini sanmıştım. Birbirimize benzediğimizi, beni anladığını sanmıştım. Sana bir şeyler anlatmak kolaydı. Ancak git gide, sanki benimle ilgili, *Imogen Sokoloff*’la ilgili,” –adını italik harflerle yazılıymış gibi söyledi– “kafanda bir fikir oluşmuş ve o ben değilmişim gibi hissediyorum. Kafanda kurduğun o kişi hoşuna gidiyor olabilir ama o ben değilim. Sadece giysilerimi giymek, kitaplarımı okumak ve paramı kendi paramış gibi kullanmak istiyorsun. Bu gerçek bir arkadaşlık değil, Jule. Ben her şeyi derken ve sen her şeyi ödünç alıp yine de yetinemezken buna gerçek arkadaşlık denemez. Bütün sırlarımı

öğrenmek ve sonra onları bana karşı koz olarak kullanmak istiyorsun. Sana acıyorum, gerçekten acıyorum. Seni seviyorum ama bazen sanki benim bir kopyama dönüşüyorsun. Bunu söylemek zorunda olduğum için çok üzgünüm ama sen...”

“Ne?”

“Çelişiyorsun. Anlattığın hikâyelerin ayrıntılarını değiştirip duruyorsun ve kendin bile ne olduğunu bilmiyorsun. Bizimle kalman için Vineyard’daki eve seni hiç çağırmamalıydım. Bir süre iyiydi ama şimdi kendimi kullanılmış, hatta kandırılmış hissediyorum. Senden uzak durmalıyım. İşin aslı bu.”

Jule’un baş dönmesi arttı.

Immie ağzından çıkanları söylüyor olamazdı.

Jule haftalardır Imogen ne isterse onu yapmıştı. Immie yalnız kalmak istediğinde onu kendi haline bırakmış, Immie alışverişe gitmek istediğinde alışverişe gitmişti. Brooke’u, Forrest’ı alttan almıştı. Gerektiğinde iyi bir dinleyici, gerektiğindeyse bir hikâye anlatıcısı olmuştu. Yeni ortama uyum sağlamış ve Immie’nin dünyası için tüm davranış kurallarını öğrenmişti. Çenesini kapalı tutmuştu. Yüzlerce sayfa Dickens okumuştı.

Ben giysilerimden ibaret değilim,” dedi Imogen. “Paramdan ibaret de değilim. Sen benim böyle biri olmamı istiyorsun, böyle...”

“Senin kendin dışında hiçbir şey olmanı istemiyorum,” diye araya girdi Jule. “İstemiyorum.”

“İstiyorsun,” dedi Imogen. “İçimden gelmediğinde sana ilgi göstermemi istiyorsun. Bazı günler kendimi çirkin hissettiğimde ve işler zorlaştığında güzel olmamı ve alttan almamı istiyorsun. Beni bir tahta oturtmuşsun ve sürekli güzel yemekler yapmamı, harika edebi eserler okumamı ve herkesle mükemmel olmamı istiyorsun ama bu ben değilim ve bu

çok yorucu. Giyinip süslenip kafandaki beni oynamak istemiyorum.”

“Bu doğru değil.”

“Bunun yükü çok ağır, Jule. Beni boğuyor. Beni senin için bir şey olmaya zorluyorsun ama ben o olmak istemiyorum.”

“Sen benim en yakın arkadaşısın.” Bu doğrudu ve Jule’un yüreğinden sesli ve ağlamaklı bir şekilde kopup çıkmıştı. Jule için insanlar gelip geçiciydi. Onun değillerdi; onda asla iz bırakmazlardı ve kimseyi özlemezdi. Jule, Immie’nin onu sevmesi için yüzlerce yalan uydurmuştu. Bunların karşılığında o sevgiyi hak ediyordu.

Immie başını iki yana salladı. “Bu yaz benim evimde geçirdiğimiz birkaç haftada mı? En yakın arkadaşın olmak mı? Mümkün değil. İlk haftanın sonunda sana gitmeni söylemeliydim.”

Jule ayağa kalktı. Immie teknenin önünde oturuyordu.

“Sana kendimden nefret ettirecek ne yaptım?” diye sordu Jule. “Ne yaptığımı anlamıyorum.”

“Hiçbir şey yapmadın! Senden nefret etmiyorum.”

“Nerede hata yaptığımı bilmek istiyorum.”

“Bak. Benimle gelmeni sadece sesini kesmen için istedim,” dedi Imogen. “Seni buraya çeneni kapamak için çağırdım. İşte, bu kadar.”

İkisi de sessizdi. Son cümle aralarındaki boşlukta asılı kaldı: *Seni buraya çeneni kapamak için çağırdım.*

Imogen konuşmasını sürdürdü: “Bu tatili daha fazla çekemeyeceğim. Sürekli giysilerimi ödünç almana ve bana böyle, asla yeterli olamıyormuşum gibi; beni tehdit edercesine ve üzerine titrememi istercesine bakmana katlanamıyorum. Katlanmayacağım.”

Jule düşünmedi, düşünemedi.

Teknenin zeminindeki küreklerden birini kaldırıp sertçe savurdu.

Küreğin ucu Imogen'ın kafatasına çarptı. Sivri kenarı çarpmıştı.

Immie yere çöktü. Tekne şiddetle sallandı. Jule öne doğru bir adım attı, Immie yüzünü kaldırıp ona baktı. Şaşırılmış görünüyordu, Jule bir an için zafer duygusuna kapıldı: Rakibi onu hafife almıştı.

Küreği bir kez daha o melek yüzüne çarptı. Burnu ve elmacıkkemikleri kırıldı. Gözü pörtleyip yerinden çıktı. Jule üçüncü kez vurduğunda çıkan ses korkunç, gürültülü ve nihaiydi. Imogen'ın çenesi, sahip olduğu haklar, güzelliği ve umursamaz kibri; hepsi Jule'un sağ kolunun gücüyle paramparça oldu. Lanet olası kazanan Jule'du ve kısacık bir an için bu muhteşem bir histi.

Immie devrildiği yerden suya düştü. Ağırlığının suya düşmesiyle birlikte tekne yana yattı. Jule sendeledi ve kalçasını sertçe kenara vurdu.

Immie çırpınarak iki kez su sıçrattı. Nefes almaya çalıştı. Gözleri kan içindeydi. Kan sızarak turkuaz suya damlıyordu. Beyaz gömleği etrafında dalgalanıyordu.

Zafer duygusu geçti ve Jule denize atlayıp Immie'yi omzundan yakaladı. Bir cevap bekliyordu.

Immie ona bir cevap borçluydu.

İşleri henüz bitmemişti, lanet olsun. Immie öylece kaçıp gidemezdi. Jule el ve ayak hareketleriyle suda dik durmaya çalışarak ve Immie'yi olabildiğince havada tutarak, "Bana ne diyeceksin?" diye bağırdı. "Şimdi bana ne diyeceksin?" Immie'nin yüzünden akan kanlar kollarından aşağı süzülüyordu. "Çünkü senin kahrolası evcil hayvanın değilim ve artık lanet olası arkadaşın da değilim, duyuyor musun beni?" diye bağırdı

Jule. “Beni küçümsüyorsun ama güçlü olan benim, burada güçlü olan benim. Görüyor musun, Immie? Görüyor musun?”

Jule, Immie’nin yüzünü yukarıda tutmak için, nefes almaya devam etmesi ve dinlemesi için Immie’yi çevirmeye çalıştı ama yaraları çok büyüktü. Imogen’ın yüzü hamur gibiydi ve kulağından, burnundan ve yanağının kırık kısmından kan akıyordu. Vücudu birden sıçrayıp titredi. Teni kaygandı, çok kaygandı. Kolları etrafa savrulurken zedelenmiş elinin tersiyle Jule’un yüzüne çarptı.

“Lanet olası, ne diyeceksin?” diye tekrarladı Jule yalvararak. “Bana söylemek istediğin şey ne?”

Imogen Sokoloff’un bedeni bir kez daha sarsıldı ve sonra durdu.

İkisinin de etrafı kan birikintisiyle çevrelenmişti.

Jule tekneye geri çıktı ve zaman durdu.

Üzerinden bir saat geçmiş olmalıydı. Belki iki. Belki sadece birkaç dakika.

Daha önce hiç böyle bir kavga yaşamamıştı. Öncekilerde hep bir aksiyon, güç, savunma ve rekabet olmuştu. Bazen de intikam. Bu farklıydı. Denizde bir ceset duruyordu: Küçük bir kulağın üç delikli ucu; gömleğinin manşetindeki düğmeler ve beyaz kumaşın altındaki soğuk bir mavi.

Jule bildiği şekliyle biri nasıl sevilirse Immie Sokoloff'u öyle sevmişti. Gerçekten sevmişti. Ancak Immie bunu istememişti.

Zavallı Immie. Güzel, özel Immie.

Jule'un midesi kalktı. Teknenin kenarından peş peşe öğürdü. Kusacağını sanarak ve omuzları titreyerek teknenin kenarına tutundu. Öğürdü ama hiçbir şey çıkmıyordu, bir şey çıkmıyordu. Bu durum bir iki dakika daha sürdükten sonra ağladığını fark etti.

Yanakları gözyaşından sıırıslam olmuştu.

Imogen'a zarar vermek istememişti.

Hayır, istemişti.

Hayır, istememişti.

Keşke zarar vermemiş olsaydı.

Keşke yaşananları geri sarabilseydi. Keşke başka bir hayatta, başka bir bedende başka bir insan olsaydı. Keşke Immie de onu sevmiş olsaydı, sonra hiçkırarak ağladı çünkü bu artık asla olmayacaktı.

Elini uzattı ve Immie'nin ıslak, cansız eline dokundu. Teknenin kenarından iyice uzanarak elini tuttu.

Bir uçağın sesi duyuldu.

Jule, Immie'nin elini bıraktı ve gözyaşlarına hâkim oldu. Kendini koruma içgüdüsü devreye girdi.

Denizin epey açığındaydı. Tekneyle Culebra'dan yirmi dakikalık, Culebrita'dan da on dakikalık bir mesafedeydi. Jule elini suya daldırdı. İki ada arasındaki işlek kanaldan okyanus açıklarına doğru bir akıntı vardı. Immie'nin elini tutup kollarının altından halatı dolayabileceği kadar kendine çekti, bağı elinden geldiğince gevşek bırakmıştı, böylelikle iz bırakmamış olacaktı. Halat kalındı ve tuhaf bir şekilde bağlanıyordu. Jule'un avuçları sürtünmekten acımıştı. Birkaç denemenin ardından sabit tutacak bir düğüm yaptı.

Motoru çalıştırdı ve akıntıyı takip ederek yavaşça açık sulara doğru ilerledi. Deniz koyulaşıp derinleştğinde, Culebra ve Culebrita arasındaki işlek güzergâhın epey dışına çıktıklarında Jule halatı çözdü ve Imogen'ı serbest bıraktı.

Ceset çok yavaş bir biçimde battı.

Jule halatı yıkadı ve küçük bir erzak kutusunda bulduğu fırçayla çitiledi. Elleri soyulmuştu ve çok az kanıyordu ama onun dışında hiçbir yara izi yoktu. Halatı düzgünce sardı ve teknenin içinde ait olduğu yere geri koydu. Küreği fırçalayarak yıkadı ve duruladı.

Sonra geri dönmek için motoru çalıştırdı.

"Bayan Sokoloff?" Resepsiyon görevlisi lobide Jule'a el salladı.

Jule durdu ve adama baktı.

Adam onu Imogen sanmıştı. Şimdiye kadar hiç kimse onu Imogen'la karıştırmamıştı.

O kadar da benzemiyorlardı ama sonuçta ikisi de kısa saçlı, çilli, kısa boylu iki genç kadındı. İkisi de aynı Doğu Yakası aksanıyla konuşuyordu. Birbirleriyle karıştırılabilirlerdi.

Resepsiyon görevlisi gülümseyerek, “Size bir paket var, Bayan Sokoloff,” dedi. “İşte burada.”

Jule gülümseyerek karşılık verdi. Görevliye, “Çok tatlısın,” dedi. “Teşekkür ederim.”

EYLÜLÜN İKİNCİ HAFTASI, 2016

MENEMSHA, MARTHA'S VINEYARD, MASSACHUSETTS

Jule o paketi almadan altı gün önce, Immie'nin Martha's Vineyard'daki evinde çalışan temizlikçi işe gelmemiştir. Adı Scott'tı. Yirmi dört yaşlarındaydı; Immie'den, Jule'dan Brooke'tan ve hatta Forrest'tan bile büyüktü ama yine de Imogen ona temizlikçi diyordu.

Scott'ı, bahçe ve temizlik işleriyle ilgilenmesi için kiralık evin sahipleri önermişti. Havuzun ve jakuzinin bakıma ihtiyacı vardı. Oturma ve yemek odaları yüksek tavanlı olan evin içi havadar ve bol pencereliydi. Altı tane tavan penceresi ve beş yatak odası vardı. Ön ve arkada avlular; gül çalıları ve başka bitkiler vardı. Temiz tutulması gereken birçok şey.

Scott'ın geniş, aydınlık bir yüzü ve yassı bir burnu vardı. Teni beyazdı; pembe yanaklı, köşeli yüzüne koyu renk asi saçları dökülüyordu. Dar kalçalıydı ve kolları oldukça kashıydı. Genellikle beyzbol şapkası takıyor ve üstsüz dolaşıyordu.

Jule, Scott'la tanıştığında orada tam olarak ne yaptığını anlamamıştı. Çoğunlukla mutfakta paspasla yerleri siliyordu.

Forrest ve Immie'nin adadaki geçici arkadaşlarından farklı görünmemesine rağmen beline kadar çıplak bir şekilde ev işi yapıyordu. "Selam, ben Jule," dedi kapıda durarak.

"Scott," dedi yerleri silmeye devam ederek.

"Sahile geliyor musun?" diye sordu Jule.

"Ha, yok. Burada iyiyim. Ben Imogen'ın temizlikçisiyim." Genel Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

"Ah, anladım." Jule, acaba Imogen temizlikçiyle sıradan biri gibi mi konuşuyor yoksa Scott'ın görünmezmiş gibi davranması mı gerekiyor diye merak etti. Davranış kurallarının ne olduğunu henüz bilmiyordu. "Ben Immie'nin liseden arkadaşıyım."

Çocuk başka bir şey demedi.

Jule onu bir süre izledi. "İçecek bir şey istiyor musun?" diye sordu Jule. "Kola ve diyet kola var."

"Çalışmaya devam etmem gerek. Imogen oyalanmamdan hoşlanmaz."

"O kadar katı mı?"

"Ne istediğini biliyor. Buna saygı duymam gerek," dedi. "Ayrıca bana para ödüyor."

"Peki ama kola istiyor musun?"

Scott dizlerinin üzerine çöktü ve sprey temizleyiciyi kirin biriktiği bulaşık makinesinin altındaki bölgeye sıktı. Sonra kaba bir süngerle orayı ovaladı. Sırtındaki kaslar terden parlıyordu. "Bana buzdolabından bir şeyler almam için maaş vermiyor," diye yanıtladı sonunda.

Sonraki günlerde Scott'ın aslında tam olarak görünmez olması gerekmediği anlaşıldı çünkü aslında kimsenin varlığını görmezden gelemediği ama selam vermek dışında kimsenin konuşmadığı bir aksesuar gibiydi. Immie onu gördüğünde vücudunu tarayan bakışların arasında sadece, "selam" diyordu.

Scott tuvaletleri temizliyor, çöpleri çıkarıyor ve insanların oturma odasındaki dağınıklıklarını topluyordu. Jule ona bir daha hiç kola teklif etmedi.

Scott bir cuma günü gelmemiştir. Cuma sabahları genellikle mutfak ve banyoları temizler, sonra çimleri sulardı. Sabah saat on bire kadar da evden çıkmış olurdu, o yüzden kimse yokluğunu pek fark etmemiştir.

Ancak ertesi gün de gelmedi. Cumartesi günü havuzu temizleyip bahçe bakımını yapardı. Immie önceki haftanın hep maaşını mutfak tezgâhına bırakırdı. Para yine her zamanki gibi oradaydı ama Scott hiç gelmedi.

Jule vücut çalışmak için üstünü giyinip aşağı indi. Brooke, önünde bir kâse üzümle mutfak tezgâhında oturuyordu. Forrest ve Immie yemek masasında kremalı ve ahududulu granola yiyorlardı. Lavabonun içi bulaşık doluydu. Jule kendine bir bardak su koyarken Brooke yemek salonuna doğru, "Temizlikçi nerede?" diye bağırdı.

"Bana kızgın," diye yanıtladı Immie.

"Asıl ben *ona* kızgınım," dedi Forrest.

"Ben de kızgınım," diye seslendi Brooke. "Üzümlerimi yıkamasını, soyunmasını ve vücudumu baştan aşağı yalamasını istiyorum ama bunu hâlâ yapmıyor. Hatta gelmemiş bile. Ne oldu acaba?"

"Çok komik," dedi Forrest.

"Bir erkekte istediğim her şeye sahip," dedi Brooke. "Kaslı, ağzını açmıyor ve senin aksine," ağzına bir üzüm attı, "bulaşıkları yıkıyor."

"Ben bulaşıkları yıkıyorum," dedi Forrest.

Immie kahkaha attı. "İçlerinden sadece kendi tabağını yıkıyorsun."

Forrest şaşkınlıkla baktı ve önceki konuya döndü. “Onu aradın mı?”

Immie alçak sesle, “Hayır. Zam istiyor, ben de veremeyeceğim,” derken Julie’a baktı ve göz göze geldiler. “İyi biri ama çoğu zaman geç geliyor. Uyanıp dağınık bir mutfakla karşılaşmaktan nefret ediyorum.”

“Onu kovdun mu?” diye sordu Forrest.

“Hayır.”

“Zamla ilgili konuştuktan sonra sana burada çalışmaya devam edeceğini söyledi mi?”

“Sanmıyorum. Emin değilim.” Immie kupasını ve kâsesini boşaltmak için ayağa kalktı.

“Nasıl emin olamazsın?”

Immie mutfaktan, “Gelir sandım ama galiba gelmeyecek,” dedi.

“Onu arıyorum,” dedi Forrest.

“Hayır, arama.” Yemek salonuna geri geldi.

“Neden aramayacakmışım?” Forrest, Immie’nin telefonunu aldı. “Bir temizlikçiye ihtiyacımız var ve o zaten işi biliyor. Belki bir yanlış anlaşılma olmuştur.”

Immie, “Onu arama dedim,” diyerek tersledi. “Elinde tuttuğun benim telefonum ve burası senin evin değil.”

Forrest telefonu bıraktı ve yeniden şaşkınlıkla ona baktı. “Yardım etmeye çalışıyorum,” dedi.

“Hayır, yardım etmeye çalışmıyorsun.”

“Evet, çalışıyorum.”

“Buradaki her iş bana bırakıyorsun,” dedi Immie. “Mutfak, yemek, temizlikçi, alışveriş ve kablolu internetle ben ilgileniyorum. Şimdi bir şeyle senin istediğin gibi ilgilenmedim diye bana kızıyor musun?”

“İmogen.”

“Ben kahrolası bir ev hanımı değilim, Forrest,” dedi.
“Aksine.”

Forrest dizüstü bilgisayarının başına gitti. “Scott’ın soyadı ne?” diye sordu. “Bence adını aratıp ondan şikâyetçi olan başka birileri var mıymış, kimin nesiymiş bir baksak iyi olur. Yelp’te veya onun gibi bir yerde kayıtlı olsa gerek.”

“Cartwright,” dedi Immie. Belli ki tartışmaya bir son vermek istiyordu. “Ancak onu bulamayacaksın. Nakit para karşılığında bakım-onarım işleriyle uğraşan Vineyard’lı bir adam. İnternette yoktur.”

“O zaman belki... Aman Tanrım.”

“Ne?”

“Oak Bluffs’lı Scott Cartwright mı?”

“Evet.”

“Ölmüş.”

Immie koşarak yanına gitti. Brooke tezgâhdan indi ve Jule esneme hareketleri yaptığı koridordan geri geldi. Hepsi bilgisayarın etrafına üşüştü.

Bu, *Martha's Vineyard Times* internet sitesinde, Scott Cartwright adındaki kişinin intihar ettiğini bildiren bir yazıydı. Kendini, bir komşunun ahırında, tepedeki bir kirişe bağladığı halata asmış ve üstüne çıktığı altı metrelik merdiveni tekmeleyivermişti.

“Bu benim suçum,” dedi Imogen.

“Hayır, değil,” dedi Forrest gözlerini ekrandan ayırmaksızın. “Zam istiyordu ve sürekli geç geliyordu. Ona daha fazla para verecek değildin. Bu durumun intihar etmesiyle hiçbir alakası yok.”

“Herhalde depresyondaydı,” dedi Brooke.

“Burada not bırakmadığını yazıyor,” dedi Forrest. “Ancak bir intihar olduğundan eminler.”

“İntihar olduğunu sanmıyorum,” dedi Immie.

“Haydi ama,” dedi Forrest. “Kimse onu bir ahırın içinde altı metrelik bir merdivene çıkıp kendini asması için zorlayacak değil ya.”

“Evet,” dedi Immie. “Bence bunu yapmış olabilirler.”

“Aşırı tepki veriyorsun,” dedi Forrest. “Scott iyi biriydi ve ölmüş olması üzücü ama onu kimse öldürmedi. Mantıklı davran.”

“Bana mantıklı davranmamı söyleme,” dedi Immie buz gibi bir sesle.

“Kimse temizlikçiyi öldürüp buna intihar süsü vermez.” Forrest bilgisayarın başından kalktı. Uzun saçlarını bileğindeki bir lastikle atkuyruğu halinde topladı.

“Benimle çocukmuşum gibi konuşma.”

“Imogen, Scott için üzgünsün, bunu anlıyorum ama...”

“Mesele Scott değil!” diye bağırdı Immie. “Mesele senin bana mantıklı davranmamı söylemen. Üniversite diploman olduğu için benden üstün olduğunu sanıyorsun. Ayrıca erkek olduğun ve soylu bir aileden geldiğin için de kendini benden üstün...”

“Immie...”

“Bırak da bitireyim,” diye bağırdı Imogen. “Benim evimde yaşıyorsun. Benim yemeğimi yiyorsun, benim arabamı kullanıyorsun ve dağınıklığını maaşını benim ödediğim o zavallı çocuğa toplatıyorsun. Bir yanın benden bunun için nefret ediyor, Forrest. Bu hayatı sürdürmeye gücüm yettiği ve kendi kararlarımı kendim verdiğim için benden nefret ediyorsun; o yüzden bana patronluk taşıyor ve düşüncelerimi ciddiye almıyorsun.”

“Rica etsem bu konuşmayı yalnızken yapabilir miyiz?” diye sordu Forrest.

“Git buradan. Beni bir süre yalnız bırakın,” dedi Immie. Sesi yorgun gibiydi.

Forrest homurdanarak merdivenleri çıktı. Brooke da peşinden gitti.

İkisi yanından gider gitmez Immie’nin yüzü düştü ve gözyaşlarına boğuldu. Jule’un yanına gitti ve kahveyle karışık yasemin kokusuyla ona sarıldı. Uzun bir süre öylece durdular.

Yirmi dakika sonra Immie ve Forrest konuşmaları gerektiğini söyleyerek arabayla bir yere gittiler. Brooke odasından çıkmadı.

Jule vücut çalıştı, ardından sabah kendi kendine zaman öldürdü. Öğle yemeğinde iki dilim kızarmış ekmeğe fındıklı çikolatalı sürüp yedi ve portakal suyuyla karışık protein tozu içti. Jule bulaşıkları yıkarken Brooke merdivenden ayaklarını yere vurarak aşağı inip silindir spor çantasını oturma odasına sürükledi.

“Ben kaçıyorum,” dedi Brooke.

“Şimdi mi?”

“Drama çekecek durumda değilim. Eve, La Jolla’ya gidiyorum. Anneler, Brooke, *staj yapmalısın! Gönüllü olmalısın! Okula geri dön!* falan diyecekler. O yüzden aşırı sinir bozucu olacak ama bir şey diyeyim mi, aslında evi biraz özledim.” Brooke birden döndü, mutfığa yürüdü. Kilerin kapısını açtı ve iki paket kurabiye ve bir paket tortilla cipsi alıp kol çantasının içine tıktı. “Feribottaki yiyecekler çöp,” dedi. “Hoşça kal.”

Imogen akşam geri döndü. Geldiğinde Jule’u ön avluda otururken gördü.

“Forrest nerede?” diye sordu Jule.

“Çalışma odasına gitti.” Immie oturup sandaletlerini çıkardı. “Önümüzdeki hafta Scott için bir anma töreni düzenlenecekmiş.”

“Brooke gitti.”

“Biliyorum. Bana mesaj attı.”

“Bütün kurabiyeleri alıp yanında götürdü.”

“Brooke.”

“Sorun etmeyeceğini söyledi.”

“Saklayacak değildim ya.” Imogen ayağa kalktı ve havuzun ışıklarını açmak için elektrik düğmesinin yanına gitti. Su aydınlandı. “Bence buradan gitmeliyiz. Forrest olmadan.”

Evet.

Immie’nin sırf ona kalması gerçekten bu kadar kolay mı olacaktı?

“Bence sabah yola çıkmalıyız,” diye devam etti Imogen.

“Peki.” Jule heyecanını ses tonuna yansıtmadı.

“Bize birer uçak bileti alacağım. Sen anlarsın. Buradan uzaklaşıp biraz kız kıza zaman geçirmeye ihtiyacım var.”

“Beni burada tutan bir şey yok,” dedi Jule sevinerek. “Beni hiçbir yerde tutan bir şey yok.”

“Aklma bir fikir geldi,” dedi Imogen plan yaparcasına. Şezlongda geriye yaslanıp uzandı. “Culebra diye bir ada var. Porto Riko açıklarında.” Immie uzanıp Jule’un koluna dokundu. “Parayı dert etme. Biletler, otel, spa masrafları benden.”

“Seninleyim,” dedi Jule.

EYLÜLÜN İLK HAFTASI, 2016

MENEMSHA, MARTHA'S VINEYARD, MASSACHUSETTS

Scott ölmeden iki gün önce havuzu temizlerken, Jule sabah koşusundan dönüyordu. Scott tişörtünü çıkarmıştı. Kot pantolonu kalçasındaydı. Elinde bir havuz süzgeciyle sudaki yaprakları toplayarak havuzun kenarını dolaşıyordu.

Jule yanından geçerken coşkuyla günaydın dedi. Immie ve Forrest henüz uyanmamışlardı. Brooke'un kiralık arabası garaj yolunda değildi. Jule daha önce hazırladığı giysi yığını alıp bahçe duşunun yanındaki askıya astı. Ardından içeri girdi.

Yıkandı, bacaklarındaki tüyleri aldı ve Scott'ı düşündü. İnanılmaz hoş biriydi. Sırt çalışmalarını ve aldığı nakit maaş ödemelerini düşündü. Acaba nasıl başka insanların tuvaletlerini temizlemeye ve bahçelerini biçmeye istekli biri olmuştu? Aksiyon filmlerindeki muhteşem beyaz heteroseksüel kahramanlara benziyordu. Bu dünyada istediği birçok şeyi fazla çaba sarf etmeden elde edebilirdi. Onu zorlayan bir şey yoktu ama işte buradaydı. Temizlik yapıyordu.

Belki böylesi hoşuna gidiyordu. Belki de gitmiyordu. Suyu kapadığında Scott ve Imogen avluda konuşuyorlardı. “Bana yardım etmek zorundasın,” dedi alçak sesle. “Hayır, aslına bakarsan değilim.”

“Lütfen.”

“Buna karışmamam.”

“Karışmana gerek yok, Imogen. Senden yardım istemeye geldim çünkü sana güveniyorum.”

Immie iç çekti. “Bir banka hesabım olduğu için bana geldin.”

“O yüzden değil. Aramızda bir bağ var.”

“Ne?”

“Evimde geçirdiğimiz onca akşamüstü. Senden bir şey istemedim. Oraya kendin istediğin için geldin.”

Imogen, Scott’a, “Bir haftadır evine gelmiyorum,” dedi.

“Seni özledim.”

“Borcunu ödemeyeceğim.” Immie’nin ses tonu sertti.

“Borca ihtiyacım var. İdare etmek için. Şu adamlar ya kamdan düşene kadar.”

“Bu kötü bir fikir,” dedi Imogen. “Bankaya gitmelisin veya kredi kartınla borçlanmalısın.”

“Kredi kartım yok ki. Bu adamların... hiç şakası yok. Arabamın içine notlar bırakmışlar. Adamlar...”

“Kumar oynamaman gerekirdi,” diye tersledi Immie. “Seni daha zeki biri sanırdım.”

“Bu borcu ödememe yetecek kadar avans veremez misin? Sonra beni bir daha hiç görmezsin. Sana borcumu geri ödeyip ortadan kaybolacağım, söz.”

“Daha bir dakika önce aramızda bir bağ olduğundan bahsedip duruyordun. Şimdi de ortadan kaybolmak için söz mü veriyorsun?”

“Hiçbir şeyim yok,” diye yalvardı Scott. “Şu an cebimde beş dolar var.”

“Ailen nerede?”

“Babam uzun zaman önce çekip gitti. Annemse ben on yedi yaşındayken kansere yakalandı,” dedi Scott. “Kimsem yok.”

Immie bir an için sessiz kaldı. “Üzgünüm. Bunu bilmiyordum.”

“Lütfen, Immie. Güzelim.”

“Sakın başlama. Forrest yukarıda.”

“Bana yardım edersen sessizce çekip gidebilirim.”

“Bu bir tehdit mi?”

“Bir arkadaştan bir borçu ödemesi için yardım istiyorum, hepsi bu. On bin dolar senin gibi biri için hiçbir şey.”

“Bu parayı niçin borçlandın? Ne üzerine bahse girdin?”

Scott yanıtı ağzında geveledi. “Köpek dövüşü.”

“Yok artık.” Immie’nin sesi şoke olmuş gibi çıkıyordu.

“İyi bir köpeğim vardı.”

“Köpek dövüşü bir kan sporudur. Suçtur.”

“Hakkında bilgi sahibi olduğum bir arama kurtarma köpeği vardı; dişli bir şeydi. Ara sıra dövüşleri düzenleyen bir adamı tanıyorum. Adamın birkaç pit bull’u var. Planlı bir şey değildi.”

“Bu adam dövüşleri düzenliyorsa demek ki planlıydı. Bunu yasaklayan kanunlar var. Bu zalimlik.”

“Bu köpek dövüşmeyi seviyordu.”

“Böyle söyleme,” dedi Imogen. “Söyleme. Eğer onu sahiplenen biri olsaydı ve ona nazik davransaydı, o zaman...”

“Bu köpeği görmedin,” dedi Scott sinirlenerek. “Her neyse, zaten dövüş başladı ve hemen kaybetti, tamam mı? Fazla zarar görmeden dövüşü durdurdum çünkü köpeğin sahibiy-

sen bunu yapmaya hakkın var çünkü o... Dövüş beklediğim gibi gitmedi.”

Jule bahçe düşünün duvarlarının koruması altına sığınmış kıpırdamadan duruyordu. Hareket etmeyi göze alamadı.

“Bu da demek oluyor ki, onun üzerine bahse giren tüm adamların parasını kaybettim,” diye devam etti Scott. “Ölümüne yarışmasına izin vermem gerektiğini söylediler. Onlara, kurallara göre, köpeğin sahibinin dövüşü durdurabileceğini söyledim. Evet ama kimsenin bunu yapmadığını çünkü köpeğin üzerine bahse giren herkesi dolandırmış olacağını söylediler.” Artık ağlıyordu. “Ayrıca bahis paralarını da geri istiyorlar. Dövüşü düzenleyen adam da yatırdığı parayı geri istiyor. İnsanların şikâyetçi olduklarını, bir köpeği dövüştüremediğim için işini mahvettiğimi söylüyor... Korkuyorum, Imogen. Senin yardımın olmadan bunu nasıl düzelteceğimi bilmiyorum.”

Imogen yavaşça, “Durumu sana açıklayayım,” dedi. “Sen benim bahçe işlerime, havuzuma ve temizlik işlerime bakan çalışanımsın. Burada çalışıyorsun. İyi bir iş çıkardın ve ara sıra birlikte takılınılacak bir çocuksun. Sen zavallı savunmasız bir köpeğe yasadışı ve ahlak dışı bir şey yaparken bu saydıklarım beni sana yardım etmeye mecbur bırakmaz.”

Jule terlemeye başladı.

Imogen, *bahçe işlerime, havuzuma ve temizlik işlerime bakan çalışanımsın*, derken çok soğuktu. Jule şimdiye kadar hiç, Immie’yi yüz yüze birini aşağılarken görmemişti.

“Yani bana yardım etmeyeceksin, öyle mi?” diye sordu Scott.

“Birbirimizi neredeyse tanımıyoruz bile.”

“Haydi ama, bazı haftalar evime neredeyse her gün geldin.”

“Ölene kadar köpeklerin birbirlerini parçalamalarını izlemeyi seven biri olduğunu hiç bilmiyordum. Bir kumarbaz olduğunu hiç bilmiyordum. Böyle aptal ve zalim biri olduğunu da çünkü sen benim için evimi temizleyen bir adamdan başka bir şey değilsin. Bence artık gitsen iyi olur,” dedi Imogen, Scott’a. “Yerleri temizlemesi için başka birini bulabilirim.”

Immie, Forrest'a yalan söylemişti. Jule'a da. İmmie öğleden sonraları nereye gittiğiyle ilgili hikâyeler uydurmuştu. Neden eve ıslak saçla geldiği, neden yorgun olduğu ve market alışverişini nereden yaptığı konusunda yalanlar söylemişti. Brooke'la tenis oynadığı konusunda yalan söylemişti.

Brooke. Brooke'un da Scott'tan haberi olsa gerekti. Imogen'la ikisi sık sık eve raketleri ve su şişeleriyle, yaptıkları tenis maçlarından bahsederek geliyorlardı, oysa muhtemelen o günlerde hiç tenis oynamıyorlardı.

Scott tek kelime daha etmeden gitti. Bir dakika sonra Immie duş kapısına vurdu. "Ayaklarını görebiliyorum, Jule." Jule şaşkınlıkla kesik bir nefes aldı.

"Neden başkalarının konuşmalarını bu şekilde dinliyorsun?" diye bağırdı Immie.

Jule havluyu etrafına sıkıca sarıp duşun kapısını açtı. "Kurulanıyordum. Sen dışarı geldin. Ne yapacağımı bilemedim."

"Hep sinsice etrafta dolaşıyor, casusluk yapıyorsun. Kimse bundan hoşlanmaz."

"Anladım. Şimdi lütfen üstümü giyinebilir miyim?"

Imogen yürüyerek yanından uzaklaştı.

Jule peşinden gidip Immie'nin o yalancı, güzel suratını tokatlamak istiyordu.

Utanç duymak ve aldatılmış hissetmektense haklı ve güçlü hissetmek istiyordu.

Ancak bu öfkeyi başka bir şekilde bastırması gerekecekti.

Duştaki askıdan mayosunu ve gözlüğünü aldı. Havuzda bir buçuk kilometre serbest yüzdü.

Sonra bir buçuk kilometre daha. Kolları titreyene kadar yüzdü.

Sonunda kendini ahşap zemine serili havlunun üzerine attı. Yüzünü güneşe döndüğünde hissettiği tek şey yorgunluktu.

Imogen biraz sonra dışarı çıktı. Elinde bir kâse sıcak, çikolata-
talı mini kekler vardı. “Bunları ben pişirdim,” dedi. “Özür
dilemek için.”

“Özür dileyecek bir şey yok,” dedi Jule yerinden kalkmadan.

“Dediğim her şey acımasızcadı. Ayrıca sana yalan söy-
lüyordum.”

“Sanki umurumdaydı.”

“Evet, umurunda.”

Jule karşılık vermedi.

“Umurunda olduğunu biliyorum, tatlım. Aramızda yalan
olmamalı. Sen beni Forrest’tan veya Brooke’tan çok daha iyi
anlıyorsun.”

“Muhtemelen doğru.” Jule kendini tutamadı. Gülümsedi.

“Kızmaya hakkın var. Hatalıydım. Biliyorum.”

“Muhtemelen bu da doğru.”

“Sanırım tüm bunlar Forrest’ı kendimden uzaklaştırmak
içindi. Erkeklerden sıkıldığımda bunu yapıyorum. Onları al-
datıyorum. Bunu sana söylemediğim için üzgünüm. Kendimle
gerçekten gurur duymuyorum.”

Imogen kekleri Jule’un omzunun yanına koydu. O da
yere uzandı. Şimdi bedenleri paralel bir şekilde duruyordu.

“Herhangi bir yerde evimde olmak ve kaçıp uzaklaşmak
istiyorum,” diye devam etti Immie. “İnsanlarla bağ kurmak ve
sonra onları kendimden uzaklaştırmak istiyorum. Âşık olmak
istiyorum ve hoşlandığımdan bile emin olmadığım adamlar
seçiyorum ya da onları seviyorum ve ilişkiyi mahvediyorum;
belki de ilişkiyi bile bile mahvediyorum. Hangisi olduğunu
bile bilmiyorum, bu nasıl berbat bir şey?”

“Orta derece bir berbatlık,” dedi Jule kıkırdayarak. “Ancak çok da berbat değil. Birden ona kadar değerlendirirsek, sanırım yedi falan olabilir.”

Bir süre daha orada sessizce uzandılar.

“Ancak yedi seviyesinde bir berbatlık muhtemelen normal sayılır,” diye ekledi Jule.

“Beni affetmen için sana rüşvet olarak kek verebilir miyim, lütfen ama lütfen?” diye sordu Immie.

Jule küçük keklerden bir tane alıp ısırdı. “Scott çekici biri,” dedi lokmasını yutarken. “Onun gibi biriyle ne yapılır: Kendi haline bırakıp havuzu temizlemesini mi izleyecektin? Bence yasal olarak üzerine atlamaya mecbur kalmış olabilirsin.”

Imogen inledi. “Neden bu kadar seksi olmak zorundaydı ki?” Jule’un elini tuttu. “Tam bir cadı gibi davrandım. Beni affeder misin?”

“Her zaman.”

“Sen tam bir tatlılık timsalisin, şekerim benim. Şimdi benimle alışverişe gel!” Bunu sanki alışveriş acayip eğlenceli olacakmış gibi söylemişti.

“Yorgunum. Seninle gelmesi için Brooke’a ısrar et.”

“Brooke’u istemiyorum.”

Jule ayağa kalktı.

“Forrest’a gittiğimizi söyleme,” dedi Immie.

“Söylemem.”

“Tabii ki söylemezsin.” Imogen, Jule’a gülümsedi. “Sana güvenebileceğimi biliyorum. Ona bir şey demeyeceksin, değil mi?”

📅 **HAZİRANIN SONU, 2016**

📍 **MARTHA'S VINEYARD, MASSACHUSETTS**

Immie mini kekleri yapmadan on bir hafta önce Jule kendini havlusuz ve mayosuz bir halde Moshup Sahili'nde buldu. Güneş ıslıl ısıldı ve sıcak bir gündü. Otoparktan uzun bir yürüyüşün ardından kıyıda yürüyordu. Devasa toprak kayalar; çikolata, inci ve pas renklerine bürünerek yukarı uzanıyorlardı. Toprak çatlıktı ama dokununca hissi yumuşaktı.

Jule ayakkabılarını çıkardı ve ayak parmakları denizin içinde, kıpırdamadan durdu. Kırk elli metre ileride Imogen ve arkadaşı öğleden sonrası için düzen kuruyorlardı. Plaj sandalyeleri yoktu ama genç adam bir çantayı açıp içinden pamuklu bir plaj örtüsü, havlular, dergiler ve küçük bir soğutucu çıkardı.

Giysilerini kuma attılar, güneş kremlerini sürdüler ve soğutucudan çıkardıkları teneke kutulardan bir şeyler içtiler. Imogen bir şeyler okumak için örtüye uzandı. Adam taşlar toplayıp üst üste yığarak kumun üzerine her an devrilebilecek bir heykel yaptı.

Jule onlara doğru yürüdü. Birkaç metre ilerledikten sonra seslendi: “Immie, sen misin?”

Imogen dönmedi ama erkek arkadaşı omzunu dürttü. “Sana sesleniyor.”

“Imogen Sokoloff, değil mi?” dedi Jule gelip yanlarında durarak. “Benim, Jule West Williams. Beni hatırladın mı?”

Imogen gözlerini kısıp doğruldu. File çantasının içinde güneş gözlüğünü aradı ve bulup gözüne taktı.

“Aynı okuldaydık,” diye devam etti Jule. “Greenbriar’da.”

Immie’nin bakılası özel bir görünüşü var, diye düşündü Jule. Uzun bir boynu, çıkık elmacıkkemikleri vardı. Bronz tenliydi. Ancak üst tarafı sıska ve çelimsizdi. “Gerçekten mi?” diye sordu.

“Sadece dokuzuncu sınıfın bir döneminde. Sonra başka okula geçmiştim,” dedi Jule. “Ancak seni hatırlıyorum.”

“Pardon, adın ne demiştin?”

“Jule West Williams,” diye tekrarladı Jule. Imogen kaşlarını çatığında ekledi: “Senden bir sınıf gerideydim.”

Immie gülümsedi. “O zaman seninle yeniden tanıştığıma memnun oldum, Jule. Bu erkek arkadaşım, Forrest.”

Jule orada tuhaf bir şekilde dikiliyordu. Forrest düz saçlarını arkasında topuz yaptı. Yanında *New Yorker*’ın bir baskısı duruyordu. “İçecek bir şey alır mısın?” diye sordu şaşırtıcı bir şekilde dostça.

“Teşekkürler.” Jule örtünün kenarına diz çöktü ve bir kutu diyet kolayı kabul etti.

“Bir yere gidiyormuş gibi bir halin var,” dedi Imogen. “Çanta ve elindeki ayakkabılarınla.”

“Ah, ben...”

“Plaj giysilerin yok mu?”

Jule söyleyebileceği en cazip şeyi düşündü ve aklına doğruyu söylemek geldi. “Birden aklıma esti ve geldim,” dedi. “Bunu bazen yaparım. Bugün denize girmek aklımda yoktu.”

“Çantamda fazladan bir mayom var,” dedi Imogen birden samimiyetle. “Bizimle yüzmek ister misin? Ben acayip yandım, şimdi suya atlamam lazım yoksa güneş çarpacak ve Forrest beni o lanet olası uzun yoldan geriye kucağında taşımak zorunda kalacak. Gerçi bunu yapmak ister mi, bilmiyorum. Peki ya sen, yüzmek ister misin?”

Jule kaşlarını kaldırdı. “Teklifini kabul ediyorum.”

Imogen çantasından bir bikini çıkarıp Jule’a verdi. Beyaz ve minicikti. “Eteğinin altından geçiriver, denizde buluşuruz.”

Forrest’la ikisi kahkahalar atarak denize koştular.

Jule ilk kez Imogen’ın bir giysisini üzerine giydi.

Immie’nin bikiniyle dalgaların altına daldı ve mucizevi bir şekilde mutlu hissederek su yüzüne çıktı. Gün ıslıl ıslıl parlıyordu; okyanusda bulunmak ve tuzlu su etraflarında savrulurken ufka bakma şansına erişmekten memnuniyet duymaktan başka bir şey hissetmek imkânsızdı. Forrest ve Immie pek konuşmasalar da çılgınlık ve kahkahalar atarak dalgalara karşı yüzüyorlardı. Yorulduklarında sık yere giderek parmak uçlarında durup hafifçe zıpladılar ve hafif hareketlerle kendilerini suya bıraktılar. “Büyük bir tane geliyor.” “Hayır, sonraki daha büyük. Orada, gördün mü?” “Ah, kahretsin, az daha ölüyordum ama harikaydı.”

Üçünün de parmakları morardığında ve titrediklerinde Imogen’ın örtüsüne geri döndüler ve Jule kendini örtünün ortasında buldu. Forrest denizci temalı bir havluya sarınarak bir yanında uzanıyor, Imogen ise yüzünü güneşe dönmüş, üzerinde su damlacıklarıyla diğer yanında uzanıyordu.

“Greenbriar’dan sonra nereye gittin?” diye sordu Imogen.

“Okuldan atıldıktan sonra,” dedi Jule. “Teyzemle birlikte New York’a taşındık.”

“Atılmadın,” dedi Imogen neşeli bir şekilde. Forrest dergisini yere koydu.

“Ah, evet, atıldım.” Şimdi ikisi de ilgiyle dinliyorlardı. “Fahişelikten,” dedi Jule.

Imogen’ın yüzü gölgelendi.

“Dalga geçiyorum. Şakaydı.”

Imogen eliyle ağzını kapayarak alçak sesle ve yavaş yavaş kahkahalar atmaya başladı.

“Tina, adı her neyse, iç çamaşırımı çekip duruyor ve soyunma odasında tehditler savuruyordu,” dedi Jule. “Sonunda başını bir tuğla duvara çarptım. Dikiş atılması gerekti.”

“Kıvırcık saçlı olan mıydı? Hadi uzun boylu?” diye sordu Imogen.

“Hayır. Onun kuyruğundan ayrılmayan kısa boylu olan.”

“Onu hatırlayamadım.”

“Böylesi daha iyi.”

“Demek kafasını duvara çarptın, öyle mi?”

Jule onaylarcasına başını salladı. “Dişliyimdir. Bir tür yetenek.”

“Dişli mi?” diye sordu Forrest.

“Dövüşçü,” dedi Jule. “Eğlencesine değil ama bilirsin işte: kendimi savunmak, kötülüğe karşı savaşmak, Gotham City’yi korumak için.”

“Senin bir kızı hastanelik ettiğini nasıl duymadım, inanmıyorum,” dedi Imogen.

“Örtbas ettiler. Onu durdurmadan önce bana yaptıkları yüzünden Tina bu konuda konuşmak istemedi, anlırsın ya? Ayrıca kız kavgası Greenbriar’ın imajını da zedeliyordu. Kış konserinden hemen önceydi,” dedi Jule. “Hani bütün aile-

lerin geldiği. Beni okuldan atmadan önce şarkı söylememe izin vermişlerdi. Hatırlıyor musun? Caraway diye bir kız da solo söylemişti.”

“Ah, evet. Peyton Caraway.”

“Bir Gershwin parçası söylemiştik.”

“Bir de ‘Rudolph,’ dedi Imogen. “‘Rudolph’ söylemek için bayağı büyüktük. Rezaletti.”

“Önü pensli mavi kadife bir elbise giyyordun.”

“O elbiseyi hatırladığına inanamıyorum! Annem bana önemli günlerde hep öyle şeyler giydirdi, üstelik Noel’i kutlamazdık bile. Sanki bir American Girl bebeği giydirdiyordu.”

Forrest, Jule’un omzunu dürttü. “Güz döneminde üniversiteye başlıyor olmalısın.”

“Aslında liseyi erken bitirdim. O yüzden başlayalı bir yıl oldu bile.”

“Neresi?”

“Stanford.”

“Ellie Thornberry’yi tanıyor musun?” diye sordu Imogen. “O da oraya gidiyor.”

“Sanmıyorum.”

“Walker D’Angelo?” dedi Forrest. “Sanat tarihinde yüksek lisans yapıyor.”

“Forrest üniversiteyi bitirdi,” dedi Imogen. “Ancak üniversite bana lanet olası cehennem koridorları gibi geliyordu, o yüzden artık gitmiyorum.”

“Gerçekten denemedin,” dedi Forrest.

“Babam gibi konuşuyorsun.”

“Ah, somurtkan şey seni.”

Immie güneş gözlüğünü taktı. “Forrest bir roman yazıyor.”

“Ne tür bir roman?” diye sordu Jule.

“Samuel Beckett’ın, Hunter S. Thompson’la buluşması gibi bir şey,” dedi Forrest. “Ayrıca büyük bir Pynchon hayranıyım, o yüzden ondan izler de var.”

“Sana kolay gelsin,” dedi Jule.

“Ah, sahiden *dişlisin*,” dedi Forrest. “Biliyor musun, Imogen, sanırım onu sevdim.”

“Huysuz kadınlar hoşuna gidiyor,” dedi Imogen. “Sevimli birkaç özelliğinden biri.”

“O bizim *hoşumuza* gidiyor mu?” diye sordu Jule.

“Hoş görünüşü için katlanıyoruz,” dedi Immie.

Acıktıklarını söyleyip Aquinnah çarşısına yürüdüler. Alanda bir yığın atıştırmalık standı vardı. Forrest paylaşımları için üç patates kızartması söyledi.

Immie tezgâhın arkasındaki adama kocaman gülümsedi ve “Bana güleceksiniz ama Snapple⁵ için dört dilim kadar limona ihtiyacım var. Limona bayılırım. Bana bu iyiliği yaparmısınız?”

Adam, “Limon mu?” dedi.

“Dört dilim,” dedi Immie. Kollarını ve dirseklerini servis tezgâhına yaslayıp öne doğru yaslandı ve yüzünü adama çevirdi.

“Tabii,” dedi adam.

Immie adama, “Limonuma gülüyorsunuz,” dedi.

“Gülmüyorum.”

“İçinizden gülüyorsunuz.”

“Hayır.” Limonu dilimleyip kırmızı beyaz karton bir kabın içinde tezgâhın üzerinde ona doğru uzatmıştı bile.

“O zaman limonumu çok ciddiye aldığınız için teşekkür ederim,” dedi Imogen. Dilimlerden birini alıp ağzına attı ve biraz suyunu çıkarmak için ısırdı. Ağzında limon kabuğuyla, “Limonların saygı görmeleri çok önemli. Bu onlara kendilerini değerli hissettiriyor,” dedi.

Bir yanı otopark, diğer yanı deniz manzaralı bir piknik masasına oturdular. Otoparkın diğer tarafında insanlar uçurtma uçuruyorlardı. Hava çok rüzgârlıydı. Piknik masası yıpranmaktan griye dönmüştü ve pürüzlüydü. Imogen bir iki tane patates kızartması yedi ve sonra çantasından bir muz çıkarıp ısırdı.

5 Meyveli soğuk içecek markası. (ç.n.)

“Burada, Vineyard’da, tek başına mısın?” diye sordu Immie.

Forrest *New Yorker* dergisini açtı. Sırtı onlara hafifçe dönüktü.

Jule onaylarcasına başını salladı. “Evet. Stanford’ı bıraktım.” Sapık antrenörü ve bursunu kaybetmesiyle ilgili hikâyeyi anlattı. “Eve gitmek istemiyorum. Teyzemle anlaşıyorum.”

Immie öne doğru eğildi. “Onunla mı yaşıyorsun?”

“Hayır, artık aileyle bir ilgim yok.”

Forrest kıkırdadı. “Imogen’in da yok.”

“Evet, var,” dedi Imogen.

“Hayır, yok,” dedi Forrest.

Jule, Imogen’in gözlerinin içine baktı. “O zaman ortak bir noktamız var.”

“Evet, sanırım öyle.” Immie muz kabuğunu çöpe attı. “Bak ne diyeceğim, bize gelsene. Havuzda yüzeriz, akşam yemeğine de kalabilirsin. Birkaç haftalığına adada kalacak yeni arkadaşlar da gelecek. Mangalda biftek yapacağız. Menemsha’da. Evi görünce gözlerine inanamayacaksın. Kocaman.”

Cevabı evetti ama Jule duraksadı.

Imogen, Jule’un yanına yaklaştı ve ayaklarını yan yana getirdi. “Haydi. Eğlenceli olacak,” dedi ikna etmeye çalışarak. “Uzun zamandır kız kıza muhabbet etmedim.”

Menemsha'daki evin tavanları öylesine yüksek ve pencereleri öylesine genişti ki günlük aktiviteler için fazladan bir alan ve ışık var gibiydi. İçecekler şimdiye kadar içtiklerinden çok daha köpüklü ve soğuktu.

Jule, Forrest ve Immie havuzda yüzdüler ve ardından bahçe duşuna girdiler. Gelip geçici arkadaşlar akşam yemeğine geldiler ama Jule, Imogen'ın onu bifteklere bakması için mangalın başına çağırmasından ve avluya oturup Jule'un ayaklarının dibine kıvrılmasından, kendisinin bu geçici arkadaşlardan biri olmadığını şimdiden anlamıştı. Imogen, diğer arkadaşları arabalarına doluşurlarken, Jule'a bu gecelik misafir odalarından birinde kalmasını söyledi. Ada yolları bu saatte karanlık olduğu için diğerleri onu otele götürmeyi teklif ettiler.

Jule kabul etmedi.

Immie ona ikinci katta bir oda gösterdi. Kocaman bir yatağı ve uçuşan beyaz perdeleri, ayrıca tuhaf bir şekilde küçük, antika bir sallanan atı ve geniş bir ahşap masanın üzerinde dizilmiş eski bir rüzgâr gülü koleksiyonu vardı. Jule güneşin altında geçen uzun bir günün sonunda derin bir uykuya daldı.

Ertesi sabah Forrest asık suratlı bir şekilde onu eşyalarını toplaması için kaldığı otele götürdü. Jule valiziyle birlikte geri döndüğünde Immie odasına dört vazo çiçek koymuştu. Dört. Ayrıca komodinine de kitaplar bırakmıştı: Thackeray'den *Gurur Dünyası*, Dickens'tan *Büyük Umutlar*, bir de *Martha's Vineyard Gezi Rehberi*.

Böylelikle nasıl geçtiği anlaşılmadan günler birbirini kovalamaya başladı. Immie'nin sahilde veya bitpazarında edindiği

geçici ve edebi arkadaşları eve girip çıkıyorlardı. Havuzda yüzüyor, barbekülere yardım ediyor ve göğüslerini tutarak delicesine kahkahalar atıyorlardı. Hepsisi de gençti: hoş görünümlü, yapmacık tipli oğlanlar, onlarla aynı derecede güzel görünümlü, gürültücü kızlar. Çoğu eğlenceli ve çelimsiz, konuşkan ve alkolikti, üniversite veya sanat okulu öğrencileriydi. Bunun dışında hepsinin bambaşka geçmişleri ve cinsel yönelimleri vardı. Imogen bir New York çocuğuydu: Jule'un yalnızca televizyonda gördüğü türden açık fikirli biriydi; görünüşe bakılırsa hem arkadaş hem ev sahibi olarak cazibesine son derece güveniyordu.

Jule'un ortama uyum sağlaması bir iki gününü aldı ama çok geçmeden rahatladı. 'Gelip geçici arkadaşları Greenbriar, Stanford ve bunlar kadar olmasa da Şikago'yla ilgili anlattığı hikâyelerle etkiliyordu. Tartışmak istediklerinde onlarla keyifli bir şekilde tartışıyordu. Onlarla flört edip adlarını unutmuyor ve adlarını unuttuğunu onlara bildiriyordu çünkü unutma kısmı onlarda bir hayranlık ve adını hatırlamaları için istek uyandırıyor. Başlarda Patti Sokoloff'a fotoğraflar çekip gönderiyor, umut dolu uzun mesajlar atıyordu ama Jule'un da tıpkı Imogen gibi Patti'yi yok sayması fazla sürmedi.

Immie ona istendiğini hissettiriyordu. Jule'un günleri bu alışılmadık mutlulukla dolup taşıyordu.

Oraya taşındıktan iki hafta sonra bir gün Jule kendini ilk kez evde tek başına buldu. Forrest ve Immie beraber öğle yemeğine çıkmışlardı. Immie'nin denemek istediği yeni bir restoran vardı.

Jule televizyonun karşısında kalan yemekleri yedi ve ardından üst kata çıktı. Bir an için Immie'nin yatak odasının önünde durup içeri baktı.

Yatak derli topluydu. Masada kitapları, bir kavanoz el kremi, Forrest'ın gözlük kabı ve boş bir şarj aleti duruyordu. Jule içeri girdi ve bir parfüm şişesinin kapağını açtı, biraz sıkıp bileklerini birbirine sürttü.

Gardıropta Imogen'ın sık sık giydiği bir elbise asılıydı. Koyu yeşil, uzun, ince pamuklu ve içine sutyen giymeyi imkânsız kılan derin V yakalı bir elbiseydi. Immie'nin göğsü tahta gibiydi, o yüzden sutyen giymese de sorun değildi.

Jule hiç düşünmeden koşu şortunu ve ardından rengi solmuş, yıpranmış Stanford tişörtü ile sutyenini çıkardı.

Immie'nin elbisesini başından geçirdi. Altına giymek için bir çift sandalet buldu. Immie'nin, sekizi de hayvan figürlü olan yüzük koleksiyonu şifoniyerinin üstündeydi.

Bir duvara geniş, gümüş çerçeveli bir boy aynası yaslanmıştı. Jule döndü ve gözlerini kısarak kendine baktı. Saçları atkuyruğuydu ama onun dışında odanın loş ışığında Imogen'a benziyordu. Büyük oranda benziyordu.

Demek Imogen'ın yatağına oturmak, Imogen'ın kokusunu sıkmak ve Imogen'ın yüzüklerini takmak böyle bir histi.

Immie geceleri Forrest'ın yanında yatıyordu ama Forrest'ın yeri doldurulabilirdi. Immie eline bu kremden sürüyor, kitabında kaldığı sayfayı bu ayraçla işaretliyordu. Sabahları

gözlerini açıp bu mavi-yeşil çarşafı ve deniz tablosunu görüyordu. Bu devasa evin ona ait olduğunu bilmek, parayı ve hayatta kalma mücadelesini hiç dert etmemek, Gil ve Patti tarafından sevildiğini hissetmek, hiç çaba harcamadan güzelce giyinmek böyle bir şeydi.

“Pardon?”

Immie kapının eşiğinde duruyordu. Üzerinde kot şort ve Forrest’ın kapüşonlu svetşörtü vardı. Dudakları, normalde sürmediği parlak kırmızı bir rujla ışıldıyordu. Jule’un kafasındaki Imogen’a pek benzemiyordu.

Jule yerin dibine girmişti ama gülümsedi. “Sorun etmeyeceğini düşündüm,” dedi. “Bir elbiseye ihtiyacım vardı. Son dakika şu çocuk aradı.”

“Ne çocuğu?”

“Oak Bluffs’lı çocuk, hani atlıkarıncaya bindiğimde konuştüğüm.”

“Bu ne zaman oldu?”

“Daha az önce mesaj attı ve yarım saat içinde heykel bahçesinde onunla buluşmak isteyip istemediğimi sordu.”

“Her neyse,” dedi Immie. “Lütfen giysilerimi üzerinden çıkarır mısın?”

Jule’un yüzünü ateş bastı. “Sorun edeceğini düşünmemiştim.”

“Üstünü değiştirecek misin?”

Jule, Immie’nin yeşil elbisesinin üstünü indirdi ve yerdeki sutyenini aldı.

“Onlar da benim yüzüklerim mi?” dedi Immie.

“Evet.” Aksini iddia etmenin anlamı yoktu.

“Giysilerimi neden giyesin ki?”

Jule elbiseyi üzerinden sıyırdı ve tekrar askıya astı. Kendi giysilerinin geri kalanını üstüne geçirdi ve yüzükleri şifoniyerin üzerine bıraktı.

“Heykel bahçesinde seni bekleyen bir çocuk olduğunu sanmıyorum,” dedi Immie.

“İstedğini düşünebilirsin.”

“Neler oluyor?”

“Kıyafetlerini giydiğim için üzgünüm, bir daha olmaz. Tamam mı?”

“Tamam.” Imogen, Jule’un sandaletleri gardıroba geri koymasını ve koşu ayakkabılarının bağcıklarını bağlamasını izledi. Jule yanından geçip koridora doğru yürürken Immie, “Bir şey soracağım,” dedi.

Jule’un yüzü hâlâ alev alev yanıyordu. Konuşmak istemiyordu.

“Sırtını dönüp gitme,” dedi Immie. “Sadece şu soruma cevap ver, tamam mı?”

“Neymiş o?”

“Parasız mısın?” diye sordu Imogen.

Evet. Hayır. Evet. Jule bu sorunun onu bu denli hassas hissettirmesinden nefret etmişti.

“Beş parasız,” dedi sonunda. “Evet, beş parasızım.”

Immie elini ağzına götürdü. “Bilmiyordum.”

Böylelikle Jule üstünlüğü ele geçirdi. “Sorun değil,” dedi. “Bir iş bulabilirim. Bunu gerektiği gibi kabullenmedim.”

“Anlamam gerekirdi.” Immie yatağa oturdu. “Stanford’a geri dönmeyeceğini biliyordum, teyzenle aranızın açık olduğunu da söylemiştin ama noktaları birleştirip durumun ne kadar kötü olduğunu göremedim. Sürekli aynı şeyleri giymenden, hiç market alışverişi yapmamandan ve her şeyi bana ödetmenden anlamalıydım.”

Ha. Demek ki market alışverişi yapması gerekiyordu. Bu, Jule'un şimdiye kadar anlamadığı bir davranış kuralıydı. Ancak Imogen'a söylediği tek şey, "Önemli değil," oldu.

"Hayır, önemli, Jule. Gerçekten çok üzgünüm." Immie bir süre sessiz kaldı. Sonra, "Sanırım hayatına ilişkin bulunmamam gereken varsayımlarda bulunuyordum. Anlatman için sana sormadım. Galiba bu konuda pek bir deneyimim yok."

Jule omuzlarını silkti. "Şanslısın."

"Isaac bana hep dar bir bakış açım olduğunu söylerdi. Her neyse. İsteddiğini ödünç alabilirsin."

"Artık kendimi tuhaf hissedirim."

"Tuhaf hissetme." Immie gardırobun kapağını açtı. İçi giysi doluydu. "Bende ihtiyacım olandan fazlası var."

Tekrar Jule'un yanına gitti. "Saçını düzelteyim. Tokaların çıkmış."

Jule'un saçları uzundu. Çoğunlukla arkadan sıkıca toplardı. Saçlarını öne eğdi ve Immie, Jule'un ensesinden çıkan birkaç tutamı tokayla tutturdu.

"Kısa kestirmelisin," dedi Immie. "Sana yakışacaktır. Tam olarak benimki gibi değil de kâkülleri biraz daha uzun bırakıp kulak çevresinde yumuşatabilirsin."

"Yok."

"İstersen yarın seni kuaförüme götüreyim," diye üsteledi Immie. "Ben ısmarlayacağım."

Jule başını iki yana salladı.

"Bırak da senin için bir şey yapayım," dedi Immie. "Bunu hak ediyorsun."

Jule, ertesi gün Oak Bluffs'ta, saçlarının ağırlığı olmadan kendini daha hafif hissediyordu. Imogen'ın onunla ilgilenmesi

hoştu. Saç kesiminden sonra ona rujunu ödünç vermiş, liman manzaralı bir restoranda onu öğle yemeğine çıkarmıştı. Yemekten sonra bir mücevher dükkânına girdiler. “Elinizdeki en farklı yüzüğü görmek istiyorum,” dedi Immie.

Dükkân sahibi oradan oraya koşturup kadife bir tepsiye yan yana altı yüzük dizdi. Imogen yüzüklere saygıyla dokundu. Yılan şeklinde yeşim bir tanesini seçti ve parasını ödeyip mavi kadife kutuyu Jule’a verdi. “Bu senin için.”

Jule hemen kutuyu açtı ve yılanı sağ elinin yüzük parmağına taktı. “Evlenmek için biraz fazla gencim,” dedi. “Yanlış bir fikre kapılma.”

Immie bir kahkaha attı. “Seni seviyorum,” dedi sıradan bir şekilde.

Immie ilk kez *sevmek* sözcüğünü kullanmıştı.

Jule ertesi gün mangal için gaz almaya adanın öbür ucundaki hırdavatçı dükkânına gitmek için arabayı ödünç aldı. Biraz market alışverişi de yaptı. Geri geldiğinde Imogen ve Forrest yüzmeye havuzunda çıtırçıtlak ve sarmaş dolaş bir haldeydiler.

Jule sinekliğin iç tarafında durmuş, gözlerini kırpmadan onlara bakıyordu.

Seks yaparken ikisi de çok tuhaf görünüyordu. Forrest'ın ıslak uzun saçları omuzlarına dökülüyordu. Gözlüğü havuzun kenarındaydı ve gözlüksüzken yüzü soluk ve boş görünüyordu.

Bu imkânsızdı. Jule, Imogen'ın, Forrest'ı gerçekten seve-meyeceğinden veya istemeyeceğinden emindi. O yalnızca bir erkek arkadaş fikri olarak yoklukta boşluğu dolduruyordu. O bunu bilmesede Forrest, tıpkı akşam yemeğine gelen ve bir daha hiç görmedikleri üniversiteliler ve sanat okulu öğrencileri gibi gelip geçici biriydi. Forrest, Immie'nin sırlarını bilmiyordu. Sevilmiyordu. Imogen'ın, şu an yaptığı gibi Forrest'ın yüzünü kavrayıp onu öpebileceğine ve onun için aç ve delirmişçesine bir izlenim verebileceğine Jule hiç inanmamıştı. Imogen'ın bu kadar savunmasız bir şekilde Forrest karşısında çıplak olabileceğine bile gerçekten inanmamıştı.

Forrest onu gördü.

Jule, Forrest'ın bağırmasını veya utanmasını bekleyerek geri çekilmeye başladı ama Forrest, Immie'ye bir çocuktan söz edercesine, "Küçük arkadaşın burada," demekle yetindi.

Imogen başını çevirdi. "Güle güle, Jule. Sonra görüşürüz."

Jule arkasını döndü ve koşarak yukarı çıktı.

Saatler sonra Jule aşığı indi. Mutfaktan bir podcast sesi yükseldiğini duydu; bu, Imogen'ın yemek yaparkenki alışkanlığıydı ve Immie'yi ızgara için kabakları dilimlerken buldu.

“Yardıma ihtiyacın var mı?” diye sordu Jule. Acayip tuhaf hissediyordu. O sahneye şahit olması işkence gibiydi. Bu her şeyi mahvedebilirdi.

“Porno gösterisi için kusura bakma,” dedi Imogen kaygısızca. “Bir kırmızı soğan kesebilir misin?”

Jule kâsedden bir soğan aldı.

“Londra'daki daireme ilk taşındığımda,” diye devam etti Imogen, “benimle aynı programa katılan iki sevgili kız arkadaşım vardı. Ailelerinden uzaktayken eşcinsel olduklarını yeni açıklamışlardı, bilirsin işte. Ağustos ayında yanımda kalıyorlardı. Onları bir gün mutfak zemininde birbirilerini *götürürlerken* yakaladım; çırlıçıplak ve çığlık çığlığalardı. Tam da lanet olası doruk noktasında basmışım, anlarsın ya. *Tanrım*, diye düşündüm, *bir daha birbirimizin yüzüne bakabilecek miyiz?* Bu olaydan sonra nasıl hep birlikte bir bara gidip kızarmış balık ve patates yiyebilirdik? Bu mümkün görünmüyordu ve içimden bir his, yanlış zamanda eve gelerek bu iki harika arkadaşı kaybetmiş olabileceğimi söylüyordu. Ancak biri, ‘Ah, porno gösterisi için kusura bakma,’ dedi ve hepimiz kahkahalara boğulduk, gerçekten sorun olmamıştı. Ben de benzer bir duruma düşersem böyle derim, diye düşünmüştüm.”

“Londra'da bir dairen mi var?” Jule kabuğunu soyarken soğana bakıyordu.

“Yatırım içindi,” dedi Immie. “Bir tür geçici heves. Bir yaz programı için İngiltere'deydim. Para işlerimle ilgilenen adam, paramın bir kısmını gayrimenkule ayırmamı tavsiye etmişti, şehri de sevdim. Bu daire baktığım ilk yerdi, tamamen yanlış ülkede anlık bir kararla satın aldım ama pişman değı-

lim. Çok sevimli bir semtte: St. John's Wood." Immie semtin adını, İngiliz aksanıyla telaffuz etti. "Arkadaşlarımla daireyi dekore ederken çok eğlenmiştim. Şehirde gezip turistlerin yaptıklarını yapıyorduk. Londra Kulesi, muhafızların nöbet değişimi, balmumu müzesi. McVitie's Digestive bisküvileriyle besleniyorduk. Bu, ben yemek pişirmeyi öğrenmeden önceydi. İstedğin zaman kalabilirsin. Artık hiç gitmiyorum."

"Birlikte gitmeliyiz," dedi Jule.

"Ha, istersin yani. Anahtarlar tam burada. Yarın gidebiliriz," dedi Immie ve mutfak tezgâhının üzerindeki çantasına pat pat vurdu. "Belki de gitmeliyiz. Hayal edebiliyor musun? Sadece sen ve ben, Londra'da?"

Immie tutkulu insanları seviyordu. Sevdği müzikleri, onlara verdiği çiçekleri, hayran olduğu kitapları onların da sevmesini istiyordu. Bir baharatın kokusuna veya yeni bir tuz çeşidinin tadına ilgi duymalarını istiyordu. Karşıt görüşlere bir itirazı yoktu ama kayıtsız ve kararsız kalan insanlardan nefret ediyordu.

Jule, Immie'nin, komodinine bıraktığı öksüzlükle ilgili iki kitabı ve onun için eve getirdiği her şeyi okuyordu. Şarap etiketlerini, peynir etiketlerini, romanlardan paragrafları, yemek tariflerini ezberliyordu. Forrest'a karşı sevimli davranıyordu. Dişli ama memnun etmeye istekli, feminist ama efemine, öfke dolu ama arkadaş canlısı, açıksözlü ama dogmatik değildi.

Kendini baştan yaratmasının, Imogen'ı memnun etme konusunda gerçekten işe yaradığını fark etti. İnsan yol aldıkça güçleniyor, sonunda bir dayanıklılık kazanıyor ve günün birinde bunu sevdiğini fark ediyordu.

Brooke Lannon, Immie'nin kapısı önünde belirdiğinde Jule beş haftadır Vineyard'daki evde kalıyordu. Jule kapıyı açtı.

Brooke içeri girdi ve çantalarını kanepeye attı. Mavi pamuklu gömleği eski püskü ve yıpranmıştı, ipeksi sarı saçlarını tepede topuz yapmıştı. "Immie, sen hâlâ yaşıyor musun, cadı," dedi Immie oturma odasına girerken. "Vassar'da herkes öldüğünü sanıyor. Geçen hafta bana mesaj attığını söylediğimde kimse bana inanmadı." Dönüp Forrest'a baktı. "Çocuk bu mu? Kim?.." Havada bir soru işareti bıraktı.

"Bu Forrest," dedi Immie.

"Forrest!" dedi Brooke tokalaşarak. "Tamam, gel sarılalım."

Forrest tuhaf bir şekilde sarıldı. "Tanıştığımıza memnun oldum."

“Benimle tanışmak hep memnun eder,” dedi Brooke. Sonra Jule’u işaret etti. “Bu kim?”

“Gıcıklık yapma,” dedi Immie.

“Eğlence olsun diye,” dedi Brooke. “Sen kimsin?” Bu kez Jule’a sordu.

Jule zorlama bir gülümsemeyle kendini tanıttı. Brooke’un geleceğinden haberi yoktu. Belli ki Brooke da Jule’un burada olduğundan habersizdi. “Imogen senin Vassar’da en sevdiği kişi olduğunu söylüyor.”

“Ben Vassar’daki herkesin en sevdiği kişiyim,” dedi Brooke. “O yüzden okulu bırakmak zorunda kaldım. Sadece iki bin kişi vardı. Benim daha geniş bir kitleye ihtiyacım var.”

Çantalarını sürükleyerek yukarı çıkardı ve kendi evymiş gibi evin en iyi ikinci misafir yatak odasına yerleşti.

HAZİRAN SONU, 2016

MARTHA'S VINEYARD, MASSACHUSETTS

Brooke gelmeden beş hafta önce Martha's Vineyard'daki yedinci gününde, Jule paraya kıyıp adayı dolaşmak için bir turist otobüsüne bindi. Otobüstekilerin çoğu, bir gezi sitesindeki görülecek yerleri görüp listeden silmek isteyen tiplerdi. Yüksek sesle konuşan aileler ve çiftlerdi.

Otobüs öğleden sonra tur grubunu Aquinnah deniz fenerine getirdi. Tur rehberi bu bölgede ilk başta Wampanoag Gay Head Kabilesi'nin, sonra 1600'lerde de İngiliz sömürgecilerin yaşadığını açıkladı. Herkes deniz fenerine bakmak için otobüsten dışarı akın ederken rehber, balina avcılığından bahsetmeye başladı. Manzaraya bakarken Moshup Sahili'nin renkli kil kayalıkları da görünüyordu ama güneş altında yaklaşıp bir kilometre boyunca yürümeden kıyıya ulaşamıyordu.

Jule manzara noktasından hediyeelik eşyalar, Wampanoag elişleri ve atıştırmalıklar satılan küçük işletmelerin bulunduğu Aquinnah çarşısına doğru yürüdü. Alçak yapılara girip çıkarak, aylak aylak kolyelere ve kartpostallara dokunarak gezindi.

Belki de sonsuza kadar Martha's Vineyard'da kalmalıydı. Bir dükkânda veya spor salonunda işe girebilir, günlerini deniz kıyısında geçirir, kendine yaşayacak bir yer bulurdu. Bir şeyler yapmak için çabalamaktan, hırslanmaktan vazgeçebilirdi. Sadece şu an sahip olduğu hayatı kabullenip bunun için şükredebilirdi. Kimse ona bulaşmazdı. İstemezse Imogen Sokoloff'u aramak zorunda değildi.

Jule dükkânın birinden çıkarken tam karşı dükkândan genç bir adam çıktı. Elinde büyük keten bir çanta vardı. Aşağı yukarı Jule yaşlarındaydı. Hayır, daha büyük olmalıydı. Zayıftı, beli inceydi, kaslı bir vücudu yoktu ama zarif ve endamlıydı; hafif kavisli bir burnu ve hoş bir kemik yapısı vardı. Kumral saçları topuz yapılmıştı. Üzerinde, paçaları aşınacak kadar uzun, siyah, pamuklu bir pantolon; parmak arası terlikler ve üzerinde LARSEN BALIK PAZARI yazılı bir tişört vardı.

"Neden oraya girmek istiyorsun, anlamıyorum," diye seslendi muhtemelen hâlâ dükkânın içinde olan arkadaşına. "İşe yaramaz şeyler almanın bir anlamı yok."

Cevap gelmedi.

"Immie! Haydi. Sahile gidelim," diye seslendi oğlan.

İşte oradaydı.

Imogen Sokoloff. Saçları kısa, hatta kısacık kesilmişti, fotoğraflarda gördüğünden daha sarıydı ama o olduğuna hiç şüphe yoktu. Tıpkı ona benziyordu.

Bir şey yokmuş; Jule günlerdir onu beklemiyormuş, onu aramıyormuş gibi dükkândan çıktı. Hoştu ama ondan da öte rahattı. Hoş görünmek için hiç çaba harcamıyor gibiydi.

Jule, Imogen'ın onu tanımamasını ümit etti ama öyle olmadı.

"Bugün çok mızumsuzsın," dedi Immie genç adama. "Mız-mızlandığında çok sıkıcı oluyorsun."

"Bir şey bile almadın," dedi. "Sahile gitmek istiyorum."

“Sahil bir yere kaçmıyor,” dedi Imogen elini çantasına daldırarak. “Ayrıca bir şey aldım.”

Genç adam iç çekti. “Ne?”

“Senin için,” dedi Imogen. Kâğıda sarılı küçük bir paket çıkarıp ona verdi. Çocuk bandı açtı ve içinden örgü bir bileklik çıktı.

Jule, Imogen’ın erkek arkadaşının buna sinirleneceğini sanmıştı ama bunun yerine sırttı. Bilekliği taktı ve yüzünü Imogen’ın boynuna gömdü. “Buna bayıldım,” dedi. “Harika.”

“İncik boncuk,” dedi Imogen. “İncik boncuktan nefret edersin.”

“Ancak hediyeleri severim.”

“Sevdiğini biliyorum.”

“Haydi,” dedi “Su sıcak olmalı.” Otoparktan geçip sahile doğru yürüdüler.

Jule arkasına baktı. Tur rehberi kalabalığa el sallıyor, turistlere, otobüse geri binmeleri için işaret ediyordu. Otobüs beş dakika sonra kalkacaktı.

Otele dönmesinin imkânı yoktu. Telefonunun şarjı bitmek üzereydi ve adanın bu noktasına taksi çağırıp çağıramayacağını bilmiyordu.

Önemli değildi. Imogen Sokoloff’u bulmuştu.

Jule otobüsün onsuz gitmesine ses çıkarmadı.

HAZİRANIN ÜÇÜNCÜ HAFTASI, 2016

MARTHA'S VINEYARD

Bir hafta önce havaalanı güvenliğinden bir görevli Jule' u durdurdu. "Bu çantayı yanınıza almak istiyorsanız, sıvı eşyalarınızı şeffaf naylon bir poşete koymak zorundasınız, hanımefendi," dedi Jule'a. Adamın sarkık bir gerdanı vardı ve mavi bir üniforma giyyordu. "Uyarıyı görmediniz mi? Her sıvının yüz miligramdan fazla olmaması gerek."

Güvenlik görevlisi ellerinde bir çift mavi lateks eldivenle Jule'un valizini didik didik ediyordu. Şampuanını, saç kremini, güneş kremini, vücut losyonunu aldı ve hepsini çöpe attı.

"Şimdi valizi tekrar geçireceğim," dedi çantanın fermuarını kapatarak. "Sorun olmayacaktır. Siz burada bekleyin."

Jule bekledi. Hava yolculuğunda sıvıları nasıl paketlemeyi biliyormuş da unutmuş gibi görünmeye çalıştı ama kulakları yanıyordu. Eşyalarının çöpe gitmesine sinirlenmişti. Kendini küçük düşmüş ve deneyimsiz hissetti.

Uçak daracıktı ve plastik koltukları yıllardır kullanılmaktan aşınmıştı ancak Jule uçuştan keyif almıştı. Manzara heyecan

vericiydi. Bulutsuz bir gündü. Sahil, kıyı şeridi boyunca kah-verengi ve yeşil renklerle kıvrılarak uzanıyordu.

Otel Oak Bluffs'daki limanın karşısındaydı. Beyaz süslemeli, Viktorya dönemine ait bir binaydı. Jule valizini odasında bıraktı ve birkaç sokak ilerideki Circuit Caddesi'ne yürüdü. Çarşı tatilcilerle dolup taşıyordu. Hoş giysilerin olduğu birkaç mağaza vardı. Jule'un giysiye ihtiyacı vardı; yanında Visa hediye kartları vardı ve üzerine neyin yakıştığını biliyor ama çekiniyordu.

Yanından gelip geçen kadınları izledi. Kot veya pamuklu kısa etekler, ucu açık sandaletler; solgun renkler ve lacivert giysiler giyiyorlardı. Çantaları deri değil, kumaştı. Rujları çoğunlukla ten rengi ve pembeydi, kesinlikle kırmızı değildi. Bazıları beyaz pantolon ve bez ayakkabılar giymişti. Sutyenleri görünmüyordu. Sadece minik küpeler takıyorlardı.

Halka küpelerini çıkarıp çantasına koydu. Mağazalara geri döndü ve boyfriend kesim bir kot pantolon, üç tane pamuklu tişört, uzun dökümlü bir hırka, bez ayakkabılar ve beyaz bir yaz elbisesi aldı. Sonra gri çiçek deseni baskılı bez bir omuz çantası aldı. Ödemeyi kartla yaptı ve makineden nakit para çekti.

Sokağın köşesinde durdu ve kimliğini, parasını, makyaj malzemelerini ve telefonunu yeni çantasına nakletti. Telefon hattının faturalandırma birimini aradı ve ödemeleri Visa kart numarasına bağladı. Ev arkadaşı Lita'yı aradı ve üzgün olduğunu bildiren bir sesli mesaj bıraktı.

Otele döndüğünde Jule egzersiz yaptı, duş aldı, beyaz elbisesini giydi. Saçlarını kurutup geniş dalgalar halinde saldı. Imogen'ı bulması gerekiyordu ama ertesi sabaha kadar bekleyebilirdi.

Yürüyerek limana bakan bir istiridye barına gitti ve kendine ıstakozlu bir sandviç söyledi. Siparişi geldiğinde beklediği şey bu değildi. Önündeki, mayonezli bir sosisli ekmeği içinde ıstakoz parçalarından başka bir şey değildi. Hayalinde daha şık bir görüntü vardı.

Bir tabak patates kızartması söyledi ve sandviç yerine onu yedi.

Bir şey yapması gerekmeden etrafı dolaşmak tuhaftı. Jule'un yolu bir atlıkarıncaya düştü. Atlıkarınca; patlamış mısır kokulu, karanlık, eski bir yapının içinde kapalı bir mekândaydı. Tabeladaki yazı, "Uçan Atlar"ın, "Amerika'nın En Eski Atlıkarıncası" olduğunu iddia ediyordu.

Jule bir bilet aldı. İçerisi kalabalık değildi, sadece birkaç çocuk ve ağabey, ablaları vardı. Anne babalar bekleme alanında telefonlarıyla oyalanıyorlardı. Müzik eskilerdendi. Jule dış taraftaki atlardan birini seçti.

Atlıkarınca dönmeye başlarken yanındaki midillide genç bir adamın oturduğunu fark etti. Gelişmiş omuz ve sırt kaslarıyla sıırım gibi bir vücudu vardı: Muhtemelen kaya tırmanışçısıydı, kesinlikle vücut geliştirme salonlardaki erkeklerden biri değildi. Kısmen beyaz, kısmen Asyalı genlerine sahip, diye tahmin etti Jule. Gür, siyah saçları biraz fazla uzundu. Güneşte kalmışa benziyordu. Atlıkarınca hareket etmeye başladığında, "Şu an kendimi ezik gibi hissediyorum," dedi Jule'a. "Bu acayip kötü bir fikirdi." Genel Amerikan aksanıyla konuşuyordu.

Jule, "Nasıl yani?" dedi.

“Mide bulantısı. Hareket etmeye başladığımız an mideme vurdu. Öğk. Ayrıca bu şeyde on yaşından büyük sadece ben varım.”

“Benim dışımda.”

“Senin dışında. Bu atlıkarıncaya küçükken bir kere binmiştim. Ailemle tatilde buraya gelmiştik. Bugün feribotu beklerken bir saatlik boş zamanım vardı, ben de, neden olmasın, diye düşündüm. Eski günlerin hatırına, dedim.” Tek eliyle alnını ovuşturdu.

“Sen ne yapıyorsun burada? Etrafta küçük bir kardeşin falan mı var?”

Jule başını iki yana salladı. “Lunapark oyuncaklarını se-
verim.”

Genç adam aralarındaki boşluktan uzanıp elini uzattı.
“Ben Paolo Santos. Ya sen?”

Jule, ikisinin de atları hareket halinde olduğundan tuhaf
bir biçimde tokalaştı.

Çocuk adadan ayrılmak üzereydi. Jule onunla sadece bir
iki dakikalığına konuşmuş olacaktı; sonra onu bir daha gör-
meyecekti. Pek mantıklı olmasa da anlık bir dürtüyle yalan
söyledi. “Imogen Sokoloff.”

Bunu söylemek iyi gelmişti. Imogen olmak hoş olurdu.

“Ah, *Imogen Sokoloff* sensin demek?” Paolo kahkahayla gü-
lerek ve keskin olmayan kaşlarını kaldırarak başını geriye attı.
“Tahmin etmeliydim. Vineyard’da olabileceğini duymuştum.”

“Burada olduğumu biliyor muydun?”

“Açıklamama izin ver. Sana gerçek adımlı söylemedim.
Gerçekten üzgünüm, bu muhtemelen kulağa delice geliyordur.
Sahte olan sadece soyadım. Adım gerçekten Paolo fakat tam
olarak Santos değil.”

“Ha.”

“Üzgünüm.” Yeniden alnını ovuşturdu. “Bu yaptığım tuhaftı ama sadece birkaç dakikalığına konuştuğumuzu sanmıştım. Bazen seyahat ederken bir başkası olmak hoşuma gidiyor.”

“Sorun değil.”

“Adım Paolo Vallarta-Bellstone. Babamın adı Stuart. Babalarımız aynı okula gitmişler. Eminim onunla tanışmışsındır.”

Jule şaşkınlıkla kaşlarını kaldırdı. Stuart Bellstone adını duymuştu. Haber sitelerinin, “ticari skandal” dedikleri bir olaydan dolayı yakın zaman önce hapse giren, finans alanında kalantor isimlerden biriydi. Fotoğrafları, duruşmanın sona erdiği iki ay önce tüm haberlerde çıkmıştı.

“Birkaç kez babanla ve babamla golf oynadım,” diye devam etti Paolo. “Gil rahatsızlanmadan önce. Hep senden bahsederdi. Greenbriar’a gittin, sonra da... Vassar’a başladın, değil mi?”

“Evet ama güz döneminden sonra bıraktım,” dedi Jule.

“Nasıl yani?”

“Uzun ve sıkıcı bir hikâye.”

“Haydi. Dikkatimi dağıtıp mide bulantımı unutturmuş olursun, böylelikle üzerine kusmam. Her türlü kârlı çıkarız.”

“Babam partici tiplerle arkadaşlık ettiğimi ve ilk dönem potansiyelimi zorlamadığımı söylerdi,” dedi Jule.

Paolo bir kahkaha attı. “Tam onun diyeceği türden bir şey. *Sen ne derdin?*”

“Ona önüme biçilen hayattan farklı bir yaşam sürmek istediğimi söyledim,” dedi Jule alçak sesle. “Buraya o yüzden geldim.”

Atlıkarınca yavaşladı ve durdu. Atlarından inip dışarı çıktılar. Paolo bıraktığı köşeden büyük sırt çantasını aldı. “Dondurma yemek ister misin?” diye sordu. “Adadaki en güzel dondurmacıyı biliyorum.”

Yürüyerek küçük bir dükkâna girdiler. Çikolata ve karamel sos arasında kararsız kaldıktan sonra ikisini birden almaya karar verdiler ve böylelikle sorun çözülmüş oldu. Paolo, “Şu an burada olman çok ilginç. Daha önce milyonlarca kez tanışmayı kıl payı kaçırmışız gibi hissediyorum,” dedi.

“Martha’s Vineyard’da olduğumu nereden biliyordun?”

Paolo dondurmasından bir kaşık dolusu aldı. “Okulu bırakıp kayıplara karışmalar, sonra buraya gelmeler; meşhur sayılırsın, Imogen. Dürüst olmak gerekirse, baban adadayken seni aramamı rica etti.”

“Bunu yapmadığını söyle.”

“Evet, yaptı. Bana e-posta gönderdi. Gördün mü? Altı gün önce senin numaranı aradım.” Bir iPhone çıkarıp Jule’a son aramaları gösterdi.

“Bu biraz ürkütücü.”

“Hayır, değil,” dedi Paolo. “Gil nasıl olduğunu bilmek istiyor, hepsi bu. Telefonunu açmadığını, okulu bıraktığını ve Vineyard’a geldiğini; seni görürsem iyi olup olmadığını ona bildirmemi ve bir ameliyat geçireceğini sana söylememi istedi.”

“Ameliyat geçireceğini biliyorum. Daha yeni şehirde, onun yanındaydım.”

“Yani çabalarım boşunaydı,” dedi Paolo omuzlarını silerek. “Başıma ilk kez gelmiyor.”

Yürüyerek limana geri döndüler ve teknelere baktılar. Paolo babasının sarsılmış kötü ününden ve parçalanmış ailesinden kaçmak için seyahate çıktığından söz etti. Mayıs ayında üniversiteden mezun olmuştu ve tıp fakültesine gitmeyi düşünüyordu ama buna kalkışmadan önce dünyayı görmek istiyordu. Şimdi geceyi Boston’da geçirip Madrid’e uçacaktı. Bir arkadaşıyla birlikte bir yıl veya daha uzun bir süre sırt

çantalarıyla gezeceklerdi; önce Avrupa'ya, sonra Asya'ya, en son da Filipinler'e gideceklerdi.

Yolcular feribota doluşmaya başlamışlardı. Paolo gitmeden önce Jule'u hızlıca dudaklarından öptü. Zorlayıcı değil, nazik ve özgüvenliydi. Dudakları karamel sostan yapış yapıştı.

Jule öpücük karşısında şaşırdı. Kendisine dokunmasını istememişti. Kimsenin ona dokunmasını istemezdi. Ancak Paolo'nun dolgun, yumuşak dudakları onunkilere değdiğinde bu hoşuna gitmişti.

Paolo'nun boynuna uzandı, onu kendisine çekip defalarca öptü. Güzel bir adam, diye düşündü. Baskın ve zorlayıcı biri değildi. Açgözlü ve sert biri de. Ne küçümseyen ne de yalaka biriydi. Öyle nazik öpüyordu ki Jule'un bunu sonuna kadar hissedebilmek için üzerine yaslanması gerekti.

Keşke ona gerçek adını söylemiş olsaydı.

“Seni arayabilir miyim?” diye sordu. “Yani, tekrar arayabilir miyim? Baban istedi diye değil.”

Hayır, hayır.

Paolo, Imogen'ı bir daha arayamazdı. Eğer ararsa tanıştığı kişinin Imogen olmadığını anlardı. “Aramasan iyi olur,” dedi Jule.

“Neden? Madrid'de olacağım, sonra kim bilir nerede ama ara sıra sadece konuşabiliriz. Belki çikolata ve karamel sostan, belki yeni hayatlarımızdan konuşuruz.”

Jule onu susturabilmek için, “Benim bir ilişkim var,” dedi.

Paolo'nun yüzü asıldı. “Ah, öyle ya. Tabii. Peki, zaten sende numaram var,” dedi. “Bir süre önce mesaj bırakmıştım. 646'lı bir numara. Ayrılırsan falan beni dürtebilirsin. Tamam mı?”

“Seni aramayacağım,” dedi Jule, “ama dondurma için teşekkürler.”

Paolo kısa bir süreliğine incinmiş gibi göründü. Ancak sonra gülümsedi. “Ne zaman istersen, Imogen.”

Sırt çantasını omzuna aldı ve gitti.

Jule feribotun iskeleden ayrılışını izledi. Sonra bez ayak-kabılarını çıkardı ve kumların üzerinde yürüdü. Ayakları suda öylece durdu. Imogen Sokoloff’un da böyle yapacağını; güzel, beyaz, dizüstü elbisesinin eteklerini tutarken liman manzara-sının hafif hüznü ve güzelliğinin tadını çıkaracağını hissetti.

HAZİRANIN İKİNCİ HAFTASI, 2016

NEW YORK CITY

Jule, Martha's Vineyard'a gitmeden bir hafta önce Central Park'ı gören bir katta Patti Sokoloff'un yanında duruyordu. Güneş batmıştı. Park, etrafı şehir ışıklarıyla çevrili karanlık bir dikdörtgen şeklinde boylu boyunca uzanıyordu.

Jule birden, "Kendimi Örümcek Adam gibi hissediyorum," dedi. "O da geceleyin şehrin ışıklarına bakar ya."

Patti onaylarcasına başını salladı. Saçları profesyonel bir elden çıkmışçasına iri dalgalar halinde omuzlarına dökülüyordu, krem rengi bir elbise ve şık, topuksuz sandaletlerinin üzerine uzun bir hırka giymişti. Ayakları yaşlı görünüyordu ve topuklarıyla ayak parmaklarında yara bantları vardı. Patti, "Immie bir keresinde bir erkek arkadaşını buraya, partiye çağırmişti," dedi Jule'a. "O da manzarayla ilgili aynı şeyi söyledi. Yani o Batman demişti ama düşünce aynı."

"İkisi aynı değil."

"Tamam ama ikisi de öksüz," dedi Patti. "Batman annesi ile babasını çok erken yaşta kaybediyor. Örümcek Adam da aynı şekilde. Teyzesiyle yaşıyor."

“Çizgi roman okur musunuz?”

“Asla. Immie’nin üniversite makalesini yaklaşık altı kez okuyup düzelttim. Örümcek Adam ve Batman’in, Viktorya dönemine ait sevdiği romanlardaki öksüzlerden türediği yazıyordu. Immie’nin Viktorya dönemi romanlarına inanılmaz bir ilgisi var, biliyor muydun? Bu, kişiliğini özdeşleştirdiği bir şey. Bilirsin, bazı insanlar kendilerini sporcu, adalet savaşçısı ya da tiyatrocü olarak tanımlar. Immie’ye kendini Viktorya dönemi romanları okuru olarak tanımlıyor.

“Çok parlak bir öğrenci değil,” diye devam etti Patti, “ama edebiyata düşkündür. Üniversite makalesindeki bu hikâyelerde öksüzlüğün bir kahraman olmak için ön koşul olduğunu yazmış. Aynı zamanda bu çizgi roman karakterlerinin sıradan kahramanlar olmadığını, ‘Viktorya dönemi öykülerindeki öksüzlerle aynı gelenekten gelen, ahlaki tavizlerde bulunan karmaşık kahramanlar’ olduklarını söylüyordu.”

“Lisedeyken çizgi roman okurdum,” dedi Jule. “Ancak Stanford’da hiç zaman yoktu.”

“Gil çizgi romanların içinde büyümüş ama ben okumazdım, Immie’nin de pek okuduğu söylenemez. Onun gözünde süperkahramanlar, eski kitapların bugünün okurları için ne kadar önemli olduğunu gösterme amaçlı bir çıkış noktasıydı. Batman’le ilgili kısımların çoğunu sözünü ettiğim erkek arkadaşından esinlendi.”

Dönüp içeri girdiler. Sokoloff’ların teras katı etkileyici ve moderndi ama kitap, dergi ve ajanda yığınlarıyla doluydu. Bütün zemin beyaz ahşaptandı. Üstü zarflar, ilaç kutuları ve mendil paketleriyle yığılı olan mutfak masasının bulunduğu mutfakta bir aşçı çalışıyordu. Oturma odasının ortasında iki kocaman kanepeler duruyordu. Kanepelerden birinin yanında solunum cihazı vardı.

Patti, arkasında Jule’la odaya girerken Gil Sokoloff ayağa kalkmadı. Henüz ellili yaşlarındaydı ama acıdan ağız kenarlarında çizgiler oluşmuştu, boynunda sarkıklar vardı. Yüz şekli Doğu Avrupalılara özgüydü, sık bukleli gri saçları vardı. Eşofman altı ve gri bir tişört giyyordu. Yanakları ve burnu, çatlamış kılcal damarlardan çil çil olmuştu. Hareket etmek canını yakıyormuşçasına yavaşça öne doğru eğildi ve Jule’la tokalaştı, sonra iki beyaz tıknaz köpeği tanıttı: Kartopu ve Kardanadam. Imogen’ın üç kedisini de tanıttı.

Gil ayaklarını sürüyerek, Patti de yanında yavaşça yürüyerek akşam yemeği için doğruca resmi yemek salonuna geçtiler. Aşçı kâseleri ve servis tabaklarını getirdi, sonra onları yalnız bıraktı. Küçük kuzu pirzolar ve mantarlı risotto yediler. Gil yemeğin yarısında oksijen tüpünü istedi.

Sıra peynir tabağına geldiğinde yeni köpeklerinden bahsettiler. “Hayatımızı mahvettiler,” dedi Patti. “Devamlı kakalarını yapıyorlar. Gil terasta yapmalarına izin veriyor. Buna inanabiliyor musun? Sabah dışarı çıkıyorum ve leş kokulu köpek kakasıyla karşılaşıyorum.”

“Sen kalkmadan önce dışarı çıkmak için sızlanıyorlar,” dedi Gil pişmanlık göstermeden. Konuşabilmek için oksijen maskesini kenara çekti. “Ne yapayım?”

“O zaman ağartıcı sprey sıkamak zorunda kalıyoruz. Ahşap döşemenin her yanında minik beyaz lekeler var,” dedi Patti. “İğrenç. Her şeye rağmen bir hayvanı sevince olan bu. Terasına kaka yapmalarına göz yumuyorsun herhalde.”

“Imogen eve hep sokak kedileri getirirdi,” dedi Gil. “Lisedeyken birkaç ayda bir yeni bir yavru kediyle gelirdi.”

“Bazıları yaşamazdı,” dedi Patti. “Onları sokakta bulurdu ve hayvanlar ya bronşit ya da diğer bulaşıcı hastalıklardan birini kapmış olurlardı. Minik bedenlerinde acıklı bir şekilde

can verirler, Immie'nin de her defasında yüreği parçalanırdı. Sonra Vassar'a gitti ve bu arkadaşlar da bize kaldı." Patti, yemek masasının altında gezinen kedilerden birini okşadı. "Tam bir baş belası ve bununla gurur duyuyor."

Her "yaşlı Greenbriar kızı" gibi Patti'nin de okul günlerine dair hikâyeleri vardı. "Üniformalarımızın altına yıl boyunca uzun veya dizde çorap giymek zorundaydık," dedi "Yaz geldiğinde çok rahatsız olurduk. Lisedeyken –bu dediğim yetmişlerin sonu oluyor– bazılarımız sırf serinlemek için iç çamaşırı giymezdik. İç çamaşırsız diz çorabı!" Jule'un omzuna hafifçe vurdu. "Immie ve sen, üniformalar değiştiği için şanslıydınız. Greenbriar'da müzikle uğraşıyor muydun? Geçen gün Gershwin konusunda çok tutkulu görünüyordun."

"Biraz."

"Kış konserini hatırlıyor musun?"

"Tabii ki."

"Imogen'la ikinizin yan yana dururkenki haliniz hâlâ gözümün önünde. Dokuzuncu sınıfın en minik kızlarıydınız. Hep birlikte Noel şarkıları söylemiştiniz, Caraway'lerin kızı da solo söylemişti. Hatırlıyor musun?"

"Elbette."

"Özel günlerde balo salonunu, o köşedeki ağaçla birlikte aydınlatırlardı. Tabii bir menora⁶ da olurdu ama bunu gerçekten bir anlamı yoktu," dedi Patti. "Ah, kahretsin. Immie'yi o mavi kadife elbisenin içinde düşününce neredeyse ağlayacağım. O konser için önu pensli kraliyet mavisi bir Noel elbisesi almıştım."

"Immie, Greenbriar'daki ilk günümde beni kurtarmıştı," dedi Jule. "Yemekhane sırasında biri bana çarpmış ve gömle-

6 Museviliğin simgesi, yedi kollu şamdan. (ç.n.)

ğime boylu boyunca makarna sosu sıçramıştı. Orada durmuş, temiz giysili o pırıl pırıl kızlara bakıyordum. Herkes birbirini hazırlıktan tanıyordu.” Hikâye hiç çabasız akıp gidiyordu. Patti ve Gil iyi birer dinleyiciydiler. “Üstüm başım kan gibi sos olmuşken başkasının masasına nasıl oturabilirdim?”

“Ah, tatlı patatesim.”

“Immie hızlı adımlarla yanıma geldi. Tepsimi ellerimden aldı. Beni arkadaşlarıyla tanıştırdı ve gömleğimdeki pisiği göremiyormuş gibi davrandı, bunun üzerine arkadaşları da üzerimdeki pisiği görmezden geldiler. İşte böyle,” dedi Jule. “En sevdiğim insanlardan biriydi ama ben taşınıp gittikten sonra hiç görüşemedik.”

Sonrasında oturma odasına geçtiklerinde, Gil, burnunda oksijen tüpleriyle kanepesine yerleşti. Patti yaldızlı kâğıttan, kalın bir fotoğraf albümü getirdi. “Sana fotoğrafları göster-meme izin verirsin, değil mi?”

Eski fotoğraflara baktılar. Jule, Imogen’i olağanüstü tatlı bulmuştu; kısacık ve biraz afacandı. Açık renk saçları ve sonradan çıkık elmacikkemiklerine dönüşen tombul, gamzeli yanakları vardı. Fotoğrafların çoğunda ilgi çekici bir turistik yerin önündeydi. “Paris’e gitmiştik,” diyordu Patti. “Burada bir çiftliği ziyaret etmiştik,” veya “Bu Amerika’nın en eski atlı-karıncası,” diyordu. Immie’nin üzerinde etek uçları döndükçe açılan etekler ve çizgili taytlar vardı. Fotoğrafların çoğunda saçları uzundu ve biraz dağınıktı. Sonraki fotoğraflarda diş-lerinde teller vardı.

“Sen Greenbriar’dan ayrıldıktan sonra hiç evlat edinilmiş bir arkadaşı olmadı,” dedi Patti. “Bu bakımdan onu hep hayal kırıklığına uğrattığımızı hissettim.” Patti öne doğru eğildi. “Senin oldu mu? Yani sizinkine benzer bir aile topluluğunuz oldu mu?”

Jule derin bir nefes aldı. “Olmadı.”

“Sen de ailenin seni hayal kırıklığına uğrattığını hissediyor musun?” diye sordu Patti.

“Evet,” dedi Jule. “Ailem beni hayal kırıklığına uğrattı.”

“Çoğu zaman, Immie’yi daha farklı şekilde büyütmeliydim diye düşünüyorum. Elimden daha fazlası gelseydi. Zorluklar konusunda daha çok konuşsaydım.” Patti konuşup durmaya devam etti ama Jule onu duymuyordu.

Julietta’nın annesi ile babası, o sekiz yaşındayken ölmüşlerdi. Annesi uzun süreli ve korkunç bir hastalıktan vefat etmişti. Ondan kısa bir süre sonra babası çınlıplak bir halde bileklerini kesip bir küvetin içinde kan kaybından ölmüştü.

Julietta başka biri, teyzesi tarafından yuva olmayan bir evde büyümüştü.

Hayır. Artık bunu düşünmeyecekti. Bunu artık aklından silmeliydi.

Kendine yeni bir hikâye, yeni bir başlangıç noktası yazacaktı. O versiyonda oturma odası darmadağındı. Gecenin karanlığı üzerlerine çökmüştü. Evet, işte buydu. Hikâye henüz bitmemişti ama elinden geldiğince hikâyeyi gözden geçirdi. Sokak lambasının aydınlığında annesiyle babasının, altlarındaki koyu renk kan birikintisiyle çimlerde uzanan cansız bedenlerini gördü.

“Konuya girsek iyi olur,” dedi Gil hırıltılı bir sesle. “Kızın bütün gecesini almayalım.”

Patti onaylarcasına başını salladı. “Sana söylemediğim ve seni buraya çağırmamızın sebebi, Imogen’ın ilk dönemden sonra Vassar’ı bırakmasıydı.”

“Partici tiplerle arkadaşlık ettiğini düşünüyoruz,” dedi Gil. “Derslerinde potansiyelini zorlamadı.”

“Yani, okulu hiç sevmeydi,” dedi Patti. “Belli ki senin Stanford’ı sevdiğin şekilde sevmeydi, Jule. Her neyse, bize bile söylemeden Vassar’ı bıraktı ve bizimle iletişime geçmesi bile bir ay sürdü. Çok endişelendik.”

“Sen çok endişelendin,” dedi Gil. Öne doğru eğildi. “Ben sadece kızdım. Imogen sorumsuzdur. Telefonunu kaybeder veya açmayı unuttur. Aramak veya mesaj çekmekle de arası iyi değildir.”

“Görünüşe göre Martha’s Vineyard’a gitmiş,” dedi Patti. “Eskiden oraya hep ailece giderdik, belli ki oraya kaçmış. Bir yer kiraladığını söyledi ama bize adresini vermedi, hatta kaldığı beldenin adını bile.”

“Neden gidip onu görmüyorsunuz?” diye sordu Jule.

“Ben bir yere gidemiyorum,” dedi Gil.

“Her gün böbrek diyalizine gidiyor. Çok yorucu. Ayrıca ameliyatlara girmesi gerekiyor,” dedi Patti.

“Yakında içimde ne varsa dışıma çıkacak,” dedi Gil. “Organlarımı bir poşetin içinde yanımda taşıyacağım.”

Patti eğildi ve Gil’i yanağından öptü. “Biz de belki yanına gitmek istersin diye düşündük. Yani Vineyard’a. Aklımızdan dedektif tutmak da geçti...”

“Senin aklından geçti,” dedi Gil. “Saçma bir fikir.”

“Üniversiteden bazı arkadaşlarına sorduk ama karışmak istemediler,” dedi Patti.

“Benden ne yapmamı istiyorsunuz?” diye sordu Jule.

“İyi olduğundan emin olmanı. Seni bizim yolladığımızı söyleme ama bize mesaj at ki ne var ne yok bilelim,” dedi Patti. “Onu eve gelmeye ikna etmeye çalış.”

“Bu yaz çalışmıyorsun, değil mi?” diye sordu Gil. “Staj veya onun gibi bir şey de yok?”

“Hayır,” dedi Jule. “İşim yok.”

“Doğal olarak Vineyard’a gidiş masraflarını ödeyeceğiz,” dedi Gil. “Sana birkaç bin dolarlık hediye kartları da verebiliriz. Kalacağın otelin masrafını da biz çekeceğiz.”

Sokoloff’lar çok güven doluydular. Çok kibarlardı. Çok aptallardı. Kediler, terasa kakalarını yapan köpekler, Gil’in oksijen tüpleri, fotoğraflarla dolu albümler, Imogen’la ilgili endişeleri, hatta hayatına karışmaları; dağınıklık, kuzu pirezolalar, konuşkan halleri, hepsi harikaydı.

“Size yardım etmekten memnuniyet duyuyum,” dedi Jule.

Jule metroya binip dairesine geri döndü. Bilgisayarını açtı, araştırma yaptı ve kırmızı bir Stanford Üniversitesi tişörtü sipariş etti.

Birkaç gün sonra siparişi geldiğinde yakasını genişletene kadar çekiştirdi ve etek ucu lekелensin diye ağartıcı sprey sıktı.

Yumuşayınca ve eski görününceye kadar tekrar tekrar yıkadı.

📅 HÂLÂ HAZİRANIN İKİNCİ HAFTASI, 2016

📍 NEW YORK CITY

Patti'lerdeki akşam yemeğinden bir gün önce, Jule, elinde bir kâğıt parçasıyla yukarı Manhattan'da bir sokakta dikiliyordu. Sabah saat ondu. Üzerinde kare yaka, pamuklu, hoş, siyah bir elbise vardı. Bantlı, sivri burunlu topuklu ayakkabıları da siyahtı. Ayaklarına çok küçük geliyordu. Çantasında bir çift koşu ayakkabısı vardı. Yüzüne üniversiteli kız makyajı olduğunu düşündüğü bir makyaj yapmıştı. Saçları topuzdu.

Greenbriar Okulu, Beşinci Cadde'deki Seksen İkinci Sokak'ta bulunan restore edilmiş birkaç konağın birleşiminden oluşuyordu. Jule'un çalışacağı lise kademesinin taş cephesi beş katlı bir yapıydı. Kıvrılarak yükselen basamaklar girişteki heykellerin bulunduğu yere uzanıyordu. Büyük, çift kanatlı kapılar vardı. Oldukça sıradışı bir eğitim alınabilecek bir yere benziyordu.

Jule içeri girerken, "Etkinlik balo salonunda," dedi güvenlik görevlisi. "Sağdaki merdivenlerden çıkınca ikinci kat."

Girişteki zemin mermer döşemeydi. Soldaki bir levhada ANA OFİS yazıyordu, yanındaki mantar panodaysa mezun

olan on ikinci sınıfların gittikleri üniversiteler yazılıydı: Yale, Penn, Harvard, Brown, Williams, Princeton, Swarthmore, Dartmouth, Stanford. Bunlar Jule'un gözüne kurgusal yerlermiş gibi göründü. Hepsinin adını ayrı bir satırda, bas bas bağırırcasına bir şiir gibi yazılı görmek ilginçti.

Merdivenlerin başındaki koridor bir balo salonuna açılıyordu. Talimatlar veren kırmızı ceketli bir kadın elini uzatarak ortaya atıldı. "Yemek servisi mi? Greenbriar'a hoş geldiniz," dedi kadın. "Bugün bize yardım edebilecek olmanıza çok sevindik. Ben Mary Alice McIntosh, bağış organizasyonu sorumlusuyum."

"Tanıştığımıza memnun oldum. Ben Lita Kruschala."

"Greenbriar 1926'dan beri kadınlar için eğitimin başını çekmiştir," dedi McIntosh. "Aslen özel mülk olan konaklardan üçünü güzel sanatlara ayırdık. Söz konusu binalar önemli yapılardır ve bağışçılarımız günümüzde kızların eğitimini destekleyen kişilerden ve hayırseverlerden oluşur."

"Burası kızlar okulu mu?"

McIntosh, Jule'a fırfırlı siyah bir önlük uzattı. "Yapılan çalışmalar, karma olmayan okullarda kızların ileri seviye fen gibi geleneksel olmayan dersleri daha fazla aldıklarını gösteriyor. Ayrıca dış görünüşleri için daha az endişe ettiklerinden daha rekabetçi olmakla beraber kendilerine olan saygıları da artıyor." Kadın, cümleleri sanki daha önce binlerce kez yaptığı bir konuşma gibi sıralamıştı. "Bugün buraya müzik dinletisi ve ordövr için yüz konuk bekliyoruz. Sonra yukarıda, üçüncü kattaki salonda öğle yemeği ikramı olacak." McIntosh, Jule'u beyaz örtülerle kaplı uzun masaların bulunduğu balo salonuna götürdü. "Kızlar pazartesi ve cuma günleri buraya toplantı için gelirler, hafta ortasıdaysa salonu yoga ve konuk konuşmacılar için tahsis ediyoruz."

Balo salonunun duvarlarını yağlı boya resimleri süslüyordu. Kesif bir mobilya cilası kokusu hâkimdi. Tavandan üç avize sarkıyor, bir köşede kuyruklu bir piyano duruyordu. İnsanların böyle bir yerde okuduklarına inanması güçtü.

McIntosh, Jule'a yemek şirketi sorumlusunu gösterdi ve Jule, Lita'nın adını verdi. Elbisesinin üzerine önlüğünü geçirdi. Şirket sorumlusu ona peçeteleri katlama görevi verdi ama adam arkasını döner dönmez Jule koridorun karşısına geçip sınıflardan birine göz attı.

İçerisi kitap doluydu. Duvarın birinde akıllı tahta, bir başkasında da sıra sıra bilgisayarlar vardı ama sınıfın ortası eski görünüyordu. Yere kıpkırmızı bir halı seriliydi. Eski, geniş masanın etrafında ağır sandalyeler diziliydi. Öğretmen karatahtaya şunları yazmıştı:

Serbest yazı, on dakika:

“Önemli olan, olabileceğimiz şey uğruna olduğumuz şeyi her an feda edebilmektir.”

—Charles Du Bos

Jule masanın kenarına dokundu. O sandalyede oturduğunu hayal etti, orada oturmaya karar vermişti. Bu onun her zamanki yeri olacaktı, sırtı pencereden gelen ışığa dönük, gözü kapıda. Diğer öğrencilerle Du Bos'nun sözünü tartışacaktı. Siyah giysili bir kadın olan hocaları tehditkâr değil, ilham verici bir şekilde başlarında duracaktı. Başarılı olmaları için onları zorlayacaktı. Geleceğin, kız öğrencilerinin elinde olduğuna inanacaktı.

Bir öksürük sesi duyuldu. Yemek şirketinin sorumlusu Jule'la birlikte sınıfta duruyordu. Adam kapıyı işaret etti.

Jule onun peşinden peçete yığınlarının yanına geri döndü ve katlamaya başladı.

Balo salonuna telaş içinde bir piyanist girdi. Cılız, çilli beyaz tenli ve kızıl saçlı biriydi. El bilekleri ceketinin kısa kollarından fırlıyordu. Çantasından nota kâğıtlarını çıkardı ve bir iki dakika telefonuna baktı, sonra piyanoyu çalmaya başladı. Müzik etkileyiciydi ve klas bir havası vardı. Parti çoktan başlamış gibi salonu canlandırmıştı. Jule peçeteleri katlamayı bitirince yanına gitti. “Bu parça kimin?”

“Gershwin,” dedi piyanist dudak bükerek. “Bu sadece Gershwin müziklerinin çalındığı bir öğle yemeği daveti. Paralı insanlar Gershwin’i severler.”

“Sen sevmez misin?”

Çocuk piyanoyu çalarken omuz silkti. “Kirayı ödüyor.”

“Kuyruklu piyano çalan insanların zaten çok paraları olduğunu sanırdım.”

“Genellikle borçlarımız olur.”

“Ee, kim bu Gershwin?”

“Gershwin kimdi?” Piyanist çaldığı şeyi bırakıp yenisine geçti. Jule, çocuğun ellerinin klavye üzerinde gezinmesini izledi ve şarkıyı tanıdı. *Summertime, and the livin’ is easy.*

“Bunu biliyorum,” dedi Jule. “Öldü mü?”

“Uzun zaman önce. Yirmili, otuzlu yıllarda. Birinci nesil mültecilerdenmiş; babası kunduracıymış. Yidiş Tiyatrosu’nun sahnelerinde yetmiş ve hızlı para kazanmak için işe pop caz parçalar yazmakla başlamış, sonra film müzikleri yapmış. Ardından klasik müzik ve opera müziğiyle devam etmiş. Anlayacağın, üst sınıftan biri olmuş ama o noktaya sıfırdan başlayarak gelmiş.”

Bir enstrüman çalabilmek ne harika bir şey olsa gerek, diye düşündü Jule. Başına ne gelirse gelsin, hayatında ters

giden başka ne olursa olsun ellerine bakıp şöyle düşünebildirdin: *Ben piyano çalıyorum.* Kendinle ilgili bu şeyi aklından hiç çıkarmazdın.

Tıpkı dövüşebilmek gibi, diye düşündü Jule. *Aksan değiştirebilmek gibi.* Bunlar insanın içinde yaşayan güçlerdi. Nasıl görünürsen görün, seni seven veya sevmeyen kim olursa olsun seni asla terk etmezlerdi.

Bir saat sonra yemek şirketi sorumlusu Jule'un omzuna dokundu. "Üzerinde kokteyl sosu var, Lita," dedi. "Ekşi krema da. Git üstünü başını düzelt, sana yeni bir önlük vereceğim."

Jule önüne baktı. Önlüğü çıkarıp uzattı.

Balo salonuna en yakın tuvalette biri vardı, bunun üzerine Jule taş merdivenlerden üçüncü kata çıktı. Şık salonlardan birkaçına göz attı. Masalar pembe çiçeklerle süslenmişti. Misafirler tokalaşıyor, tanışma faslına katlanmak zorunda kalıyorlardı.

Kadınlar tuvaletinde bir bekleme odası vardı. Duvarları yeşil ve altın rengi kâğıtla kaplanmıştı ve içeride küçük, süslü bir kanepede duruyordu. Jule bekleme odasından geçip tuvaletin kapısını açtı. Lita'nın ayakkabılarını orada çıkardı. Ayak parmakları şişmişti ve topukları kanıyordu. Ayaklarını ıslak bir kâğıt havluyla sildi. Sonra leke geçene kadar elbiseyi temizledi.

Yalınayak bekleme odasına geri döndüğünde kanepede ellili yaşlarda bir kadın oturuyordu. Kadının yukarı Manhattan'a özgü bir güzelliği vardı: Bronz bir ten, özenli bir ruj, boyalı, kumral saçlar. Üzerindeki yeşil ipek elbiseyle sanki o yeşil-altın duvar kâğıdının ve yeşil kadife kanepenin bir parçasıymış gibi görünüyordu. Bacakları çıplaktı ve su toplamış ayak parmaklarına bant yapıştırıyordu. Yerde bir çift banth topuklu ayakkabı duruyordu.

"Sıcaktan ayaklarım şişiyor," dedi kadın, "bu çilenin sonu yok. Haksız mıyım?"

Jule, kadının aksanıyla uyumlu bir aksanla cevap verdi: Genel Amerikan aksanı. "Fazladan yara bandınız var mı?"

“Hem de bir kutu dolusu,” diye karşılık verdi kadın. Elini büyük bir el çantasına daldırıp kutuyu çıkardı. “Hazırlıklı geldim.” El ve ayak tırnaklarındaki ojeler uçuk pembe tonlarındaydı.

“Teşekkür ederim.” Jule yanına oturup ayaklarına bantları yapıştırmaya koyuldu.

“Beni hatırlamadın, değil mi?” dedi kadın.

“Ben...”

“Merak etme. Ben *seni* hatırladım. Kızım Immie’yle ikiniz o üniformalarınızın içinde hep bir elmanın iki yarısı gibi görünürdünüz. İkiniz burnunuzdaki o sevimli çillerle ufacıktınız.”

Jule şaşkınlıkla baktı.

Kadın gülümsedi. “Ben Imogen Sokoloff’un annesi, tatlı patatesim. Bana Patti de. Dokuzuncu sınıfta Imogen’in doğum gününe gelmiştin, hatırlıyor musun? Bizde yatıya kalmıştın, top kekler yapmıştık. Immie’yle ikiniz SoHo’da alışverişe giderdiniz. Ah, hatırlıyor musun, hani Amerikan Bale Tiyatrosu’nda sizi *Coppelia*’ya götürmüştük?”

“Tabii ya,” dedi Jule. “Bir anda çıkaramadım, kusura bakmayın.”

“Sorun değil,” dedi Patti. “İtiraf etmeliyim, adını unuttum ama gördüğüm bir yüzü asla unutmam. Hatta ilginç mavi saçların vardı.”

“Jule.”

“Elbette. Immie’yle lisenin ilk yılında arkadaşlık kurmanız ne iyi olmuştu. Sen gittikten sonra Dalton’dan çocuklarla takılmaya başladı. Onları hiç sevemedim. Sanırım yeni mezunlardan bağış etkinliğine gelen sadece birkaç kişi

var. Belki tanıdığın kimse yoktur bile. Hepsi benim gibi yaşlı kızlar.”

“Davetiye göndermişler, ben de Gershwin için geldim,” dedi Jule. “Bir de onca zaman uzak kaldıktan sonra burayı görmek için.”

“Gershwin’i beğenmen ne hoş,” dedi Patti. “Gençlik yıllarımda hep punk rock dinlerdim, yirmili yaşlarımda Madonna falan. Hangi üniversiteye gidiyorsun?”

Bir kalp atışı. Bir seçim. Jule yara bantlarının kâğıtlarını çöpe attı.

“Stanford,” diye yanıtladı. “Ancak güz döneminde devam eder miyim, emin değilim.” Gözlerini gülünç bir biçimde devirdi. “Mali yardım ofisiyle mücadele içindeyim.” Patti’ye söylediği her şey ağzında eriyen bir karamel gibi lezzetli geliyordu.

“Tatsız bir durum,” dedi Patti. “Oysa mali yardım konusunda çok iyi olduklarını sanıyordum.”

“Genel olarak öyleler,” dedi Jule. “Ancak bu benim için geçerli değil.”

Patti ciddi bir ifadeyle Jule’a baktı. “Bence yoluna girecektir. Kendine bir baksana, hiçbir kapının yüzüne kapanmasına izin vermeyeceğini görebiliyorum. Bak ne diyeceğim, yazın bir işte çalışıyor musun? Staja falan gidiyor musun?”

“Henüz değil.”

“O zaman seninle konuşmak istediğim bir konu var. Aklıma çalgınca bir fikir geldi ama hoşuna gidebilir.” El çantasından krem rengi bir kart çıkarıp Jule’a uzattı. Üzerinde bir Beşinci Cadde adresi yazılıydı. “Şimdi eve, kocamın yanına dönmem gerek. Pek iyi değil. Ancak yarın akşam yemeğe bize gelmeye ne dersin? Immie’nin eski arkadaşlarından biriyle tanışacağı için Gil çok sevinecektir.”

“Teşekkürler, seve seve.”

“Saat yedi nasıl?”

“Orada olacağım,” dedi Jule. “Şimdi cesaretimizi toplayıp ayakkabılarımızı giysek mi?”

“Ah, sanırım buna mecburuz,” dedi Patti. “Kadın olmak bazen çok zor.”

HAZİRANIN İLK HAFTASI, 2016

NEW YORK CITY

On altı saat önce, akşam saat sekizde, Jule tehlikeli bir Brooklyn semtinde metrodan çıktı. Bütün gününü iş arayarak geçirmişti. Bu, en iyi elbisesini üst üste dördüncü giyişiydi.

Hiç şansı yoktu.

Oturduğu daire, Joyful Food Mart adında kirli, sarı tenteli bir bakkal dükkânının üst katındaydı. Bir cuma akşamıydı, oğlanlar sokağın köşesine yığılmış, yüksek sesle konuşuyorlardı. Yol kenarındaki çöp tenekeleri dolmuş taşıyordu.

Jule buraya taşınalı sadece dört hafta olmuştu. Evi, Lita Kruschala diye biriyle paylaşıyordu. Bugün kira ödemesinin son günüydü ve ödemesi mümkün değildi.

Lita'yla yakın değildi. Jule'un internette bulduğu bir ilan üzerine tanışmışlardı. Buradan önce bir hostelde kalıyordu. Ev arkadaşlı daire ilanlarına bakmak için halk kütüphanesinin internetine bağlıyordu.

Kiralık evi görmeye gittiğinde Lita evin oturma odasını yatak odası olarak kiraya veriyordu. Oda, mutfaktan bir perdeyle ayrılıyordu. Lita, Jule'a kız kardeşinin yakın zaman önce

Polonya'ya geri taşındığını söylemişti. Lita Amerika'da kalmayı tercih etmişti. Evlere temizliğe gidiyor, bir yemek şirketi için çalışıyordu; iki işi de nakit para karşılığında yapıyordu. ABD'de yasal olarak çalışma izni yoktu. YMCA'de İngilizce dersleri alıyordu.

Jule, Lita'ya özel antrenör olarak çalıştığını söylemişti. Florida'dayken yaptığı iş buydu, Lita da ona inanmıştı. Jule bir aylık kirayı peşin olarak önden ödemişti. Lita kimlik sormamış, Jule da adının Julietta olduğundan hiç bahsetmemişti.

Bazı akşamlar Lita'nın arkadaşları gelir, Lehçe konuşur ve sigara içerlerdi. Mutfakta güveçte et yemeği yapar, patates haşlardı. O gecelerde Jule kulaklığını takıp yatağına kıvrılır ve internetteki derslerden aksan pratiği yapardı. Bazen Lita, elinde bir kâse güveçle Jule'un odasına girer ve bir şey demeden tabağı yanına bırakırdı.

Jule, New York'a otobüsle gelmişti. O oğlandan, mavi karlamadan, bantlı topuklu ayakkabıdan, kaldırımdaki kandan, o oğlan yere düştükten sonra Julietta West Williams, Alabama eyaletinden ayrılmıştı. Okuldan da ayrılmıştı. On yedi yaşındaydı ve eğitimi tamamlamak zorunda değildi. Hiçbir yasa buna mecbur olduğunu söylemiyordu.

Hiçbir yere gitmese de olurdu. Oğlan yaşıyordu ve yaşananla ilgili tek kelime etmemişti. Ancak öte yandan şehirde kalmaya devam etseydi, oğlan sesini çıkarabilirdi. Daha kötüsü, intikam alabilirdi.

Pensacola, Florida sadece birkaç yüz kilometre uzaktaydı. Jule bir alışveriş merkezindeki vitrinli spor salonunda nakit maaş karşılığı işe alınmıştı. Salonun sahipleri çalışanların ser-

tifikalı eğitimciler olup olmadıklarını sormuyorlardı. Erkekleri steroidlerle şişiriyorlardı ve hiçbir şey yasal değildi.

Julietta adamlara her gün ağırlık çalışması yaptırıyordu. Fedailer, haydutlar, korumalar ve hatta birkaç polis. Orada altı ay çalışmış ve kas yapmıştı. Yaklaşık bir kilometre uzaklıkta patronun bir savunma sanatları mekânı vardı ve onun orada bedava ders almasına izin vermişti. Julietta haftalık ödemeli, küçük mutfaklı bir motel odası kiralamıştı. Bir dizüstü bilgisayar ve telefon almıştı ama onun dışında parasını biriktirmişti.

Öğle aralarında genellikle yolun epey aşağısındaki alışveriş merkezine yürürdü. Burası çeşmelerin ve sık mağazaların olduğu sosyetik bir yerdi. Julietta havalı kitabevlerinde kitaplar okur, vitrinlerdeki bin dolarlık elbiselere bakar ve büyük mağazalardaki makyaj malzemelerini denerdi. En klas markaların adlarını öğrenir, pudralar, kremler ve dudak parlaticılarıyla kendini yeniden keşfederdi. Yüzü bir gün başka, diğer gün bambaşka görünürdü. Asla bir sent bile harcamazdı.

Neil’la bu şekilde tanışmışlardı. Neil, sarımtırak deri ceketli, ince yapılı biriydi. Bazen öğleden sonralarını makyaj standlarında takılıp kızlarla konuşarak geçirirdi. Tasarım Nike ayakkabılar giyer ve Güney aksanıyla konuşurdu. Yirmi beş yaşından daha büyük olamazdı; al yanaklı, beyaz bir bebek yüzü, favorileri ve boynunda altın bir haçı vardı. Sinemada fazla gürültü yapan ve hep büyük boy patlamış mısır alan bir tipi vardı.

“Neil ne?” diye sormuştu Julietta.

“Soyadımı kullanmıyorum,” diye yanıtladı. “Benim kadar hoş değil.”

Neil bu işin içindeydi. Julietta ona makyaj standlarında ne işi olduğunu sorduğunda böyle demişti: “Bu işin içindeyim.”

Julietta bu cümlelerin nereden geldiğini merak etti. Pensa-
cola'ya özgü bir cümle miydi? Yoksa başka bir bölgeye mi aitti?

Ne demek istediğini anlamıştı.

Neil ona, “Benim için çalışırsan şu an kazandığından
çok daha fazlasını kazanabilirsin. Sana çok iyi davranırım,”
dedi. Bu onunla konuştuğu üçüncü gündü. “Para kazanmak
için ne yapıyorsun, güzel bebek? Hiç para harcamadığını gö-
rebiliyorum.”

“Bana güzel bebek deme.”

“Ne? Göz kamaştırıyorsun.”

“Kızları gerçekten böyle konuşarak mı tavlıyorsun?”

Neil omuzlarını silkti ve kakhaha attı. “Evet, böyle tav-
lıyorum.”

“O zaman tavladığın kızlar bayağı aptalmış.”

“Tavladığım kızlar güzeldir. İşlerin nasıl yürüdüğünü sana
gösterirler. Zor değil.”

“Tabii.”

“Pisliğe bulaşmazsın. Güzel kıyafetlerin olur. Her sabah
geç saatlere kadar uyursun.”

Julietta o gün onu başından savdıysa da Neil bir hafta
sonra makyaj standına geri dönmüştü. Bu kez öyle nazik bir
şekilde sormuştu ki alışveriş merkezinde kendisine bir burrito
ısmarlamasına izin verdi. Bir su havuzunun yanında küçük
bir masada oturdular.

“Biliyor musun, erkekler kaslı kadınlardan hoşlanırlar,”
dedi Neil. “Hepsi değil ama birçoğu. O tipler kendilerine
patronluk taslanmasını severler. Senin gibi, kendisine *güzel
bebek* denmesine izin vermeyecek, yapılı bir kız isterler. Ne
demek istediğimi anlıyor musun? Belli tip adamlardan sana
çok iyi para kazandırabilirim. Çok, çok iyi para.”

“Sokaklara düşmeye niyetim yok,” dedi Julietta.

“Sokaklara düşmeyeceksin, çaylak. Kapıcı, asansörlü, jakuzili bir grup daireden söz ediyorum. Koridorda devriye gezip herkesin güvenliğini sağlayan bir koruma var. Bak, şu an zor zamanlardan geçiyorsun. Görebiliyorum çünkü ben de aynı yollardan geçtim. Sıfırdan başladım ve daha iyi bir hayatım olsun diye deli gibi çalıştım. Bilmiş bir kızsın; güzel, sıradışı birisin. Kaslı, manyak bir vücudun var ve şu an yaptığın şey her neyse ondan çok daha iyisini hak ettiğine inanıyorum. Hepsi bu.”

Julietta dinledi.

Neil, Julietta’nın içinden geçenleri söylüyordu. Neil onu anlıyordu.

“Nerelisin, Julietta?”

“Alabama.”

“Konuşman kuzeyden geliyormuşsun gibi.”

“Aksanımı kaybettim.”

“Ne?”

“Değiştirdim.”

“Nasıl?”

Julietta’nın çalıştığı yerdeki adamların yaşları ileriydi. Varsa yoksa tekrarlardan ve mesafelerden, ağırlıklardan ve dozajlardan konuşmak istiyorlardı. Julietta konuştuğu bir tek onlar vardı. Neil en azından gençti. “Dokuz yaşımdayken,” dedi Julietta, “bir keresinde, şöyle diyeyim, kötü bir gün geçirmiştim. Öğretmen bize sessiz olmamızı söylüyordu. *Bana* sessiz olmam için bağırıyordu. ‘Kapa çeneni, küçük kız, yeterince konuştun.’ ‘Yeter, küçük kız, vurma, sözcüklerini kullan; aynı zamanda *çeneni kapa*. İnsanı ezerler. Küçük ve sessiz olmanı isterler. İyi demek, *karşı gelme* demekti.”

Neil onaylarcasına başını salladı. “Gürültücü olduğum için beni hep uyarırlardı.”

“Bir gün kimse beni okuldan almaya gelmedi. Hiç kimse gelmedi. Okuldaki görevliler evimi arayıp duruyorlardı ama kimse telefonu açmıyordu. Bayan Kayla diye bir rehberlik öğretmeni beni arabayla eve götürdü. Hava çoktan kararmıştı. Onu tanıımıyordum bile. Güzel saçları olduğu için arabasına binmiştim. Evet, bir yabancıнын arabasına binmek aptalca, biliyorum ama sonuçta öğretmendi. Bana bir kutu Tic Tac şekerlerden verdi. Arabayı sürerken beni neşelendirmek için durmaksızın konuştu, bilirsin? Kanadalıydı. Kanada’nın neresinden olduğunu bilmiyorum ama aksanlı konuşuyordu.”

Neil onaylarcasına başını salladı.

“Onu taklit etmeye başladım,” diye sürdürdü Julietta. “Neden öyle konuştuğunu merak etmiştim. Gaz yerine *gağz* diyordu. Hakkında yerine *hakk’nda* diyordu. Bu arada buna Kanada yükselişi deniyor. Bir tür ünlü kayması. Aksanını yaparak Bayan Kayla’yı güldürdüm. Taklit konusunda iyi olduğumu söyledi. Sonra evime geldik ve beni kapıya kadar bıraktı.”

“Sonra?”

“Meğer onca zamandır evde biri varmış.”

“Lanet olsun.”

“Evet. Televizyon izliyormuş. Beni okuldan almak aklına gelmemiş veya gelememiş, bilmiyorum. Her türlü korkunç. Okuldan o kadar aramalarına rağmen telefonu açma zahmetinde bile bulunmamış. Kapıyı iterek açtım ve içeri girdim. ‘Neredeydin?’ dediğimde bana, ‘Sessiz ol, görmüyor musun, televizyon açık?’ dedi. ‘Telefonu neden açmadın?’ dedim ve ‘Sana sessiz olmanı söyledim,’ dedi. Bir tane daha *kapa çeneni ve karşı gelme* uyarısı. Bunun üzerine akşam yemeği için kendime bir kâse kuru mısır gevreği koydum ve yanında televizyon

izledim. Bir saattir veya daha uzun süredir televizyon izliyorduk ki birden kafama dank etti.”

“Ne?”

“Televizyon insana nasıl konuşulacağını gösteren bir eğitim veriyordu. Haber spikerleri, zenginler, o hastane dizilerindeki doktorlar. Hiçbiri benim gibi konuşmuyordu. Hepsi birbirine benzer şekilde konuşuyordu.”

“Sanırım öyle.”

“Öyle. Ben de düşündüm taşındım: O şekilde konuşmayı öğrenirsem belki bu kadar çok susturulmazdım.”

“Kendi kendine mi öğrendin?”

“Önce genel Amerikan aksanını öğrendim; yani televizyondakini. Ancak şimdi Boston, Brooklyn, Batı Yakası, Güney, Orta Kanada, BBC İngilizcesi, İrlandaca, Galce, Güney Afrika aksanları yapabiliyorum.”

“Aktris olmak istiyorsun, öyle mi?”

Julietta başını iki yana salladı. “Aklımda daha iyi şeyler var.”

“Dünyanın hâkimiyetini ele geçirmek, o zaman.”

“Onun gibi bir şey. Düşünmem lazım.”

“Kesinlikle aktris olabilirsin,” dedi Neil sırtarak. “Hatta filmlerde oynayacağına bahse girerim. Bundan bir yıl sonra, vay be, falan olacağım. Julietta adındaki o kız var ya, Chanel standında durup makyajını bedavaya getirirdi. Ara sıra kendisiyle konuşmama izin verirdi,” diyeceğini.”

“Teşekkürler.”

“Güzel giysilerin olmalı, Bayan Julietta. Sana mücevher ve güzel elbiseler alacak bol paralı adamlarla tanışmalısın. Televizyon gibi konuşmak bir yere kadar ama şu an üzerindeki eşofman, spor ayakkabılar ve ucuz görünümlü saçlarıyla bunu elde edemezsin.”

“Sattığın şeyi satmak istemiyorum.”

“Brooklyn aksanıyla bir konuşsana bakayım,” dedi Neil.

“Öğle aram bitti.” Julietta ayağa kalktı.

“Haydi. O zaman İrlandaca.”

“Hayır.”

“Peki, eğer elindekinden daha iyi bir iş istersen numaram bu,” dedi Neil, sonra cebinden bir kart çıkardı. Siyah bir karttı ve üzerinde gümüş rakamlarla bir cep numarası yazıyordu.

“Artık gideyim.”

Neil şerefe yaparcasına kolasını kaldırdı.

Julietta yanından ayrılırken kahkahayla güldü.

Neil ona kendisini güzel hissettiriyordu. İyi bir dinleyiciydi.

Ertesi sabah çantalarını topladı ve New York City’ye giden bir otobüse bindi. Daha fazla beklerse olabileceği şeyden korkuyordu.

Jule'un kira ödeme tarihi gelmişti. Süpermarketten aldığı hazır eriştelere yiyordu. Cüzdanında sadece beş dolar vardı.

New York City'de hiçbir spor salonu lisanssız bir eğitmeni işe almıyordu. Lise diploması yoktu. Hiçbir referansı da yoktu çünkü sahip olduğu ilk ve tek işi, bir şey demeden bırakmıştı. Spor salonları iyi para verir, biraz biriktirip sonra yükseleceğim bir iş ararım diye düşünmüştü. Ancak kimse onu işe almayınca kozmetik standlarında, diğer mağazalarda, dadılık, garsonluk ve iş ilanlarındaki açık pozisyonlarda şansını denedi. Her gün dışarı çıkıp sabahtan akşama kadar iş arıyordu. Elinde ne yaptığını gösterecek hiçbir şey yoktu.

Oturduğu dairenin altındaki Joyful Food Mart'a uğradı. İçerisi yoğundu. İşlerinden çıkan insanlar kutu kutu makarnalar, konserve fasulyeler alıyor veya seçtikleri numaralarla loto oynuyorlardı. Jule bir dolara vanilyalı bir puding ve plastik bir kaşık aldı. Lita'yla paylaştığı dairesine çıkarken pudingi akşam yemeği niyetine yedi.

Ev karanlıktı. Jule rahat bir nefes aldı. Lita ya erken gelmişti ya da geç kalacaktı. Her durumda da Jule'un, kira parası olmadığı için bahane uydurmasına gerek kalmayacaktı.

Lita ertesi sabah yatak odasından çıkmadı. Genellikle yemek şirketi işinde çalışmak için cumartesi sabah yedide kalkmış olurdu. Saat sekizde Jule kapısını tıklattı. "İyi misin?"

"Ölü gibiyim," diye seslendi Lita kapının ardından.

Jule kapı aralığından içeri baktı. "Bugün işe gidiyorsun, değil mi?"

“Saat onda ama bütün gece kustum. Kokteylleri karıştırdım.”

“Biraz su ister misin?”

Lita inledi.

Aklına bir fikir gelerek, “Senin yerine işe gitmemi ister misin?” diye sordu Jule.

“Sanmıyorum,” dedi Lita. “Yemek işinde nasıl çalışılacağını biliyor musun ki?”

“Tabii.”

“Eğer işe gitmezsem beni kovarlar,” dedi Lita.

“O zaman bırak da ben gideyim,” dedi Jule. “Bundan ikimiz de kârlı çıkarız.”

Lita bacaklarını yatağın kenarından sarkıttı ve kusacakmış gibi yanındaki sehpaye tutundu. “Peki. Tamam.”

“Gerçekten mi?”

“Sadece onlara senin ben olduğumu söyle.”

“Sana hiç benzemiyorum ki.”

“Fark etmez. İşe yeni bir şirket sorumlusu aldılar. Adam farkı anlamaz. Bugünkü büyük bir organizasyon. Önemli olan, adımın yanına işe geldiğimi gösteren bir tik koymaları.”

“Anladım.”

“Ayrıca iş bitiminde yevmiyeyi almayı unutma. Saati yirmi dolar, nakit, ayrıca bahşiş de alırsın.”

“Para bende mi kalacak?”

“Yarısı,” dedi Lita. “Ne de olsa iş benim.”

“Dörtte üçü,” dedi Jule.

“İyi.” Lita telefonuna baktı ve gerekli bilgileri bir kâğıt parçasına yazdı. “Yukarı Doğu Yakası’ndaki Greenbriar Okulu. Otobüse binip metroya, oradan da yeşil hatla aktarma yapman gerek.”

“Ne etkinliği bu?”

“Okul bağışçıları için bir parti organizasyonu.” Lita, başını kıpırdatmaktan korkarcasına hareket ederek yatağa geri uzandı. “Bir daha asla içki içmemeliyim. Ha, siyah bir elbise giymen gerek.”

“Hiçbir şeyim yok.”

Lita bir iç çekti. “Gardırobumdan al. Sana bir önlük verecekler. Hayır, dantelli olan değil, ona sadece kuru temizleme yapıyor. Pamuklu olanı al.”

“Ayakkabı da lazım.”

“Tanrım, Jule.”

“Üzgünüm.”

“Topukluları al. Daha iyi bahşiş toplarsın.”

Jule ayaklarını topuklulara zor sığdırdı. Ayakkabılar çok küçüktü ama giymeyi başardı. “Teşekkürler.”

“Bahşişlerin yarısını da isterim,” dedi Lita. “Bunlar benim iyi ayakkabılarım.”

Jule hiç böyle güzel bir elbise giymemişti. Ağır pamuklu, kare yakalı, büzgülü bol etekli günlük bir elbiseydi. Lita'nın böyle bir şeyi olduğuna şaşırması ama Lita bir ikinci el mağazasından ucuza aldığını söyledi.

Jule elbiseyle ve koşu ayakkabılarıyla sokağa çıktı; Lita'nın topukluları çantasındaydı. Yazın ilk sıcağında New York'un kokusu etrafındaki yoğun havaya yayılmıştı: Çöp, fakirlik, hırs.

Brooklyn Köprüsü'nü yürüyerek geçmeye karar verdi. Yeşil hatta Manhattan tarafından binebilir, böylelikle metro aktarması yapmak zorunda kalmazdı.

Yola çıktığında güneş ısıltı ısıltı parlıyordu. Taş kuleler uzakta belirdi. Jule, suda izler bırakan limandaki tekneleri görebiliyordu. Özgürlük Heykeli güçlü ve görkemli görünüyordu.

Başka birinin elbisesini giymenin onu yenilenmiş gibi hissettirmesi ne garipti. Başka biri olma, başka birine dönüşme, genç ve güzel olma, büyük bir şey için bu meşhur köprüyü geçme hissi; Jule işte bu yüzden New York'a gelmişti.

Bu sabaha kadar bir sürü olasılığın önünde uzandığını hissetmemişti.

HAZİRANIN ÜÇÜNCÜ HAFTASI, 2017

CABO SAN LUCAS, MEKSİKA

Aşağı yukarı bir yılı aşkın bir sürenin ardından, Cabo Inn'de saat sabahın beşinde Jule banyoya girdi, yüzüne su çarptı ve gözlerine kalem çekti. Neden yapmasındı ki? Makyajı seviyordu. Zamanı vardı. Kapatıcı ve pudra sürdü, dumanlı bir göz farı, ardından maskara ve siyaha yakın bir rujla üzerine parlatıcı sürdü.

Saçını jöleledi ve giyindi. Siyah kot pantolon, bot, siyah bir tişört. Meksika sıcaklığı için kalın ama işlevsel giyinmişti. Valizini topladı, bir şişe su içip kapıdan dışarı çıktı.

Noa koridorda oturuyordu, sırtı duvara dönüktü ve iki eli arasında buharı tüten bir kahve tutuyordu.

Bekliyordu.

Kapı tık diye örtüldü. Jule bir adım geri çekilip sırtını kapıya dayadı.

Kahretsin.

Kurtulduğunu veya neredeyse kurtulduğunu sanıyordu. Oysa şimdi tam karşısında duruyordu.

Noa özgüvenli, hatta rahatlamış görünüyordu. Dizlerini kendine çekmiş oturuyordu. Elindeki köpük bardağı dengede tutuyordu. “Imogen Sokoloff?” dedi kadın.

Dur bir dakika. Ne?

Noa onun Imogen olduğunu mu düşünüyordu?

Imogen, tabii ya.

Noa, Jule’u Dickens, hasta baba ve sefil kedilerle kafalamaya çalışmıştı çünkü bütün bunların *Imogen Sokoloff*’u konuşturmaya yarayacağını biliyordu.

“Noa!” dedi Jule sırtı odasının kapısına yaslı bir şekilde gülümseyerek ve BBC İngilizcesi aksanına geri dönerek. “Ah, vay canına, beni şaşırttın. Şu an burada olduğuna inanamıyorum.”

“Seninle Julietta West Williams diye birinin ortadan kaybolmasıyla ilgili konuşmak istiyorum,” dedi Noa. “Bu isimde bir genç kadın tanıyor musun?”

“Anlayamadım?” Jule çantasını, hemen düşmeyecek şekilde vücuduna çapraz taktı.

“Aksan numarasını kesebilirsin, Imogen,” dedi Noa kahvesi dökülmesin diye yavaşça ayağa kalkarak. “Elimizde, Julietta’nın pasaportunu kullandığını düşünmemize yol açan sebepler var. Kanıtlar, birkaç ay önce Londra’da intihar numarası yapıp daha sonra parayı onun hesabına geçirdiğin ve muhtemelen Julietta’nın işbirliğiyle onun kimliğini devraldığını gösteriyor. Ancak onu haftalardır gören olmamış. Vasiyetin düzenlendikten kısa süre sonra, Playa Grande’de onun adıyla kredi kartları kullanmaya başlayana kadar arkasında hiçbir iz

bırakmamış. Bu kulağa tanıdık geliyor mu? Acaba kimliğine bir bakabilir miyim?”

Jule’un tüm bu yeni bilgileri düşünüp gözden geçirmesi gerekiyordu ama zaman yoktu. Hemen harekete geçmeliydi.

“Beni bir başkasıyla karıştırıyor olmalısınız,” dedi BBC aksanını sürdürerek. “Genel kültür yarışmasına gelmediğim için üzgünüm. Cüzdanımı çıkarayım, bu yanlış anlaşılmayı aydınlığa kavuşturacağımızdan eminim.”

Çantasının içine bakar gibi yaptı, iki adımda Noa’nın üzerindeydi. Kahve bardağına alttan vurdu. Hâlâ sıcaktı ve dedektifin yüzüne fışkırttı.

Noa’nın başı geriye doğru savruldu ve Jule valizi sertçe salladı. Valiz Noa’nın kafatasının yanına çarparak onu yere devirdi. Jule valizi tekrar kaldırdı ve Noa’nın omzuna vurdu. Üst üste vurmaya devam etti. Noa yere düştü, sol eliyle Jule’un ayak bileğini tutmaya çalışırken, sağ eliyle pantolonunun paçasına doğru uzanıyordu.

Kadın silahlı mıydı? Evet. Bacağına bağlı bir şey vardı.

Jule botuyla ezercesine Noa’nın el kemiklerine sertçe bastı. Katır kutur bir ses duyuldu ve Noa çığlık attı ama diğer eliyle dengesini bozmak için hâlâ Jule’un ayak bileğini yakalamaya çalışıyordu.

Jule dengesini sağlamak için duvara dayandı ve Noa’nın yüzüne bir tekme attı. Dedektif gözlerini korumak için iki elini birden kaldırıp kıvrılırken, Jule, Noa’nın kot pantolonunun paçasını hızla yukarı çekti.

Noa’nın baldırına sarılı bir silah vardı. Silahı çıkardı.

Silahı Noa’ya doğrulttu ve valizini beraberinde sürüyerek koridorda geri geri yürüdü.

Merdivenlere geldiğinde arkasını döndü ve aşağı doğru koşmaya başladı.

Pansiyonun arka kapısından dışarı çıktı ve çöp tenekeleriyle arka otoparka doluşmuş arabalara göz gezdirdi. Binanın arkasına dayalı halde bisikletler duruyordu.

Hayır. Jule bisiklet alamazdı çünkü valizini yanına alması gerekiyordu.

Yokuşun biraz aşağısında sokak bir kafenin olduğu meydana açılıyordu.

Hayır, bu çok bariz olurdu.

Pansiyonun otoparkından koşarak geçti. Binanın köşesinden sapınca yan duvardaki pencereden bir misafir odasının içini gördü. Üst kısmı açıktı.

Jule odanın içine baktı.

Boştu. Yatak düzeltilmişti.

Sinekliği pencereden hızla çekip odanın içine attı. Valizini yukarıdaki aralıktan içeri doğru itti –valiz zar zor sığmıştı– ve adi jaluziden içeri attı. Kol çantasını içeri salladı ve kendisi de pencere pervazından atlayarak içeri girdi. Pencereden geçerken tenini sürttü ve sertçe yere düştü. Sonra pencereyi örttü, jaluziyi düzeltti, eşyalarını ve çıkarttığı sinekliği banyonun içine attı; kendisini de banyoya kilitledi.

Pansiyon, Noa'nın onu bulmak için bakacağı son yerdi.

Jule küvetin kenarına oturdu ve kendini yavaş yavaş nefes almaya zorladı. Valizin fermuarını açtı ve içinden kızıl perüğü çıkardı. Siyah tişörtünü beyaz bir üstle değiştirdi, sonra perüğü başına geçirip saçlarını içine sokuşturdu. Valizi kapattı.

Silahlı aldı ve izlediği filmlerde insanların yaptıkları gibi kot pantolonunun arkasına soktu.

Birkaç dakika sonra otel odasının penceresi önünden Noa'nın yürüyerek geçtiğini gördü. Dedektif telefonla konuşuyor ve ağır ağır hareket ediyordu. “Biliyorum,” dedi Noa. “Durumu hafife aldım, farkındayım.”

Bir sessizlik oldu. “Önemsiz bir şeydi, kaçak bir mirasçı, anlıyor musun?” Noa yürümeyi bıraktı, dedikleri kolaylıkla duyuluyordu. “Alem peşinde aptal bir zengin kızı. Şimdiye kadar elde ettiğimiz kanıtlar, arkadaşıyla birlikte lüks bir hayat yaşamalarına olanak tanıyacak, düzmece bir intihar planı hazırladıklarını gösteriyor. İkiisi birlikte firar etmeye karar verirler. Klasik; takıntılı eski erkek arkadaş, kontrolcü anne babadan kaçmak isterler. Arkadaşı, mirasçının parasını paylaşacaklarını düşünür ama mirasçı, arkadaşına kazık atar. Planladığı gibi arkadaşının kimliğini alır ve sonra ondan tamamen kurtulur... En iyi tahminle, muhtemelen İngiltere’de, kiralık bir katil tutar. Arkadaşı şu an kayıp. En son nisan ayında Londra’da görülmüş. Bu arada mirasçı kız da arkadaşının kişisel bilgilerini kullanarak onca parayla kaçır ve mutlu mesut bir hayat yaşayacaktır fakat bir sorun vardır; takıntılı erkek arkadaş kızın intihar ettiğine inanmadığı için polisin peşini bırakmaz. Sonunda polis çocuğun haklı olduğuna ikna olur. Olayı araştırırlar ve sonunda kızın arkadaşının kredi kartının Meksika’daki şu otelde kullanıldığını bulurlar.”

Noa telefonda karşı tarafı dinlerken bir sessizlik daha oldu. “Haydi ama. Öyle Vassar’lı bir kızın saldıracağı aklına gelmez. Kimsenin aklına gelmez. Bir elli boyunda ya var ya yok. Üç yüz dolarlık spor ayakkabı giyiyor. Bana sesini yükseltemezsin.”

Bir sessizlik daha oldu ve uzaklaşırken Noa’nın sesi de giderek azalmaya başladı. “Neyse, birilerini gönder çünkü tıbbi yardıma ihtiyacım var. Silahım kızda. Evet, biliyorum, biliyorum. Bana sadece yerel bir destek gönder, *comprende?*”

Dedektifleri Forrest göndermişti. Jule şimdi anlıyordu. Immie'nin intiharını asla kabullenememişti ve en başından beri Jule'dan şüphelenmişti. Peki o uyanık sorgulamaları neye yol açmıştı? Ona Imogen'ın kendisinden kaçmak için dolandırıcılığa kalkıştığını; o zavallı, ölü Jule'un da sadece enayi bir kurban olduğunu söylemişlerdi.

Jule banyodan çıktı, emekleyerek odanın içinde ilerledi ve dışarı bakmak için pencerenin altına sindi. Noa yokuş aşağı yürüyor ve giderken bir yandan da kolunu ve omzunu tutuyordu.

Yolun ilerisinden bir supercabos otobüsü yaklaşıyordu. Jule valizini alıp sürüyerek koridora çıkardı, ardından pansiyonun yan kapısından dışarı çıktı. Sakince yolun kenarına yürüdü ve kolunu havaya kaldırdı.

Otobüs durdu.

Derin bir nefes aldı.

Noa dönmedi.

Jule ön kapıdan otobüse bindi.

Noa hâlâ dönmemişti.

Jule parasını ödedi, otobüsün kapıları kapandı. Noa'nın, kırık elini tutarak durduğu yere bir araba yanaştı. Dedektif içerideki adama kimliğini gösterdi.

Otobüs aksi yöne doğru ilerledi. Jule sürücü koltuğuna en yakın eskimiş koltuğa oturdu.

Otobüs, Jule nerede inmek isterse orada dururdu. Supercabos otobüsleri bu şekilde işliyordu. “*Quiero ir a la esquina de Ortiz y Ejido. ¿Puedes llevarme cerca de allí?*” diye sordu Jule. Ejido'nun dışındaki Ortiz; oteldeki resepsiyon görevlisinin,

9 Ortiz ve Ejido'nun köşebaşına gitmek istiyorum. Beni oranın yakınına götürebilir misiniz? (ed.n.)

adamın birinin nakit para karşılığında hiçbir şey sormaksızın ikinci el araba sattığını söylediği yerdı.

Sürücü onaylarcasına başını salladı.

Jule West Williams koltuğunda öne doğru eğildi.

Dört pasaportu, dört sürücü ehliyeti, üç peruğu, birkaç bin dolar nakit parası ve uçak biletlerini almak için kullanacağı Forrest Smith-Martin'e ait bir kredi kartı numarası vardı.

Aslında Smith-Martin'in kredi kartıyla yapabileceği birçok şey vardı. Forrest'a, başına açtığı onca belayı *ödetebilirdi*.

Cezbedici bir düşünceydi.

Ancak muhtemelen buna tenezzül etmeyecekti. Artık Imogen Sokoloff olmasına gerek kalmadığına göre Jule'un gözünde Forrest bir hiçti.

Immie'ye ait içindeki son zerrelere de dalgayla kıydan çekilen çakıltaşları gibi savrulup gitmişti.

Jule yoluna devam ederken tamamen başka bir şeye dönüşecekti. Geçilecek başka köprüler ve giyilecek başka giysiler olacaktı. Aksanını, başlı başına kendisini değiştirmişti.

Bunu tekrar yapabilirdi.

Jule yılan şeklindeki yeşim yüzüğü parmağından çıkarıp yere attı ve otobüsün arkasına doğru yuvarlanmasını izledi. Culebra'da kimse kimliğe bakmazdı.

Arkasındaki tabancanın sıcaklığını hissetti. Silahlıydı. Kırılacak bir kalbi yoktu.

Tıpkı bir aksiyon filmi kahramanı gibi, Jule West Williams hikâyesinin merkeziydi.

YAZAR NOTU

Düzenbaz'ı yazarken birçok kitaptan ve filminden esinlendim: Viktoryen öksüz hikâyeleri, uçkâğıtçı hikâyeleri, kötü kahraman romanları, aksiyon filmleri, kara filmler (*film noir*), süperkahraman çizgi romanları, geriye doğru akan hikâyeler, sınıf değişkenliğini konu alan hikâyeler, mutsuz kadınlar. Yazmış olduğum roman bana katman katman kaynaklarla dolu gibi geliyor ama özellikle *Yetenekli Bay Ripley* için Patricia Highsmith'e, *The Man in the Rockefeller Suit* için Mark Seal'a ve *Büyük Umutlar* için Charles Dickens'a teşekkürü bir borç bilirim.

TEŞEKKÜR

Ayrıntılı geribildirimleri için ilk okurlarım Ivy Aukin, Coe Booth, Matt de la Peña, Justine Larbalestier ve Zoey Peresman'a teşekkür ederim. Çok sayıda taslağı okuyan Sarah Mlynowski'ye daha da büyük teşekkürler. Fotoğrafçı Heather Weston romandan esinlenerek muhteşem bir dizi görsel yarattı ve estetik anlayışıma birçok şey kattı. Destekleri ve yorumları için Ally Carter, Laura Ruby, Anne Ursu, Robin Wasserman, Scott Westerfeld, Gayle Forman, Melissa Kantor, Bob, Meg Wolitzer, Kate Carr, Libba Bray ve Len Jenkin'a teşekkürü borç bilirim. Telif hakları temsilcim rakipsiz Elizabeth Kaplan'a ve önemli yardımları için asistanı Brian McGuffog'a minnettarım. Hotkey'deki Jane Harris ve Emma Matthewson'a ve daha en başlarda gösterdikleri coşkuları için Allen and Unwin'deki Eva Mlils ve Elise Jones'a teşekkürler. Tıbbi uzmanlığı için Ramona Jenkin'a teşekkürler. İçlerinde John Adamo, Laura Antonacci, Dominique Cimina, Kathleen Dunn, Colleen Fellingham, Anna Gjesteb, Rebecca Gudelis, Christine Labov, Casey Lloyd, Barbara Marcus, Lisa Nadel, Adrienne Waintraub'un da bulunduğu ama bu isimlerle sınırlı kalmayan Penguin Random House'taki muhteşem ekibe ve özellikle de titiz, sabırlı ve teşvik edici aksiyon kahramanı editörüm Beverly Horowitz'e minnettarım. En çok da yakındaki ve uzaktaki aileme ve Daniel Aukin'e teşekkürler.

yalancılar

Bizler

yalancıydık.

Güzel, ayrıcalıklı
ve
dertsiz tasasız,
lüks içinde
yaşıyorduk.

Çatlayıp kırıldık.

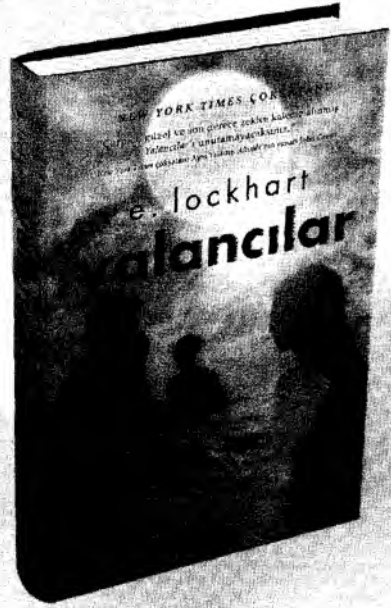
Bu bir aşk ve macera hikâyesi...

Bir trajedi masalı...

Hangisi gerçek?

Hangisi yalan?

Kararı siz verin.

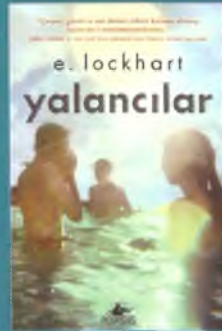

**Yalancılar, aklınızı başınızdan alacak modern,
karmaşık bir gerilim. Okuyun. Eğer biri kitabın sonunu
soracak olursa da sadece yalan söyleyin.**

Heather Weston

e.lockhart *The New York Times* çoksatana *Yalancılar*'ın yazarıdır. *The Disreputable History of Frankie Landau-Banks* romanı Michael L. Printz Onur Ödülü'ne layık görülmüş, Amerikan Ulusal Kitap Ödülü finalistisi olmuş, Cybils En İyi Gençlik Romanı Ödülü'nü kazanmıştır. E.'yi emilylockhart.com adresinde ziyaret edebilir ve Twitter'da @elockhart profilini takip edebilirsiniz.

Kendinizi bir filmde hayal edin...

Hikâyenin merkezi sizsiniz. Başka kimse değil, sadece siz. Nereden geldiğinize dair ilginç bir hikâyeniz ve alışılmışın dışında bir eğitiminiz var. Gaddarsınız, zekisiniz, neredeyse korkusuzsunuz. Ardınızda ölümler var çünkü hayatta kalmak için ne gerekiyorsa onu yapıyorsunuz.

Genç kız yüzlerce film izlemişti. Kadınların, bu tarz hikâyelerin merkezinde olması nadir bir durumdu. Onun yerine çekici bir görüntü, kurban veya duygusal ilgi odağı olarak gösterilirlerdi. Çoğunlukla beyaz heteroseksüel kahramana destansı yolculuğunda yardımcı olmak için varlardı. Ortada kadın bir kahraman varsa da fazla zayıf, fazla mini elbiseli ve dişleri kusursuz biri olurdu.

Genç kız o kadınlar gibi görünmediğini biliyordu. Asla o kadınlar gibi görünmeyecekti. Ancak o kahramanların sahip oldukları her şeye sahipti ve bir bakıma onlardan çok daha fazlasıydı.

Bunun da farkındaydı.

"Saplantılı bir biçimde okunası."

Entertainment Weekly

"Sürükleyici bir tempo, okurlarını sürekli tetikte olmaya zorlayan ve başroldeki iki kızın amacının veya neler yapabileceklerinin kestirilemediği, tersine işleyen bir kurgu."

Publishers Weekly

www.pegasusyayinlari.com

ISBN: 978-605-299-386-6

9 786052 993866

